

Giới thiệu Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!

Nàng trong truyện teen hot của tác giả Hoa Như Ngọc mang tên Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng! là tiểu thư Dạ Lam bị ép gả cho thiếu chủ Hàn Thiên. Vì không chịu đựng được sự gán ghép mà dùng đủ mọi chiêu trò để thoát khỏi, tiếc là sau bao lần vượt hôn vẫn bị lôi lại. Đặc biệt khi nàng chính phục trái tim băng giá của phu quân với những chiêu trò dở khóc dở cười.

Chàng- Hàn Vị thiếu chủ ngũ đại tài phiệt nổi tiếng ở Giang Nam, tính tình lạnh như băng, vô cảm với phụ nữ. Tính tình nghiêm túc cương trực, ít quan tâm đến người khác, với phụ nữ thì lạnh nhạt, trái tim sắt thép vô hạn cho đến khi nàng Dạ Lam xuất hiện khiến chàng rung động..... Mặc dù lời nói có phần lạnh lùng nhưng hành động và cách cư xử của chàng hoàn toàn ấm áp. Nhưng chỉ với Dạ Lam, còn những người khác, vẫn lạnh nhạt!!!

Câu truyện xoay quanh vấn đề hôn nhân cổ đại trong sự gán ghép, nổi bật là quá trình chinh phục trái tim chàng thiếu chủ lạnh nhạt của nàng tiểu thư Dạ Lam!

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1



Dạ Lam đang lang thang trên đường cùng với Mai Mai, cô nàng bực bội :

-Mai Mai! Em nói xem! Cha ta một mực ép ta lấy cái tên Hàn thiếu chủ gì đó ta nên làm gì!

Nô Mai Mai bên cạnh lắc đầu :

-Thần quả thực không biết!

Dạ Lam bĩu môi, xoa xoa đầu cô nô tỳ :

-Đúng là biết phép tắc! Nhưng ta một mực bỏ trốn em sẽ thế nào!

Mai Mai bối rối, cô nàng không đáp. Dạ Lam cúi xuống nhìn cô nô tỳ :

-Em sẽ bỏ trốn cùng ta chứ!

Mai Mai gật đầu :

-Dạ! Người rất tốt với thần! Thần sẽ nguyện chết theo người!

Dạ Lam chống hông cười sáng khoái, cô nàng vỗ tai Mai Mai:

-Tốt tốt! Hảo bằng hữu! Chị em tốt!

Mai Mai mỉm cười không đáp.

Tại Dạ Gia,

-Hàn Thiếu chủ! Mời!

Dạ Tuyết nhìn thấy người trai trẻ trước mặt đứng hình. Quả là một pho tượng quý. Chàng trai ăn mặc chỉnh tề, mái tóc đen huyền được buộc gọn gàng, bên hông có cây kiếm, treo chiếc chuông gió nhỏ, thỉnh thoảng phát ra âm thanh dễ nghe. Tuy nhiên khuôn mặt lại khiến người khác không dám nhìn quá lâu, bởi chỉ sơ xuất thôi sẽ bị xoáy sâu vào trong và vô vọng, khuôn mặt lạnh lẽo, đôi mắt chỉ cần lướt lên đủ khiến người khác rùng mình. Dạ Tuyết đã đáp lại bằng ánh mắt đầy, cô ả mau chóng thu hồi ánh mắt lại. Lui về sau...

-Không cần đa lễ! Người cứ tự nhiên!

Hàn Thiên không muốn nói nhiều, chàng vào ngay vấn đề chính:

-Mục đích ta đến đây là vì hôn sự với Dạ gia!

Dạ lão gia gật đầu:

-Được! Vậy ngài ưng ý ai! Thì lấy người đó!

Hàn Thiên cười nhạt:

-Ta... Chẳng ưng ai cả... Chỉ bằng hủy bỏ hôn sự này đi!

Không gian yên tĩnh hẳn, Dạ phu nhân bước ra:

-Xin ngài xem xét lại! Việc này k thể bỏ dc!

Hàn Thiên nhìn lên, bà ta khiếp sợ lùi lại, Dạ lão gia tiếp lời :

-Chỉ bằng ta có hai đứa con gái! Ngài ưng ai chọn người đó! Để tình cảm hai bên gắn kết hơn!

Hàn Thiên đập chén trà xuống, chàng cười nhếch :

-Chứ không phải đây là cuộc mua bán sao!

Dạ lão gia thờ dãi, Hàn Thiên đứng lên :

-Ta còn có việc... Nếu Dạ gia cứ cố chấp vậy thì chọn ra một trong hai tiểu thư làm trao đổi vậy!

Dạ lão gia vui mừng gật đầu, ông gật đầu lia lịa :

-Được được! Vậy quyết định thế đi! Ta tiễn người!

-Không cần! Ta đi đây!

Nói rồi chàng phất Áo bỏ đi...

-Thiếu chủ! Người có thể thắng từng từ chối!

Hàn Thiên lắc lắc đầu:

-Họ chỉ chuốc khổ thôi! Nếu vậy thì càng tốt, vừa trọn vẹn hẹn ước lại chẳng ảnh hưởng đến ta!

Lý Uy gật đầu, anh là hộ vệ của Hàn Thiên, mặc dù họ trạc tuổi nhau nhưng vai vế lại khác biệt!

Dạ Lam đi về nhà, mãi miết cười cười vs Mai Mai, nên đụng trúng một người. Hàn Thiên phui bụi trên người, anh khẽ nhủ mày:

-Mù đường!

Dạ Lam bị nói nên tỉnh cả người đang định dạy dỗ người đối diện thì nhìn lên:

-Người.... Thật đẹp trai!

Cô nàng mơ mộng nhìn người đối diện, cô nàng tiến lại gần chàng, gần và gần:

-Vô lễ! Cách xa ngài ấy ra!

Lý Uy cản trước mặt. Dạ Lam lườm hần :

-Không phải chuyện của ngươi!

Lý Uy rút kiếm lên:

-Còn tiến là ta sẽ không nể mặt nữa!

Mai Mai hoảng sợ, chặn đầu kiếm:

-Xin tha cho Dạ Lam tiểu thư, cô ấy không có ý...

Dạ Lam cười nhạt, cô đẩy Mai Mai ra sau:

-Ngắm người cũng bị giết! Đạo lý đâu vậy!

Hàn Thiên nhẽ nhếch mép. Ra là người của Dạ gia, anh lên tiếng :

-Bỏ đi! Chúng ta đi thôi!

Dạ Lam thấy người bỏ đi thì nhanh như cắt kéo Áo Hàn Thiên lại:

-Đợi một chút!

Tình huống khó xử, Hàn Thiên bị kéo lại, anh nhếch mép:

-Cô nương tự trọng một chút! Ta không có hứng thú với phụ nữ đâu!

Dạ Lam lườm nguyệt :

-Nhưng ta có hứng thú với ngươi! Chúng ta sẽ gặp lại nhau chứ, ngài thiếu niên đẹp trai!

Hàn Thiên nhú mày:

-Không gặp! Nói rồi phát Áo bỏ đi. Lý Uy thấy thiếu chủ bỏ đi thì chạy theo... Mai Mai chạy lại:

-Chúng ta về thôi tiểu thư!

Dạ Lam thở dài ngao ngán :

-Gặp đc người Tuấn tú như vậy thật k dễ! Mỗi tội... Phong cách lạnh nhạt quá.. Nếu gặp lại, ta nhất địnb khiến tảng băng ấy tan chảy!

Mai Mai cười trù, cô lắc đầu :

-Người đúng thật là... Có vị hôn phu rồi còn mê Nam sắc như vậy!

Dạ Lam quay ngoắt lại, vẻ giận dữ :

-Em đúng thật là... Nam sắc phải đc trân trọng chứ. Mai Mai! Em ngày càng không thông minh rồi!

Lý Uy thở dài :

-Hoá ra là Dạ Lam tiểu thư, nghe danh xinh đẹp, tính tình vui vẻ, tốt bụng hôm nay đc gặp, thần quả đc mở rộng tầm mắt!

Hàn Thiên dừng bước, anh cười nhạt:

-Theo ta thì ngươi chưa biết một đặc biệt của cô ta!

LÝ Uy tròn mắt:

-Ý Ngươi là...

-Mê Sắc!

Lý Uy buột miệng cười to, anh chàng gật đầu lia lịa :

-Thì ra người có ấn tượng với cô ấy vậy à!

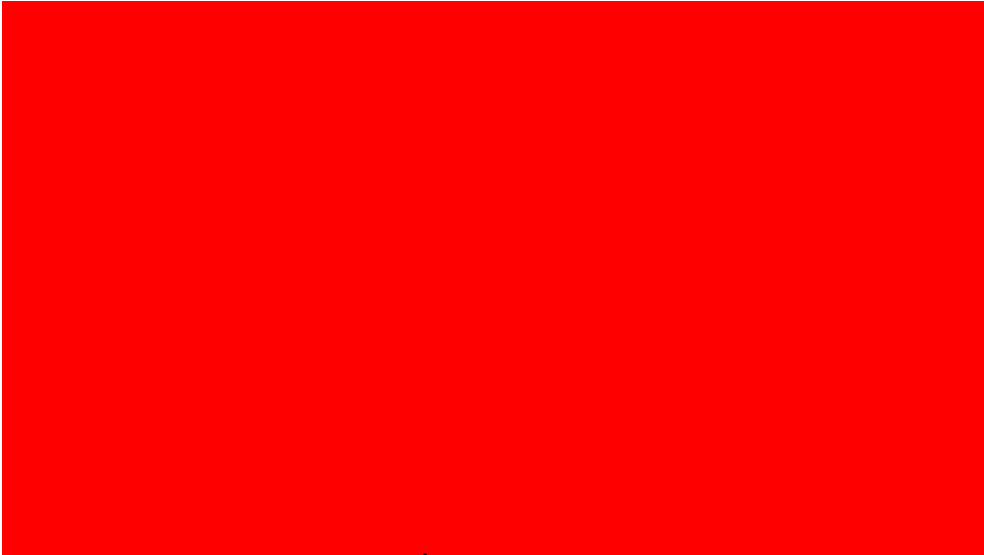
Hàn Thiên cười nhạt:

-Mặc kệ cô ta là loại phụ nữ nào! Ta không có hứng vs thiếu nữ! Với ta, họ chỉ có một chữ"Phiền"

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2



Dạ Lam cùng Mai Mai bước vào nhà, đúng lúc Dạ lão gia bước ra. Ông nhíu mày:

-Đường đường là Đại Tiểu thư Dạ gia mà suốt ngày lưu lạc bên ngoài, còn ra thể thống gì nữa!

Hoàng Liên đứng bên cạnh nói kích vào:

-Lão gia ông xem! Con bé càng ngày càng quá đáng chả ra dáng đáp của Tiểu Thư gì cả!

Dạ Lam nhìn lên vẻ cười cợt:

-Dạ! Đâu có đc như Dạ Tuyết tiểu thư đây, đi đứng nhẹ nhàng, miệng cười duyên dáng...

Dạ Tuyết bên cạnh mẹ biết tỷ tỷ có ý kích đến mình giả vờ khóc lóc, lay mẹ:

-Mẹ xem.. Tỷ ấy không nói lại mẹ lại có ý đã kích sang con!

Dạ Lam tiến lại gần hai mẹ con họ cười nhếch mép :

-Ta đây chỉ là không muốn thừa nước bọt với bà ta thôi!

Dạ Lão gia thấy vậy quát lên:

-Dạ Lam! Con quỳ xuống cho ta. Ai cho con dám nói mẹ mình như vậy!

Dạ Lam đứng yên lặng không thêm phản ứng.

Hoàng Liên nhíu mày, tức giận nhưng cố cười nhẹ lay:

-Bỏ đi lão gia! Con bé trước giờ vẫn coi thường mẹ con thiếp, mẹ con thiếp quen rồi!

Dạ Lam hần mặt nhìn lên:

-Hahaa! Các người đưa bộ mặt yếu kém cho ai xem vậy! Chẳng biết đằng sau, các người đã bao lần ném đá dẫu tay hại ta..nhưng ta ns cho mà biết, mẹ ta chỉ có một là Hương Lan, còn các người chỉ là ng đựng nước lã..

-Đủ rồi!

Dạ Lão gia hẳn giọng

-Ta không dạy đc con!

Dạ Lão gia thờ dài thấy nàng vẫn bất động thì quát lên:

-Mai Mai! Quỳ xuống mang roi lên đây!

Dạ Lam tròn mắt, cô quay sang thấy Mai Mai sợ hãi quỳ gối!

Dạ Tuyết đc phen vui mừng, nên mau chóng cầm que lại, rồi ghé tai mẹ:

-Có kịch hay để xem rồi đây!

Hoàng Liên gật đầu, nói thêm:

-Là con nô tỳ không biết phép tắc, đã bao lần nhắc nhở k để tiểu thư ra ngoài mà dám kháng lệnh! Lão Gia! Người làm cho ra lẽ đi!

Dạ Lão gia giận cá chém thớt, ông vung tay lên, thì bị nàng nắm lại:

-Không liên quan đến Mai Mai! Là con chủ động ra ngoài!

Rồi cô nhìn lên mẹ con Hoàng Liên:

-Nếu người ta đã muốn nhắm vào ai thì cần gì vòng vo! Muốn đánh cứ đánh! Nhưng bọn họ nên nhớ! Đừng bao giờ động vào người ta yêu thương!

Bị nhìn trúng, Hoàng Liên và Dạ Tuyết có vẻ chột dạ, ánh mắt nàng quá đáng sợ, như xuyên qua sự đề tiện của họ!

Dạ lão gia vung tay lên:

-Nếu vậy! Ta sẽ toại nguyện cho con!

Rồi ông lấy que quật vào người cô, liên tiếp "Vút""Vút"

-Lão gia xin người tha cho tiểu thư là nô tỳ không tốt, xin người đừng đánh cô ấy!

Mai Mai liên tục van nhưng DẠ lão gia vẫn mạnh tay..cô không khóc, trước nay vẫn vậy, ánh mắt vô hồn.

-Mai Mai! Em... Cần gì phải vậy! Để cho ông ta đánh chết ta đi! Dù sao ta cũng muốn đi gặp mẫu thân rồi!

Nói đến từ mẫu thân, Dạ lão gia dừng lại, ông như đụng trúng nỗi đau, ông vất que xuống :

-Bỏ đi!

Rồi lẳng lặng bỏ đi!

Mai Mai hốt hoảng đỡ lấy Dạ Lam:

-Tiểu thư người không sao chứ..

-Không sao!

Cô xoay người về chỗ Hoàng Liên:

-Sao! Thấy kịch hay chắc hai người vui mừng lắm nhì!

Dạ Tuyết cười cợt, cô nàng lật mặt:

-Đáng lẽ ra phải lâu hơn! Tỷ tỷ! Người chịu thiệt rồi!

Hoàng Liên nhếch môi:

-Muốn đấu với ta sao! Không dễ đâu!

Dạ Lam tiến lại gần bà ta, giọng chế giễu :

-Bao lâu nay bà bên cạnh phụ thân ta, nhưng bà thấy không, vừa nhắc đến mẹ ta, ông ấy lại chạnh lòng, bao năm bà tốn công giả tạo vậy mà có thay thế đc vị trí mẫu thân ta trong lòng ông ấy đâu!

Hoàng Liên then quá tím mặt, bà ta hần lên:

-Mày cứ chờ xem! Tao sẽ cho mày biến mất khỏi đây mãi mãi!

Dạ Lam cười nhạt:

-Cứ thử xem! Tôi lúc nào cũng sẵn sàng đấu vs hai mẹ con của "ghì"

Nói rồi cô bỏ đi cùng Mai Mai....

-Tiểu thư! Sao người không để em chịu phạt, lúc nào người cũng vì em mà bị đánh!

Mai Mai bôi thuốc cho Dạ Lam, cô nhủ mày vì đau rồi lại cười :

-Mai Mai! Em là chị em tốt của ta! Ta sẽ không bao giờ để em chịu thiệt! Mà em cũng biết đấy! Họ đích thực muốn nhắm vào ta! Em chỉ là nền thôi!

Mai Mai thở dài, cô biết, cô đc đưa vào phủ hồi còn nhỏ, thời ấy lão phu nhân đã mất, cô đc phân công bên Dạ Lam, cô chứng kiến tất cả, những điều mà Dạ Lam chịu đựng, Dạ Lam tốt bụng luôn coi cô là tỷ muội, không phân cấp bậc vs cô, nhưng cô là phận nô tỳ không thể ra tay bảo vệ nàng đc....

-Sao người không bỏ đi! Nơi đây người chịu áp lực nhiều quá!

Dạ Lam đc bôi thuốc xong kéo Áo lên, cô cười đau khổ:

-Mai Mai! Em biết không! Ta muốn lắm chứ! Ta chẳng muốn ở đây một giây phút nào! Nhưng mẫu thân ta trước khi ra đi có dặn dò là phải luôn bên cạnh phụ thân ta, còn nữa, đây là nhà ta, ta mà đi, chẳng biết nên về đâu!

Mai Mai ngộ ra...

-Tiểu Thư! Cô thật khổ sở! Thần mong một ngày nào đó! Sẽ có người nào đó thật sự yêu thương cô!

Dạ Lam mỉm cười cô xoa đầu Mai Mai:

-Ta chỉ cần em và phụ thân là đủ!

Một tên nô tài chạy vào:

-Dạ Lam tiểu thư! Dạ lão gia mời người đi ăn cơm!

Dạ Lam cười nhạt:

-Mai Mai! Chúng ta đi!

Bàn ăn đầy đủ người cũng đã đông đủ, ai nấy đều động đũa ăn cơm, Mai Mai nhanh nhẹn bê phần ăn của Dạ Lam, để trước mặt cô:

-Tiểu thư ăn đi!

Cô vui vẻ gắp đầu. Dạ lão gia sắc mặt vẫn lạnh tanh, có vẻ vẫn giận. Hai mẹ con Hoàng Liên đắc chí, Dạ Tuyết cười nham hiểm nhìn vào phần cơm của Dạ Lam..

-Ngày thành hôn sắp tới! Con nên chuẩn bị đi!

Dạ Lam cầm chặt đôi đũa, cô vừa ăn vừa trả lời:

-Con không lấy! Để cho Dạ Tuyết lấy đi!

Dạ Tuyết nhắc đến tên mình thì hoảng sợ hãi, cô ả lay lay mẹ, Hoàng Liên gắp đầu vs con rồi quay sang cô giọng dịu ngọt :

-Dạ Lam con xem! Người ta đường đường là thiếu chủ, đẹp trai,giàu có, chọn đối tượng vậy quả là hợp còn gì!

Dạ Lam nhếch mép, đúng là cáo già, mặt con người diễn ba mặt là đủ, nhưng bà ta, chắc đến mười mặt vẫn chưa đủ, quá gian xảo:

-Sao vậy đc! Người tốt vậy nên nhường muội muội chứ!

Hoàng Liên vẫn nhẹ giọng:

-Nhưng chiều nay bên đó đã chỉ đích danh con rồi!

Dạ Lam đỡ người, cô đứng dậy, định bỏ đi:

-Ta không lấy! Hôn nhân sắp đặt ta không muốn!

Dạ lão gia tức giận đập bàn:

-Đứng lại! Dạ Lam! Con nhất định phải lấy! Quan hệ hai bên đang tốt, hôn nhân này không thể bỏ!

Dạ Lam đứng lại, cô quay sang cô gái lên:

-Hôn nhân! Phụ thân có nghĩ đến cảm nhận của con không! Con chưa biết mặt phu quân lại không có tình cảm với hắn, làm sao mà lấy đc!

Ông chỉ thẳng tay lên:

-Nhất định phải lấy!

-Không Lấy! Có chết cũng không! Con sẽ không rời khỏi nơi này!

Cô toan bỏ đi

-1...2...3..

Cô thấy chóng mặt, cô ngộ ra, thức ăn có vấn đề, Mai Mai chạy lại, đỡ cô:

-Các... Người.. Trong thức ăn có.. Thuốc mê...

RỒI Cô ngất trong vòng tay Mai Mai

-Lão gia! Tôi phải làm vậy, chứ vs tính cách của nó thì nó sẽ một mực không chịu!

Dạ Tuyết ở bên nói thêm:

-Đúng đó phụ thân, hướng hồ, mai phải giao người rồi! Chúng ta vì cả Dạ gia đành hy sinh tỷ ấy!

Dạ lão gia thở dài:

- Dạ Lam... Ta đành có lỗi với con!

Mai Mai hoảng sợ

-Thì ra các người lấy cô ấy để trao đổi kinh tế! Các người sao dám làm vậy!!! Cô ôm tiểu thư khóc lóc

-Vậy việc này..

-Bà tự giải quyết đi!

Nói rồi ông rời đi.

Hoàng Liên cười nham hiểm :

-Được! Người đầu mau sửa soạn cho đại tiểu thư!

Mai Mai gần toán nô tỳ:

-Các người không đc động vào cô ấy! Không...

"BUP"

Dạ Tuyết đánh vào đầu Mai Mai khiến cô nàng ngất lịm đi...

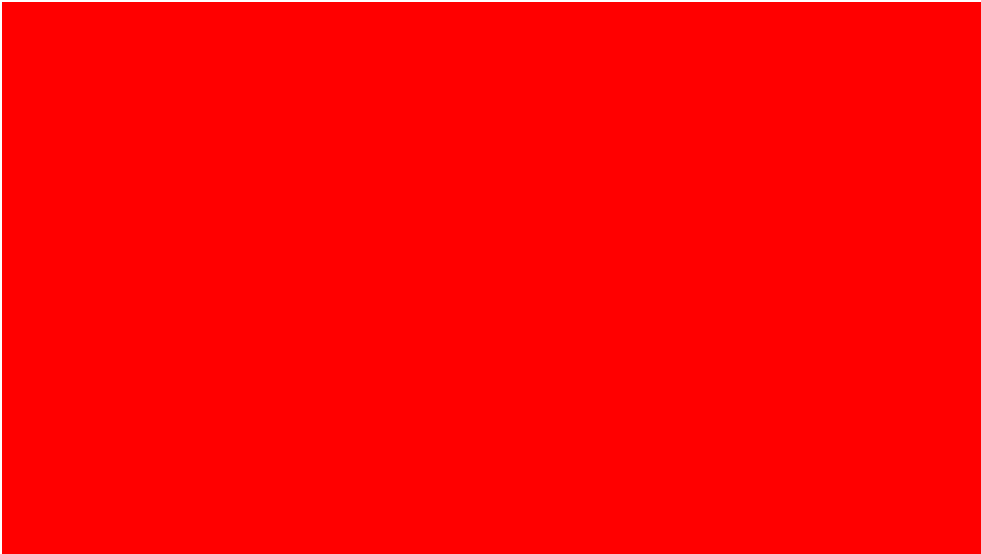
-Dạ Lam! Ta đã nói rồi! Người và mẹ người đều sẽ bị hủy hoại dưới tay ta, sớm thôi, căn nhà và Dạ gia, tất cả sẽ trong tay ta, từ nay không còn ai ngăn cản ta đc nữa rồi, hahahaha

Tiếng cười vang cả Dạ gia, nụ cười đáng sợ của con người đầy rẫy những gì độc ác nhất thế gian....

[CÒN]

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3



Bóng dáng đám nô tài khênh một kiệu đến, Lý Uy không cần đoán cũng biết là ai...

-Lý hộ vệ! Chúng thần đã đưa tiểu thư Dạ Lam đến!

Lý Uy gật đầu :

-Đc! Vậy mời tiểu thư ra!

Đám nô tài xanh mặt:

-Chuyện này!

Lý Uy phát giác có chuyện không ổn:

-Sao!

Đám nô tài sợ hãi:

-Chúng thần chỉ có thể đưa người đến đây thôi! Xin phép cáo từ!

Nói rồi bọn họ nhanh chóng chuồn mất. Lý Uy tiến lại khẽ vén màn. Quả nhiên có hai cô nàng bên trong, Dạ Lam hình như ngủ rất say, còn cô nô tỳ bên cạnh lại bị vết thương ở đầu. Lý Uy lay lay Mai Mai:

-Này!này!

Bị lay, Mai Mai chợt tỉnh, cô hoảng sợ :

-Huynh... Huynh là...

Lý Uy bỏ tay, đứng bên ngoài:

-Ta là Lý Uy! Hộ vệ của Hàn thiếu chủ!

Mai Mai bước từ kiệu ra, cô nàng cúi đầu:

-Thì ra họ đã đưa đến đây! Lý hộ vệ xin người hãy cứu tiểu thư nhà nô tỳ!

Lý Uy nhú mày:

-Có việc gì!

Mai Mai trình bày:

-Cô ấy bị bỏ thuốc mê nên thiết đi! Là bọn họ bỏ vào, lại đánh nô tỳ nữa!

Lý Uy nhìn qua một lượt, có vẻ đáng tin, anh nghiêm giọng:

-Được rồi! Cô đưa cô ấy vào phòng bên kia đi! Ta phải đi bẩm báo! Có gì sẽ mang thuốc giải tới!

-Đa tạ Lý hộ vệ!

Nói rồi phất tay đám nô tỳ:

-Mau chi đường cho cô ấy!

Đám nô tỳ tiến lại, nhẹ nhàng nói

-Vâng!

Rồi cùng nhau dẫn đường...

Hàn Thiên đang phê bản làm ăn, chàng, thoáng chốc lại nhủu mày hình như trước nay chàng chẳng có thời gian nghỉ ngơi.. Chàng thoáng chốc nhớ lại mặt Dạ Lam:

-Huynh thật đẹp trai!

Chàng lắc lắc đầu, nắm chặt cây bút:

-Sao lại nhớ đến cái bản mặt mê nam sắc của nàng ta chứ!

Rồi chàng nghĩ lại, lúc đưa ra quyết định chọn thê tử, lại tuột miệng chỉ định nàng... Ngẫu nhiên, là buột miệng... Chàng bẻ gãy cái bút:

-Sao lúc đó mình có thể chọn nàng ta!

Đúng vậy! Cả Giang Nam ai chẳng biết Hàn Thiên thiếu chủ khôi ngô tuấn tú, vạn người mê, nhưng tiếc là không ai dám lại gần bởi nhìn mặt chàng đã đủ sồn gai ốc, lại thêm chàng không có hứng với phụ nữ, nên các cô nàng trong thành chỉ có thể ngắm từ xa. Lại nữa, cùng với khuôn mặt lạnh ấy, hành động của chàng rất khả quan, cái liếc cũng đủ sức làm người ta thót tim, chỉ cần ra tay thì mọi thứ đều sạch sẽ! Thế mà... Nàng ta còn tùy tiện lại gần, rồi phát xét chàng nữa! Chàng có phần bần khoăn, chắc chỉ có nàng ta mới dám làm vậy! Nhưng nói đi cũng nói lại, chàng chẳng mấy bận lòng, nhất là người Dạ gia, âm mưu toan tính, không thể không đề phòng...

-Thiếu chủ! Dạ Lam tiểu thư đến rồi!

Hàn Thiên khẽ gật đầu, chàng không biểu lộ cảm xúc. Lý Uy nói tiếp:

-Và...cô ấy bị bỏ thuốc đem tới đây!Đề thần đi lấy thuốc giải!

Hàn Thiên khẽ động mi, rồi chàng cười nhạt:

-Sao! Việc nàng ta trúng thuốc! Ngươi có vẻ bận tâm!

Lý Uy cúi đầu ,hiểu ý:

-Dạ! Vậy thần xin cáo lui!

Hàn Thiên nhìn lên:

-Khoan!Đưa thuốc giải cho nàng ta! Nhà Dạ gia đúng là đủ chiêu trò, chắc muốn nhân đây để ta lưu tâm. Đúng là nực cười! Ta hơi khinh xuất rồi! Nếu là vậy! Chi bằng ta sẽ toại nguyện cho họ! Diễn cùng cho vui! Mấy thế loại này! Qua sao mất ta đc!

Lý Uy gật đầu:

-Thần đi ngay!

Nói rồi cáo lui. Hàn Thiên nhếch môi:

-Bày trò!

Lý Uy gõ cửa:

-Thuốc đây!

Mai Mai vội chạy ra:

-Cảm ơn huynh!

Rồi nhận thuốc...

-Khoan đã! Cô nương cầm lấy đi! Đầu cô vết thương không nhỏ đâu!

Mai Mai ngại ngùng, có lẽ huynh là người lạ đầu tiên quan tâm đến cô sau tiểu thư... Trái tim lỡ một nhịp, cô nàng thẹn thùng :

-Huynh thật tốt!

Lý Uy mỉm cười :

-Đã vào Hàn phủ! Cô nương yên tâm! Ta đối vs ai cũng vậy! Cô nương mau chăm sóc cho Dạ Lam tiểu thư đi!

Mai Mai gật đầu:

-Vâng! Làm phiền người rồi!

Lý Uy gọi lại:

-À... Mà cô nương xưng hô làm sao nhỉ!

Mai Mai ngó đầu cười cười :

-Nô tỳ là Mai Mai ạ!

-Được rồi! Tạm biệt Mai Mai cô nương!

Mai Mai vui vẻ chạy về bên Dạ Lam, cô đưa thuốc cho nàng uống.....

Sau một ngày!

-May quá người tỉnh lại rồi!

Dạ Lam tỉnh dậy nàng khẽ day thái dương :

-Mai Mai! Ta hình như mơ mình bị bỏ thuốc rồi bị đưa đi!

Mai Mai bê canh lại cười trừ:

-Tiểu thư người không mơ đâu! Là sự thật hiện tại chúng ta đang ở Hàn phủ!

Dạ Lam mơ màng uống canh:

-Ừ... Ở hàn phủ... Hả! Khoan em nói Hàn.... Phủ...

Dạ Lam tròn mắt:

-Khốn khiếp! Họ dám hạ thuốc ta! Đc lắm! Ta về sẽ sống chết vs bà ta, chắc chắn ý bà ta!

Mai Mai thở dài:

-Người đừng kích động, người ms tỉnh lại còn yếu lắm!

Dạ Lam bực mình để bát xuống nàng chải qua tóc rồi chạy ra ngoài :

-Không đc! Ta phải về phủ!

Mai Mai vội vã đuổi theo:

-Tiểu thư! Người... Chờ em với!

Dạ Lam thăm nguyên rửa:

-Đê tiện, dám nhân lúc ta sơ ý hại ta. Lần này ta quyết không tha cho bọn họ! Phụ thân đáng hận, dám hù theo họ lừa ta!

Dạ Lam đi thì bị cản lại:

-Dạ Lam tiểu thư người quay về đi!

Dạ Lam bị chặn nằng đẩy họ ra:

-Tránh ra! Cửa chính ở đâu!

Đám nô tỳ im bất. Dạ Lam cười lạnh:

-Các người không nói đúng không! Tốt! Hôm nay Dạ Lam ta quyết đào tung phủ tên Hàn này nên! Ta không tin không tìm đc cửa... Rồi nằng cứ chạy, cứ chạy:

-Bê kia chắc là bên kia!

-Dạ Lam tiểu thư! Bên đó không phải!

-Bên đó, chắc chắn rồi!

-Người đừng chạy nữa!

Cả phủ nháo nhào lên, đám nô tỳ không dám là liều, chỉ có thể chạy theo, ai mượn cô là thiếu phu nhân tương lai, họ có mười cái đầu k dám khinh xuất!

Thảm thoát đến tối, Dạ Lam thờ dài, nằng mệt mỏi, các nô tỳ mệt là người..

-Mai Mai! Em nghĩ xem! Phủ hấn đi cả buổi chẳng có lối ra! Em thử đoán nơi nào là cửa thoát!

Mai Mai lắc lắc đầu:

-Em mù địa lý!

Dạ Lam hừ lạnh, quay sang đám nô tỳ:

-Mau nói đi!

Đám nô tỳ vẫn im lặng, cô nằng đứng dậy:

-Ta đi tìm tiếp!

-Bọn thần mệt lắm rồi! Xin tha mạng!

-Mặc kệ các ngươi ta chưa mệt! Mau tránh ra!

Nằng bị họ ôm chân, tức giận hừ lạnh...

-Nơi quái quỷ gì vậy!

Rồi nằng nhìn xung quanh bất giác thờ dài....

-Thiếu chủ đã về! Mau mở cửa!

Tiếng từ xa vọng lại. Hấn ta đã về. Dạ Lam tỉnh người, cô nằng mỉm cười :

-Tốt! Hấn chắc chắn đi cửa chính rồi!

Nói rồi đẩy bọn nô tỳ chạy đi về phía đó. Mai Mai thấy vậy đuổi theo:

-Tiểu thư! Đừng bỏ em!

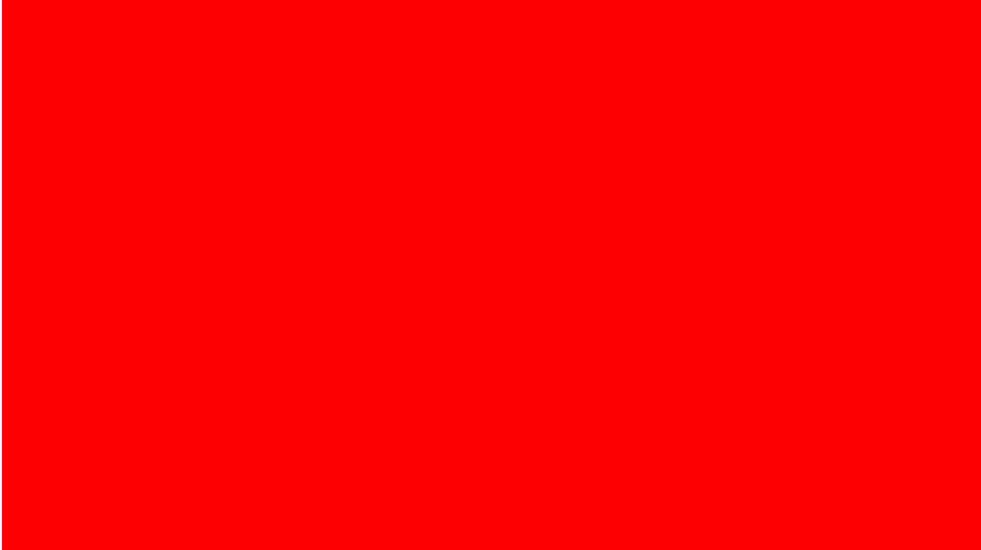
Quả nhiên có cửa!tiếng không thấy tên Hàn kia đâu. Mặc kệ hấn. Nằng phải trốn, Nằng vui mừng giang tay:

-Hahaa! Ta cuối cùng cũng tìm thấy ngươi rồi! Ta thoát rồi!

Bình giữ cửa thấy người chạy ra thì ngơ người, nhưng họ mau chóng, chặn đường giờ mũi giáo về phía nằng:

-Đứng lại!

Chương 4



Dạ Lam kịp phanh chân lại, cô nàng lấy làm bức bối :

-Lại gì nữa đây! Các người đừng cản ta!

Nói rồi đi lên thì chặn lại:

-Xin quay về!

Dạ Lam xấn tay Áo, cô nàng nhẹ giọng:

-Các vị huynh đệ! Xin hãy thương xót cho ta về nhà! Ta rất nhớ cha mẹ!

Một tên lính canh nghiêm mặt:

-Xin lỗi! Chúng tôi không có huynh đệ với tiểu thư!

Dạ Lam ngớ người. Chiêu dụ người làm thân bị vạch trần... Bọn họ đúng là rất tỉnh... Dạ Lam bí cách, cô nàng loay hoay, rồi như nghĩ ra...

-Ê hèm! Bản cô nương muốn ra ngoài! Là ý của Thiếu chủ! Nếu các người ngăn cản! Ta sẽ không khách khí!

Đám lính canh cười trừ rồi lắc đầu:

-Vậy xin cho xem lệnh bài! Chỉ những người có lệnh bài của ngài ấy mới đc qua!

Dạ Lam đơ lần hai... Đúng là ma mãnh:

-Ta liều chết với các người!

Hàn Thiên xem trò cười trước mặt, có ý buồn cười.. Lý Uy cười nãy giờ :

-Thiếu chủ! Người xem! Tiểu thư Dạ Lam cô ấy vội vã chạy trốn vậy kia!

Hàn Thiên lắc lắc đầu:

-Nếu nàng ta qua đc cánh cổng đó mà không có lệnh bài ta thì sẽ không ăn cơm!

Lý Uy gật đầu. Anh thừa biết điều đó. Quy củ trong phủ anh cũng đã rõ.. Nghiêm túc từ nô tỳ đến lính canh. Họ đc tuyển chọn kỹ càng, đạo Đức tốt và tuyệt đối trung thành với thiếu chủ, mấy vấn đề này sao mà qua dễ dàng đc..Anh nghĩ bụng "Dạ Lam tiểu thư! Người hết cách rồi!

Lý Uy quay sang có phần không hiểu:

-Người thầy đấy! Sao chúng ta không để tiểu thư đi!

Hàn Thiên cười nhạt:

-Ngươi nghĩ Dạ gia sẽ không để cô ta lại à! Mà ta thấy ngươi hình như rất quan tâm nàng ta!

Lý Uy cúi đầu, lắc nhẹ...

Dạ Lam bị đẩy trở lại, lính canh đồng loạt :

-Xin mời!

Mai Mai chạy lại, cô kéo tay tiểu thư :

-Cô không sao chứ!

Dạ Lam lừ nhẹ, cô nói:

-Các người biết ta là ai không mà cản ta!

Lính canh đồng loạt gạt đầu, rồi nói:

-Bọn thần biết! Nhưng người biết đấy! Trời đã tối, người ra ngoài vậy nhờ xảy ra chuyện gì! Bọn thần không gánh nổi! Và lại, nếu người không phải thiếu phu nhân tương lai, bọn thần đã sớm ra tay rồi!

Dạ Lam hừ mạnh, cô đầu không lại họ, cô cười cười :

-Các người quả là trung thành với lão ta! Tốt! Bản cô nương không chs với các người nữa! Ta quay lại!

Cô hất người quay đi. Bọn lính cúi đầu :

-Người đi thông thả!

Hàn Thiên liếc nhẹ mắt nhìn bọn lính từ xa, chàng gạt đầu khẽ khẽ.... Lý Uy đứng bên cạnh chàng rồi lên tiếng :

-Người nên nghỉ ngơi đi ah!

Hàn Thiên nhếch môi :

-Chờ xem nàng ta diễn đã!

Lý Uy tròn mắt không hiểu, Hàn Thiên nói tiếp:

-Ngươi nghĩ nàng ta sẽ bỏ cuộc sao!

Lý Uy nhận ra lắc lắc đầu... Chàng hát tay một tên lính, tên lính tiến lại kể chuyện xảy ra trong phủ, kể xong toát mồ hôi:

-Thiếu chủ! Chúng ta nên làm sao vs tiểu thư ạ!

Chàng giọng nghiêm túc:

-Tuần tra trong ngoài phủ cho ta! Nếu không có lệnh bài! Miễn cho qua!

Lính Canh gạt đầu:

-Dạ! Rõ!

Rồi lui xuống! Hàn Thiên đi vòng qua hoa Viên, hình như chàng đoán đc việc nàng sẽ làm gì!

Dạ Lam bực bội đi vòng lại ,Mai Mai khuyên:

-Thôi mà tiểu thư, người như vậy cả ngày mệt rồi!

Dạ Lam vẫn đi, cô hần học :

-Ta sẽ đi trong đêm nay, bọn nhãi đó sẽ không biết! Không cho ta đi cửa chính thì ta trèo tường!

MAI MAI tròn mắt, cô không ngăn nổi tiểu thư....

Lý Uy nhìn trước mặt thì giật mình :

-Dạ Lam tiểu thư cô ấy định!

-Trèo tường!

Hàn Thiên nói một câu, Lý Uy quay sang:

-Sao người biết!

Hàn Thiên nhếch mép:

-Ta đoán!

Lý Uy cười trừ nhìn chàng:

-Thiếu chủ tiên đoán như thần! Thần bái phục!

Hàn Thiên gật đầu, rồi chàng xoay người về phía phòng mình. Lý Uy nhìn theo:

-Người không định xem kết quả à!

Hàn Thiên khẽ nhếch đầu:

-Ta đến đây chỉ là xem suy đoán của mk đúng hay không thôi! Còn về phần năng ta! Có cánh cũng không bay đc!

Dạ Lam nhảy lên tường, cô vui vẻ nói với Mai Mai:

-Ta có lẽ sẽ trước....

Chưa nói hết câu! Phía bên kia đã có toán lính chặn lại, một tên lính ngẩng lên:

-Bọn thần chờ người này giờ!

Dạ Lam đần mắt, cô chép miệng :

-Khốn nạn! Ta sẽ đấu vs các người!

Tên lính thờ dài :

-Tiểu thư vô ích thôi! Lính trong phủ không đếm xuể! Người có đánh bọn thần thì vẫn còn nhiều người khác! Người nên quay lại đi!

Dạ Lam thờ dài, cô khẽ lướt xung quanh, rất nhiều lính, họ thay phiên tuần tra canh gác. Mà võ công của nàng có hạn, chỉ có phòng vệ, không chuyên sâu... Nàng thua, thua thật rồi. Mai Mai ở dưới thấp thò:

-Người xuống đi! Trên đó nguy hiểm lắm!

Dạ Lam đồng dạng nhảy xuống, Nàng thờ dài:

-Hết cách!

Đám nô tỳ chạy lại:

-Muộn rồi! Người về phòng đi ạ! Rồi rẽ đường cho nàng!

Mai Mai nói bên cạnh:

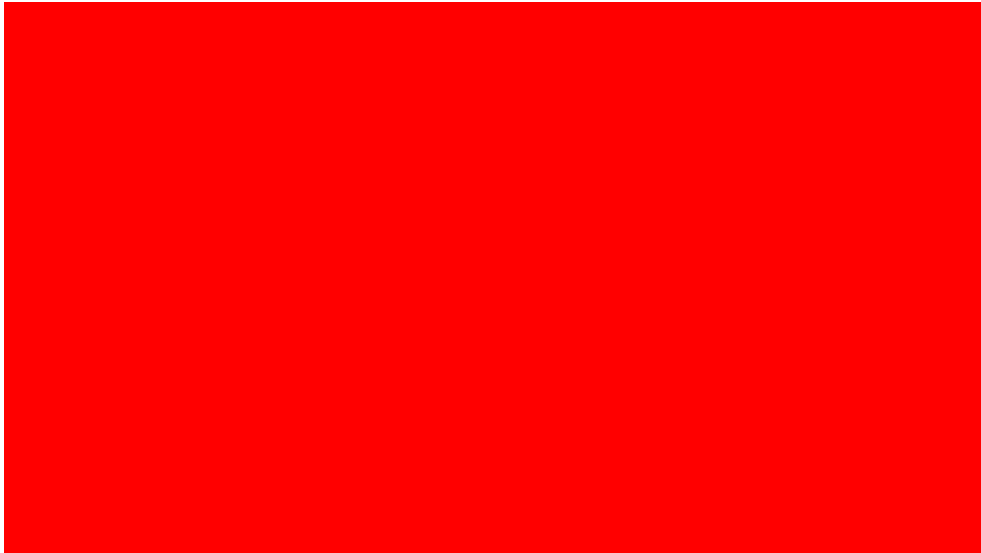
-Giờ muộn vậy rồi! Dù chúng ta thoát ra cũng không thể về phủ, bởi Giang Nam cách Hạ Châu khá xa thêm nữa chúng ta không có tiền, lương thực!

-Đc rồi! Ta biết! Chúng ta về phòng thôi!

Dạ Lam đồng dạng về phòng, nàng ngẩng lên trời đầy oán hận!

-Ta quyết sẽ lấy đc lệnh bài! Quyết rời khỏi nơi này!

Chương 5



Sáng hôm sau....

Dạ Lam dậy từ sớm, Mai Mai cũng phải dậy theo...Nàng cứ ngóng ngóng xung quanh....

-Mai Mai! Em mau đi tìm xem lệnh bài nằm ở đâu!

Mai Mai vừa tỉnh ngủ thì gật đầu tuân lệnh. Cô nàng đành mò mẫm đi khi trời vừa sáng..

-Tiểu thư! Bữa sáng của người đây!

Cô gật đầu, rồi phẩy tay:

-Đa tạ!

Cô không quen nơi này.... Con người và cảnh quan nơi đây..và cả vị hôn phu kia nữa,nàng chẳng biết gì về hắn,tự nhiên bị đưa đến đây,nàng không thể để cả đời bị giam cầm nơi xa lạ này,tương lai của nàng không thể vì vậy chấm dứt.... Cô nhớ nhà, nhớ phụ thân...Nhắc đến phụ thân,nàng hờn nhẹ,là ông ấy thông đồng,,không nghĩ đến cảm nhận của nàng.tự động để nàng gả vào nơi này.... Dạ Lam bước ra ngoài, nàng thở dài.... Mai Mai ngóng ngóng đi vòng vèo, cô nàng hay mù địa lý, nơi này hoàn toàn xa lạ. Cô nàng bất giác chạm lên đầu, rồi mỉm cười....

-Mai Mai! Cô tìm gì vậy!

Lý Uy vòng đằng sau, cô quay lại, bắt gặp người quen thuộc, cô cúi đầu :

-Lý hộ vệ! Tôi tìm... Chỗ lệnh bài!

Anh gật đầu, rồi nhẹ nhàng hỏi:

-Khỏi tìm nữa! Không thấy đâu!

Mai Mai nhìn lên không hiểu:

-Là sao ạ!

Lý Uy thở dài :

-Như cô biết đấy! Dạ Lam tiểu thư đã làm lộn cả phủ chỉ trong một ngày. Hàn Thiếu chủ tức giận. Mong cô khuyên cô ấy dùm. Cô tìm lệnh bài làm gì..

Mai Mai lắc lắc đầu. Lý Uy như hiểu ra, anh nói thêm:

-Vô ích thôi! Đây là hôn sự hai nhà! Cô ấy không trốn đc đâu!

Mai Mai nhú mày lại:

-Nhưng rõ ràng bọn họ biến tiểu thư chúng tôi là giao dịch! Cô ấy không biết....

Lý Uy bịt miệng cô nàng lại:

-Im lặng! Cô nói to vậy làm gì!

Mai Maithở dài:

-Ngài ấy chắc hiểu mà!

Lý Uy gạt đầu, nhưng anh lại lắc lắc :

-Ngài ấy không hiểu đâu! Bồn phận của cô là bên cô ấy, còn chuyện giữa hai họ chúng ta không thân phận nên k đc can thiệp!

Mai Mai nhìn lên thấy mk gần anh rất gần thì lùi lại:

-Vâng! Tôi đã hiểu!

Lý Uy gạt đầu, anh nói thêm:

-Hãy để tự nhiên! À nói cho cô biết lệnh bài ở chỗ Hàn Thiếu chủ! Cô hiểu ý tôi chứ!

Mai Mai ngộ ra:

-Ý người là....

-Ta tin họ sẽ đến vs nhau! Tạo cơ hội một chút! Nhớ đừng nói thân phận thiếu chủ rằng họ đã gặp!

Mai Mai lia lịa gạt đầu. Cô nàng nghe theo. Nếu thật vậy tốt quá, tiểu thư của cô sẽ có chỗ dựa dẫm rồi!

Dạ Lam vòng đằng sau hoa Viên, nàng chạm nhẹ vào hàng hoa Lan trong vườn! Sương đọng trên lá, nhẹ nhàng. Nàng nhìn qua một lượt, thốt lên:

-Hoa Lan thật đẹp!

Như gặp chất xúc tác, nàng nhẹ nhàng lướt qua chúng:

-Ta thích các người!

Hàn Thiếu dậy từ sớm.. Chàng mặc y phục vào người ,nhìn qua phòng của mình, rồi bất giác nhìn ra ngoài, thấy bóng dáng người lạ! Bỗng chàng cứ nhìn lên chỗ nàng! Trong đầu hơi hỗn loạn! Nhưng chẳng nghĩ gì cả, mắt vô hồn, chàng tiến lại gần cửa hơn.. Đám Lan này chàng rất thích, và căm ghét người khác chạm vào, nhất là phụ nữ! Nhưng thấy nàng chạm vào thì cười nhạt! Chẳng phản ứng nữa! Chàng chỉ nhú mày!

-Tiểu Thư! Cô đừng chạm vào hoa đó! Tiếng nô bậc chạy lại.... Nàng lùi lại, nhìn lên:

-Tại sao!

Đám nô bậc run rẩy :

-Thiếu chủ dặn chỉ ngài ấy mới đc chạm vào thôi! Nếu người khác chạm vào, sẽ chặt hết!

Dạ Lam hừ mạnh:

-Hắn bị điên à! Chi chạm cũng không đc! Tên bệnh hoạn!

Nàng rủa thầm.. Đám nô bậc quay về phía phòng đối diện, càng run hơn, có dáng người.. Hàn Thiên hừ nhẹ, nàng quả to gan, dám nói năng vớ vẩn, nhưng chẳng trách dc! Nàng chẳng biết gì về mình! Hàn Thiên nhìn lên.Chàng cười nhạt... Đối với Dạ gia, chỉ có ba chữ tặng họ:Không cảm xúc! Đối Dạ gia, chàng chẳng thêm bận tâm... Dù sao nàng ta cũng sẽ không có một hôn lễ nào cả... Thân phận nàng trong phủ và trong lòng chàng là số 0 tròn....

Nàng than thở :

-Ngày đầu ta về đây quậy tung phủ hắn lên theo tính cách hắn lẽ ra phải tức giận đuổi ta đi! Thế mà hắn chả động tĩnh gì!

Thấy đám nô bậc lắc lắc đầu, nàng quay sang:

-Ta rõ ràng là hôn thê tương lai của hắn mà hắn không thèm để ý tí nào! Nghe danh hắn mặt lạnh như tiền, tuổi trẻ tài cao, lại thêm đệ nhất không hứng

thú vs nữ giới.. Ha haha! Theo ta hẳn chỉ là lão già nhăn nhó, che lấp vẻ bề ngoài giả tạo. Làm gì có chuyện không hứng thú, chắc chắn là tên sinh lý không ổn định!

Đám nô tỳ bịt miệng nàng lại, trời ạ! Nàng mà nói nữa! Không chỉ nàng mà bọn họ sợ sẽ không còn mạng nữa!

Hàn Thiên bóp chặt thành cửa, chàng bị người ta bóp trần trụi nhân cách. Tức giận đá mạnh vào cửa:

-Khốn nạn!

Rồi chàng lặng thinh.. Không đc! Sao lại có cảm xúc chứ! Vô cảm vô cảm! Nàng ta không đáng để bận tâm!

Mai Mai chạy lại:

-Các người làm gì vậy!

Đám nô tỳ tản ra, Dạ Lam bực bội :

-Các người cứ như chết ngay vậy! Thật là...! Mai Mai! Sao rồi em!

Mai Mai mỉm cười :

-Em đã điều tra đc rồi!

Dạ Lam tròn mắt!

-Sao sao!

Mai Mai có phản miễn cưỡng :

-Ở chỗ Hàn thiếu chủ!

Dạ Lam đơ ra giây lát, rồi nói:

-Nơi nào!

Mai Mai chỉ sang ngang!

Nàng tròn mắt cười trừ:

-Không phải chứ! Ta vừa nãy mới.. Nàng gãi đầu :

-Các người nghĩ hẳn có nghe đc ta nói nãy không!

Đám nô tỳ thở dài, gật gật:

-Người nói to vậy không nghe mới lạ!

Nhưng rõ ràng không động tĩnh gì! Chắc chắn không nghe đc rồi... Nàng cười ha ha, rồi vỗ vai Mai Mai:

-Em rất đc việc! Tối nay hành động!

Đám nô tỳ không hiểu gì nhìn lên. Nàng quát nhẹ:

-Không phải việc của các người!

Bọn họ cúi đầu lại... Nàng nhìn về phía phòng rồi mỉm cười :

-Hàn thiếu! Đành đắc tội!

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6



Buổi tối hôm đấy

Lý Uy đứng bên Hàn Thiên, anh nhẹ giọng:

- Thiếu chủ!

Hàn Thiên động lòng mi:

- Nói đi!

Lý Uy gật đầu khe khẽ :

- Người nghĩ xem! Dạ Lam tiểu thư sẽ làm gì tiếp theo!

Hàn Thiên dừng bút, nghĩ đến bộ dạng thoải mái xỉ nhục của cô nàng chiều nay, chàng tức giận bẻ gãy cây bút. Lý Uy gật mình, biết chàng giận, liền cúi đầu:

- Thần sẽ không hỏi thêm!

Rồi anh lấy cây khác mài mực cho chàng.... Hàn Thiên lừ mắt lên :

- Mặc kệ nàng ta!

Lý Uy chột buồn cười, anh biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo... Anh đang tưởng tượng họ sẽ gặp nhau trong hoàn cảnh trộm cướp, không biết ra sao. Nghĩ đến đây anh vụt tắt nụ cười, anh thừa hiểu tính của Hàn Thiên. Trẻ tuổi mà đã làm thiếu chủ Giang Nam, đi đâu cũng nể phục, có lẽ trong mọi người ngoài, chàng là người lạnh nhạt, luôn nhìn người ta bằng ánh mắt lạnh lẽo, khiến họ cảm thấy sợ hãi, xa lánh. Nhưng với người thân quen, chàng lại khác, quan tâm theo cách lạnh lùng, mặc cho mở miệng ra là lạnh nhạt. Lý Uy cùng chàng lớn lên nên hiểu rõ, lại là hộ vệ nên tính cách chàng ra sao, anh đều rõ. Công tư phân minh...

- Người cười rồi ngẩn ra làm gì! Đưa bút cho ta!

LÝ UY tròn mắt nhìn lên, chàng nói nhẹ:

- Thần có hai vấn đề muốn chỉ giáo!

Hàn Thiên vẫn nhìn vào văn kiện, giọng nói lạnh nhạt:

- Lại sao nữa!

Lý Uy vui vẻ hỏi:

- Thứ nhất, người không định để tiểu thư Dạ Lam biết thân phận của mình sao?

Hàn Thiên lừ lên:

- Còn thứ hai!

Lý Uy run run hỏi tiếp:

- Người định để cô ấy phá phà như vậy ạ!

Hàn Thiên dùng bút, chàng nhìn lên:

-Thứ nhất! Điều đó có quan trọng sao! Ta chính là không muốn gặp nàng ta! Thứ hai, ta nghĩ nàng ta chỉ tung hoành trong phủ dù có phần lộn xộn nhưng đồn ra ngoài nàng ta sẽ mất mặt hơn với lại ta không muốn mang tiếng nhót hôn thê!

Lý Uy tò mò:

-Vậy sao người không nghĩ đến là cô ấy là hôn thê của người, thanh danh của người chả phải cũng liên lụy!

Hàn Thiên tức giận ném cái bút lông đi chàng bật dậy:

-Lý Uy! Ngươi hôm nay bị liệt đầu óc rồi à! Hỏi toàn câu liên thiên không cần thiết! Ngươi chính là lo cho ta hay đang quan tâm nàng ta vậy!

Lý Uy quỳ xuống, cúi đầu :

-Thiếu chủ bớt giận! Thần... Biết sai! Thần biết mình đã lỡ miệng hỏi lung tung! Thần không có ý quan tâm hôn thê của người! Xin người thứ tội!

Hàn Thiên lướt qua anh hần giọng:

-Ta không muốn nghe những lời vậy lần hai! Tốt nhất ngươi đừng đi làm chuyện dư thừa giúp người khác!

Lý Uy gật gật :

-Thần tuân lệnh!

Dạ Lam đáng ghét nữ nô tỳ, nàng lấy y phục của nàng ta rồi mặc vào, nguy trang. Mai Mai chạy vào:

-Tiểu thư! Em đã điều tra đc rồi! Hàn Thiếu chủ hay để lệnh bài trong người!

Dạ Lam nhìn lên vẻ thất vọng:

-Nghe nói hần võ công cao cường! Vậy phải làm sao!

Mai Mai đc thể nhảy ra chỗ nàng vui vẻ bẩm báo:

-Lúc tắm thì đương nhiên phải bỏ ra rồi! Lúc đó ai cũng sợ ý mà người! Thừa cơ hội!

Dạ Lam thờ dài, có phần đỏ mặt, không tiện lắm. Nàng định lên vào thư phòng trộm khi hần không ở đó, ai ngờ Mai Mai báo cáo khiến nàng bị á khẩu.
Dạ Lam thờ dài:

-Đành vậy! Em ở đây chờ ta!

Mai Mai gật đầu nàng nói vọng lại:

-Vậy em chờ người! Tiểu thư! Người sẽ vui khi lấy lệnh bài!

Dạ Lam đỡ ra chả hiểu gì, rồi nàng k bận tâm mà ngó ngược ngó xuôi, cả ngày nay nàng bận vẽ và học thuộc sơ đồ phủ, coi như có ích

-Mau mang thêm quần Áo cho thiếu chủ

Tiếng nô bậc gọi lại. Dạ Lam nghĩ thầm"Cơ hội đây rồi"

Rồi nàng lên vào đám nô tỳ. Đến một cửa phòng, chủ nô lên tiếng :

-Ai làm việc đấy! Mang quần Áo vào rồi ra ngay! Nhất là phụ nữ! Tốt nhất là nhanh chóng. Thiếu chủ ghét phải nhìn thấy phụ nữ ở lại quá lâu!

Cả đám nô tỳ cúi đầu vâng. Dạ Lam nghiêng răng:

-Cái tên bệnh hoạn này! Hần định miễn dịch với phụ nữ sao! Đồ điên! Theo ta! Hần chắc chắn là lão già lụ khụ, không thể có dc phụ nữ đúng hơn! Thê mà trên giang hồ đồn đại hần anh tuấn phi phàm. Lừa đảo thì có!

-Ngươi còn không mau cầm quần Áo vào!

Dạ Lam cúi đầu lên tiếng :

-Dạ... Thần biết rồi!

Bước vào căn phòng, hơi nóng lan toả, bọn nô tỳ rải thuốc nam lên bồn, thi nhau ước lượng, đám nô tài thay phiên đổ nước sôi! Chỉ trong giây lát mọi thứ hoàn tất ai nấy đều rút lui..

-Các tỷ nhớ ra ngay nhé!

Đám nô nhắc nhở nhau... Hàn Thiên bước vào, chàng tiến đến bồn tắm, khẽ lướt qua nàng:

-Đề đó rồi biến đi! Khi ta bước vào bồn không muốn nhìn thấy mặt các ngươì. Ai nấy sợ hãi gật đầu! Ai nấy để thuốc bên cạnh rồi lui, nàng vẫn lúi húi, giả bộ đi chậm chạp... Tiến về chỗ đề đồ..... Hàn thiên kéo màn cỡi y phục, chàng nhẹ mình ngâm trong bồn. Dạ Lam đc thể mom mem tiến lại:

-Nữ nô to gan! Đứng lại! Xoay người biến đi!

Tiếng mắng vang lên, nàng nhẹ giọng cúi đầu :

-Thần lấy quần Áo để giặt!

Rồi cô thức tiến lại chỗ y phục vừa thay.. Hàn thiên nhú mày, quỳ củ trong phủ ai cũng biết. Nữ nô bậc này lạ lạ. Trục giác khiến chàng lay động

-Ngươi không phải nô tỳ! Nói! Là ai!

Dạ Lam đang tìm đồ thì nghe vậy giật bắn, nàng giả bộ:

-Thần là nô tỳ mới vào!

Hàn Thiên nhếch mắt lên, dáng người này quen quen...

-Tên ngươi là gì!

Dạ lục chả thấy lệnh bài"khốn nạn! Mai Mai! Tin tức của em lệch rồi! "Nàng rửa thầm trong miệng. Thấy nàng ta im lặng Hàn thiên tròn mắt..... Dạ Lam thờ dài thất vọng:

-Thần xin cáo lui!

Hàn Thiên nhìn lên, khoan đã giọng nói này.... Chàng mơ màng nhớ lại giọng nàng lúc ấy... Rồi suy nghĩ lại sắc mặt Lý Uy:

-Người nghĩ tiểu thư dạ Lam sẽ làm gì tiếp theo!

Chàng ngộ ra, nhưng chưa chắc chắn :

-Đứng lại! Ngươi tên gì!

Dạ Lam dừng lại! Thấy tiếng hỏi thì hừ nhẹ! Mặc xác hần. Bản cô nương phải đi! Rồi nàng nhanh chân đi ra! Tiếc là chưa ra đến cửa đã có mũi kiếm bay qua, nàng vội vã lùi lại!

Hàn Thiên kéo một Áo y phục mặc tạm, Chàng mau chóng chặn trước nàng:

-Ngươi định trốn sao!

Nàng đành quay đầu về phía bồn tắm để thoát cửa sổ:

-Nô tỳ phải đi rồi!

Chàng nhanh chóng rút kiếm, cầm tay đề cổ nàng!

Dạ Lam hoảng loạn, nàng nhìn thấy khăn màn thì kéo lấy. Dù sao hần k biết mặt nàng, tiếc là chưa thể di chuyển đề chỗ màn mà chỉ cận bồn tắm:

-Lão thiếu chủ! Người đừng vậy!

-Xoay người lại! Ta không muốn nói lần hai!

Dạ Lam hừ nhẹ nàng lừ lên, tiếc là không có ý quay lại. Kiếm càng sát cổ.... Nàng bối rối! Đc vậy ta sẽ đáng lén cho ngươi phòng không nỏ! Nàng nhẹ nhàng xoay lại,tay nhẹ nhàng đánh lên, giờ nắm đầm lên về phía chàng, tiếc là chàng né đc, chàng xoay lại, nàng bị hẫng, mất đà ngã xuống! Vậy là xong! Dạ Lam kéo đc vạt Áo chàng:

-Ta sẽ cho ngươi ngã chung! Đồ lão già!

Chàng không ngờ bị kéo mất đà ngã cũng nàng xuống nước

"Ừm"

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7



Nếu thiếu chủ xảy ra chuyện, cả phủ chắc chắn loạn lên. Nhất là khi anh lên tiếng. Kế nội gián không thể qua khỏi.... Nhưng với võ công của chàng thì bất kể kẻ thù ra sao, mặc kệ có mục đích gì, đều không qua khỏi....

Mai Mai ngóng ngóng phía bên ngoài phòng cách xa xa, mọi thứ vẫn yên tĩnh như không có gì xảy ra... Cô thường nghe người ta nói Hàn thiếu chủ lạnh lùng, vô cảm, tuy nhiên có lý, công tư rõ ràng, mặc dù chẳng phải kẻ máu lạnh nhưng cũng không thể không đề phòng... Cô đã quá sợ ý khi đề tiểu thư vào.... Bên trong yên tĩnh không có nghĩa chẳng có gì xảy ra.... Không đc! Cô phải vào giúp nàng,,,

-Này!

Lý Uy kéo cô nàng lại. Mai Mai quay lại bắt gặp anh thì hơi ngạc nhiên :

-Lý hộ vệ!

Anh gật đầu với cô nàng:

-Ừ! Đừng nói cô nương định xông vào đó nhé!

Mai Mai lắc lắc rồi lại gật:

-Thần lo cho Dạ Lam tiểu thư!

Lý Uy có ý buồn cười, anh xoa xoa đầu cô nàng:

-Hahaaha! Ta e rằng cô nương vào chẳng làm đc gì! Dạ Lam tiểu thư đã khó qua hướng chi người như cô chứ!

Mai Mai thẹn trước hành động của anh, cô lùi lại cười trừ:

-VẬY... Cô ấy không sao chứ!

Lý Uy bật cười hắc hắc, anh khoái chỉ cười :

-Nếu là thích khách! E rằng bây giờ đã thấy xác rồi! Dạ Lam tiểu thư mạng lớn... Ta cam đoan thiếu chủ sẽ không ra tay với cô ấy!

Mai Mai tròn mắt:

-Tại sao người biết! Thần nghe nói ngài ấy lạnh lùng lắm mà!

Lý Uy cười ha ha, anh chỉ tay lên kiếm:

-Bối! Ngài ấy không thêm ra tay với phụ nữ bao giờ!

Mai Mai nghe lọt tai, gật đầu tin tưởng :

-Vậy giờ chắc tiểu thư....

Lý Uy đứng bên cô nàng, dõi theo vào phòng:

-Cô ấy bị lừa! Chắc sẽ hoảng hốt!

Mai Mai nhìn sang, vẻ mặt không hiểu:

-Bị lừa! Ý người là sao!

Lý Uy ghé sang tai cô nàng giọng nói nhỏ:

-Lệnh bài không trên người thiếu chủ! Nó ở chỗ ta!

Mai Mai gật mình, chỉ tay :

-Vậy... Người lừa nô tỳ rồi!

Lý Uy cười mỉm:

-Đừng thế! Ta chỉ là muốn xem phản ứng của thiếu chủ thôi! Cơ mà cô nương lại tin thật!

Mai Mai gõ vào đầu:

-Thần thật ngốc mà!

Lý Uy lắc lắc đầu :

-Không sao! Sau lần này, ta coi như đề hai họ gặp nhau, còn duyên phận ra sao! Ta cũng không thể quản và ta tin thiếu chủ chắc chắn sẽ nhận ra trò của ta! Sau vụ này! Ta e mình chẳng sống nổi!

Mai Mai quay sang vẻ lo lắng :

-Người.... Không sao chứ!

Lý Uy lắc lắc đầu :

-Ta không biết nữa! Nhưng mà đề thay đổi đc thiếu chủ, đề ngài ấy có tc ta nguyện chịu tội! Ta tin Dạ Lam tiểu thư sẽ giúp ta!

Mai mai gật đầu :

-Người thật tình nghĩa! Thần cũng vậy! Chỉ mong cô ấy sẽ đc hạnh phúc! Bản thân thần đã mang ơn nàng quá nhiều!

Lý Uy gật đầu, anh nhìn cô nô tỳ, bây giờ nhìn nàng vô cùng đáng yêu, có chút thẹn thùng, lời nói nhẹ nhàng êm tai. Lý Uy lắc đầu.... Không cho phép nghĩ nhiều thêm.... Mai Mai cũng vậy, chẳng hiểu sao khi gần Lý Uy, trái tim lại thổn thức, lời nói không đc tự nhiên, hình như cô cũng lỡ thích anh... Hai người đứng bên ngoài, cùng nhìn về phía phòng, mơ hồ về tc của bản thân...

Dạ Lam bị sắc nước đôi chút, nàng phát hiện mình ướt sũng cả thân, vội vàng đứng lên :

-Tên khốn nạn!

Nàng lơ lửng nhìn lên bắt mắt ánh mắt tối sầm của ai kia. Chàng lừ nhẹ, đúng là lơ đãng, bản thân bị làm thành trò, vẻ mặt tức giận nhưng không nói lời nào... Nàng đờ người nhìn người bên cạnh

Một giây... Hai giây... Ba giây.. Thời gian trôi qua, cả phòng mù hơi nước, nóng bốc lên.... Nàng tiến lại, chỉ tay vào vào chàng:

-Ồ! Ồ! Ồ! Sao huynh lại ở đây!

Hàn Thiên nhìn về ngõ gác của nàng thì đứng lên ra khỏi bồn, mặt lạnh tanh:

-Phụ của ta! Ta không ở đây thì ở đâu !

Dạ Lam tròn mắt, nàng xâu chuỗi mọi việc, như ngộ ra... Nàng bước lên vui vẻ:

-Thì ra hành chính là thiếu chủ Hàn Thiên, hôn phu của ta, ta lại cứ tưởng, hần là tên lão già cơ!

Hàn thiên biến sắc,mặt hần lại:

-Đề cô nương thất vọng rồi!

Dạ Lam lắc lắc đầu, nàng vui vẻ tiến lại:

-Vậy ta khỏi phải đi lấy lệnh bài rồi!

Hàn Thiên cười nhạt:

-Ai nói lệnh bài ở chỗ ta!

Dạ Lam đơ ra:

-Chẳng phải Mai Mai điều tra ở chỗ huynh sao!

Hàn Thiên lừ lên:

-Bị lừa!

Dạ Lam ngộ ra nhưng sau đó nàng tiến lại gần chàng hơn:

-Ta đổi ý rồi! Ta sẽ không đi nữa!

Hàn Thiên vớ lấy quần Áo:

-Ta không quan tâm!

Dạ Lam cầm tay chàng, cười nhạt:

-Nghe nói Hàn thiếu chủ đây không có cảm xúc với phụ nữ! Ta không tin chàng sẽ không có hứng với ta!

Hàn Thiên lừ lên hất tay nàng:

-Ta ghét phụ nữ chạm vào!

Dạ Lam cười ha hả, nàng cố ý chạm nhẹ vào má chàng:

-Đúng là điệu bộ này! Nhưng ta đâu phải phụ nữ! Ta là thiếu nữ mà! Hay chàng muốn biến ta thành phụ nữ!

Nàng càng ghé lại gần hơn! Hàn Thiên cười nhếch mép:

-Chẳng ra thể thống gì! Cô nương đúng là dễ dãi!

Bị bôi đen mặt, Dạ Lam lùi lại, cười to:

-Ta chỉ dễ dãi với chàng thôi!

Hàn Thiên lắc lắc đầu.. Chàng đúng là không đấu nổi võ miệng với nàng. Chẳng thềm nói... Dạ lam hơi run vì lạnh, nàng kéo kéo Áo chàng giọng ngọt sớt:

-Phu phân! Thiếp lạnh!

Hàn Thiên bị kéo vạt Áo! Lo đĩnh quay lại, nhìn nàng ướt sũng này giờ, có ý... Chết tiệt... Mặc xác nàng ta..

-Nếu cô nương còn chạm tay chạm chân vậy! Ta không khách khí đâu!

Dạ Lam bị giọng nói làm hoảng loạn, nghĩ hành động vừa rồi của nàng không khỏi rùng mình.. Nàng bỏ tay lùi lại:

-Vậy thôi ta về trước! Chàng nghỉ ngơi sớm đi!Dành sức ngày mai đấu khẩu với ta! Tạm biệt!

Nàng nhón nhón chân lên, chỉ vào chiếc Áo chàng chưa cài hết:

-Chàng yên tâm! Ta sẽ chịu trách nhiệm cho đời chàng!

Hàn Thiên đồ người, nhìn chiếc Áo chưa cài xong, rửa thảm, nhìn lên nàng đã chạy mất:

-Đúng là trơ trên! Nàng ta hết cách!

Rồi ngáy ra... Chàng lại có phản ứng với nàng ta, ở ngoài, chàng, chẳng nói với phụ nữ nổi nhiều câu như thế. Bởi họ thấy chàng là xa, sợ mang họa, vậy mà nàng ta lại khác, mặt dày nói năng... Hàn thiên nắm chặt tay, như ngộ ra:

-Lý Uy! Người xuất hiện ngay cho ta! Chàng quát lên khiến một bóng người lùi thui bước vào!!!!

Mai Mai thấy Dạ Lam đi ra thì chạy lại:

-Sao người ướt vậy!

Dạ Lam hừ nhẹ nhìn Mai Mai:

-Chẳng phải tại em sao! Em dám lừa ta! Lệnh bài có ở chỗ hán đâu!

Mai Mai gãi gãi đầu :

-Em xin lỗi! Là em xem tin không chính xác! Nhưng hai vị không xảy ra chuyện gì chứ!

Dạ lam bước vào phòng thay y phục, nàng thở than:

-Em nghĩ đi đâu vậy! May ta khôn khéo không đã từ trong tay chàng rồi!

Nàng đưa Áo ướt cho Mai Mai miệng cười cười:

-Nhưng sau vụ này ta mới biết! Hàn Thiếu chủ chính là người ta gặp ở cổng nhiều ngày trước! Thật là nhân duyên!

Mai Mai cầm quần Áo thở dài :

-Em định nói với người rồi!

-Hả!

Dạ Lam tròn mắt nhìn cô nàng:

-sao không nói sớm!

Mai Mai lắc đầu :

-Em tưởng người không quan tâm!

-Ta nào biết! Còn gì nữa! Tóm lại là sao!!!

Dạ Lam lừ mạnh, cô bực bội :

-Thì ra em và tên Lý thông đồng!

Mai Mai lắc đầu :

-Em... Em...

Dạ Lam đẩy cô nàng ra:

-hừ hừ! Mai nói sau! Ta không muốn thấy em!

Mai mai bị đẩy ra bắt đắ dĩ ôm quần Áo bỏ đi... Dạ Lam thở dài ngồi xuống giường.. Nàng thấy bản thân thật vui tươi.. Hình như nàng không muốn đi nữa. Nhìn bản mặt không quan tâm phụ nữ của chàng nàng có phản thích thú, kéo chăn lên người nàng cười nhẹ:

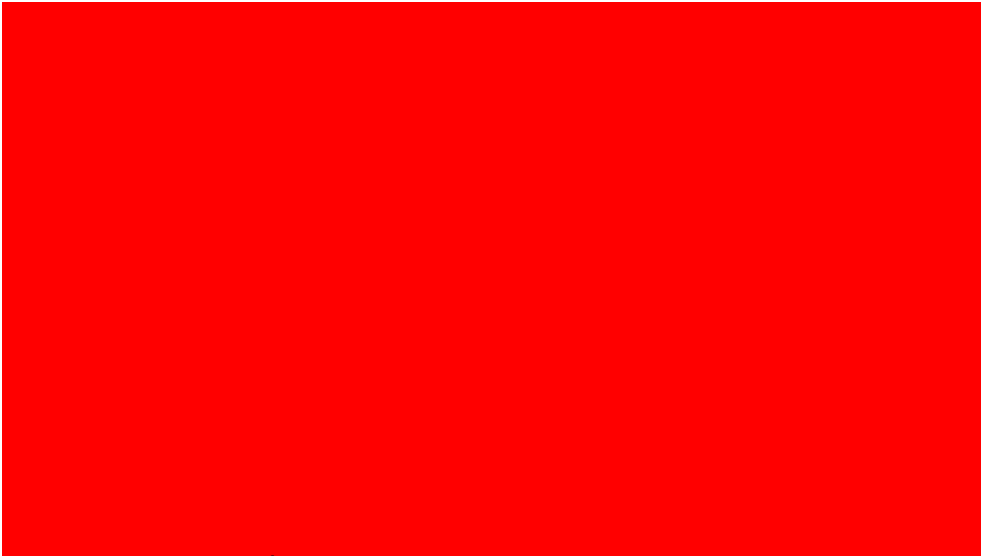
-Hàn thiếu chủ! Ta sẽ cho chàng biết đc! Thiếu nữ! Phải đc quan tâm như thế nào! Trái tim chàng sẽ sớm tan vì Dạ Lam ta thôi!

Giọng nói có phần tự tin nhưng nó lại mở ra trang sử cho nàng tiểu thư và chàng thiếu chủ với phương châm

"Không quan tâm phụ nữ "

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8



Hàn Thiên lừ người đang quỳ trước mặt ,chàng nghiêng rặng :

-Lý Uy! Ngươi muốn tạo phản à!

Lý Uy lần này không như mọi lần, anh quỳ xuống, giọng như bình thường :

-Thần không dám !

Hàn Thiên tiến lại :

-Miệng không dám mà hành động thì dám đấy! Ngươi càng ngày càng không an phận! Ta lần này sẽ không bỏ qua

-Thần biết!

Câu trả lời rỗng tếch bình thản:

-Chỉ cần ngươi có thể đc hạnh phúc! Thần xin chịu tội!

Hàn Thiên kéo Áo anh, tay bóp chặt :

-Ý ngươi là nàng ta sẽ cho ta hạnh phúc! Ngươi nghĩ nàng ta là ai mà thay đổi số phận, nhân cách ta chứ!

Lý Uy nuốt nước bọt:

-Chứ không phải người vẫn nhẹ tay với cô ấy ạ! Như người khác đã sớm chết rồi!

Lý Uy nói xong toát mồ hôi, Hàn Thiên càng giận hét lên:

- Chỉ vì lời ngu ngốc của ngươi mà Ngươi có biết nàng ta đã làm và nói gì ta không?

Lý Uy có ý cười :

-Làm và nói gì ạ!

Về mặt ngây thơ của Lý Uy khiến chàng á khẩu:

-Ta sẽ chịu trách nhiệm với chàng!

Câu nói ủa lại, khiến chàng đơ ra. Quá khốn nạn, nàng ta đúng là to gan, điên rồi điên thật rồi.... Hàn Thiên cứ đơ vậy. Như hiểu ý Lý Uy nhẹ giọng:

-Nếu thật tiểu thư đã nói và làm gì quá đáng! Thần xin chịu tội!

Bị câu nói khiến chàng tỉnh ra.. Quá thâm sâu, mặc dù tức giận nhưng nếu trị tội hắn chả khác gì mình đã xảy ra gì với nàng ta.... Chết tiệt! Chàng buông tay, giọng như dịu lại:

-Chi là trò mèo! Ta vs nàng ta chả xảy ra gì! Ngươi.... Ta xin nhấn mạnh! Nghiêm cấm làm mấy trò này! Còn tái phạm! Tự giác biến khỏi đây!

Lý Uy như đoán đc tình hình, anh cúi đầu:

-Vậy người nghi sớm! Thần đã rõ.. Rồi lui xuống với ý cười "Rõ ràng người then quá hoá giận mà! Dạ Lam tiểu thư, đa tạ người! Hàn Thiếu chủ gặp đc người thật có phúc! "

Căn phòng còn lại Hàn Thiên, chàng lừ lên. Đúng là đáng chết...

Khi nàng ta xuất hiện con người mình phải để ý không đâu

Khi nàng ta xuất hiện, ta lại bị rơi vào tình thế bị động

Khi nàng ta xuất hiện, khiến lời nói và phong cách ta thay đổi

Nàng ta..... Đúng là đau đầu!

Phải đó là sự khác biệt! Chẳng ai dám lại gần chàng nếu chàng đã gờ kiểng, vậy mà nàng ta còn hồn nhiên tiến lại, chạm vào người ta....Lại còn nói năng lung tung như thế là phu quân vậy! Đúng trên lý thuyết là vậy, còn thực tế, nàng ta vẫn là người Dạ Gia

-Đúng là khôn lường! Ta không thể đánh giá thấp các ngươi! Phải chăng đây chỉ là tiểu xảo nhỏ của Dạ gia! Vẫn nên đề phòng!

.....Sáng hôm sau....

Dạ Lam vừa mở cửa đã thấy vẻ mặt tội lỗi của Mai Mai... Dạ Lam hần học :

-Ta vẫn giận!

Mai Mai biết ý cúi đầu :

-Xin lỗi tiểu thư!

Dạ lam cười to vỗ vai:

-Hahaaha! Nhìn mặt em kia! Đùa thôi ta hết giận em rồi!

Mai Mai vui hẳn cô nàng cười tươi :

-Cảm ơn tiểu thư!

Dạ Lam gật đầu cô chỉ tay:

-Mau chóng chuẩn bị để ta rửa mặt vs làm thức ăn!

Mai Mai ngó ra:

-Làm...cho ai ạ!

Dạ Lam cốc đầu cô nàng:

-Thì hôn phu của ta chứ ai! Ta phải mau chóng khuất phục chàng mới đc!

Mai Mai tò mò:

-Vậy lệnh bài!

-Haha! Đương nhiên là vẫn lấy, em nghĩ xem khi chàng khuất phục thì lo gì đi lại chứ! Huống chi... Ta thật sự bị chàng khuất phục rồi!

Mai Mai gật đầu rồi chạy đi....

Dạ Lam bê thức ăn sáng đi đến phòng chàng, khi đi đến gần, nàng chợt ngộ ra... Hôm nọ có nói... Thôi xong chàng chắc chắn là nghe thấy rồi! Vậy may chàng không để bụng, vô ý hôm nọ xi nhục triệt để vậy, đám nô bộc biến sắc mà nàng không nhận ra, thôi kệ... Đành xin lỗi vậy, sự nghiệp lấy lệnh bài muôn năm!

Dạ Lam bước vào thấy chàng đang chăm chú viết giấy tờ, nàng nhẹ nhàng tiến lại, giọng ngọt ngào :

-Hàn thiếu chủ! Mời người ăn sáng!

Hàn thiên thấy giọng quen quen nhìn lên bắt gặp nụ cười ngây thơ của nàng thì lừ nhẹ... Đúng là giai, xem ra nàng ta nói thật, lại bị làm phiền dài dài!
Chàng thở dài cúi xuống :

-Đề đẩy và đi ra!

Dạ Lam cười cười thấy chàng phản ứng vậy chanh nói chẳng rằng, ngồi cạnh chàng:

- Ta đích thân chuẩn bị chỉ cần Đệ huynh ăn xong ta sẽ đi ngay!

Hàn Thiên vẫn viết bút, giọng đánh thép :

-Không ăn đi ra!

Dạ Lam vỗ nhẹ vào bàn, giọng tím tím:

-Ồ! Vậy ta lại cảm phiền đến khi chàng ăn vậy!

Hàn Thiên khòì nói,Hàn thiên nói lạnh tanh:

-Cô nương đúng là mặt dày!

Dạ Lam đắc thế vui vẻ chống tay chỉ vào má :

-Cảm ơn đã khen! Tiểu nữ! Đắc cái mặt dày nhất Giang Nam. Hôm nay đợc Hàn phu quân để ý quả Vinh hạnh!

Hết nói.. Hết lời... Chàng không thể nói nữa. Càng nói càng bế tắc, nàng ta cảnh bật ngược...

Dạ Lam chống tay vào cằm nhìn chàng làm việc, nàng réo bên tai:

-Chàng đúng là tuyệt sắc zai nhân, hơn hẳn ta rồi!

Hàn Thiên cười nhạt:

-Quá khen!

Dạ Lam đắc thế phì cười :

-Vậy mà lúc trước ta không biết lại tưởng huynh là một lão già lụ khụ! Ta bị gán ghép vậy, Ai nghĩ huynh trẻ người tài năng vậy đâu!

Hàn Thiên nắm chặt bút, chàng gằn giọng :

-để cô nương thất vọng rồi!

Dạ Lam cười lắc lắc đầu :

-Không! Ta rất vui khi biết sự thật! Chàng cái gì cũng tốt! Chỉ là....

Nói đến đây nàng chỉ tay vào mặt chàng:

-Cái mặt lạnh quá!

Hàn Thiên bỏ tay nàng xuống, rồi viết tiếp.. Dạ Lam vui vẻ nói tiếp:

-Nhưng không sao! Ta tin vs tài năng của ta! Chàng sẽ sớm khác hẳn!

Hàn Thiên nhếch nhẹ mép:

-Cô nương đừng phí công! Con người ta đây! Không phải đổi là đổi đợc đâu!

Dạ Lam bĩu môi ra, tỏ vẻ ương ngạnh:

-Vậy đợc! Nếu ta không làm chàng thay đổi! Ta sẽ đi và không quay lại nữa!

Hàn Thiên chỉ tay ra ngoài:

-Giờ cô nương có thể đi! Tại hạ không tiến!

Dạ Lam lắc lắc đầu, cầm tay chàng lại để vào bát:

-Chưa bắt đầu sao kết thúc đê! Chàng mau ăn đi cho nóng!

Hàn Thiên rút tay lại:

-Không ăn!

Rồi chàng lại tiếp tục hoàn thành giấy tờ... Dạ Lam thở dài.. Quá lạnh tanh, nàng càng ngồi gần chàng hơn:

-Hay để ta mớm cho! Chàng bận hai tay vậy mà! Ta vẫn là tiện! Ta không ngại đâu!

-Đi ra ngoài!

-Chàng uống đi!Rồi ta ra!

-Đi!

-Chàng uống canh đi!

Hàn Thiên lừ lên, dai không phải cách, chàng bực nhọc cầm bát canh, uống một hơi dài cạn kiệt...

-Xong rồi! Mời đi!

Dạ Lam gạt đầu tỏ vẻ:

-Ta đổi ý rồi! Ta muốn ở lại xem chàng làm việc!

Hàn Thiên bẻ gãy bút lông,, chàng bị lừa, mà.. Lại là nữ nhân.... Thấy vậy Dạ Lam nhanh chân tìm cây bút khác đưa cho chàng:

-Ta đùa thôi! Huỳnh cầm lấy đi!

Hàn Thiên hừ mạnh giật cây bút, giọng gắt lên:

-Ta đếm đến 3!nếu cô còn không đi! Ta sẽ.... Lấy đầu cô xuống!

Dạ Am cười trừ:

-Đừng nóng!

-Một!

-Ấy ta chỉ quan tâm muốn bên cạnh chàng mà!

-Hai!

-đc rồi! Ta sẽ đi mà

-Bờ

Chàng đang đếm đến số ba thì nàng cầm bát và khay biến ra cửa, không quên ngó lại:

-Nhìn chàng phản ứng mạnh vậy ta thích lắm! Làm việc vui vè!

Rồi chàng đặt tay lên môi thổi phù về phía chàng:

-Đi đây! Ta còn quay lại đừng nhớ ta quá!

-Biến!

Chiếc khay nhỏ đựng mực bị ném ra cửa, vỡ tan tít là nàng đã rời đi ngay... (>...

Lý hộ vệ thấy nàng cúi đầu:

-Chào tiểu thư! Thần là Lý Uy! Chúng ta đã gặp nhau rồi!

Dạ Lam gật đầu nàng nói nhỏ:

- Ta biết rồi! Lý Hộ vệ! Nhớ cẩn thận!

Nàng đắc chí tự nhủ:

-Tuy là khó nhưng bước đầu vậy là khá thành công! Hàn Thiên chàng chờ đấy! Ta không dễ bỏ cuộc đâu!

Lý Uy khó hiểu, nhìn tay nàng cầm khay đã ăn thì ngộ ra, lại thấy nàng từ phòng thiếu chủ ra. Chàng tiến về phòng thiếu chủ, vừa vào thấy khay mực lộn lốc, nhưng không đáng sợ bằng mặt ra kia, anh nhặt khay lên, mài lại mực:

-Người bớt giận! Tiểu thư Dạ Lam lại khiến người giận vậy sao!

Hàn Thiên nắm chặt bút chàng hừ lạnh:

-Còn ai vào đây nữa!

Lý Uy mài mực xong để vào chỗ chàng có ý cười :

-Vậy ạ!

Rồi tùm tùm cười! Hàn Thiên nhìn lên tròn mắt, ánh mắt càng giận:

-Người cười cái gì!

Lý Uy ngó ra gật đầu :

-Ồ không ạ!

Rồi cúi đầu báo cáo mọi chuyện trong phủ!! Tốt quá! Vậy là ổn! Tiểu thư Dạ Lam! Người thật tài! Trong một lúc mà chọc thiếu chủ nhà thần vậy thật không đơn giản!

"Thiếu chủ ơi! Người từ nay phải bị phiền dài dài rồi! "

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9



Dạ Lam tung tăng về phòng, nàng phấn khởi đưa đồ cho Mai Mai:

-Cứ tưởng huynh ấy sẽ là đá thật! Ai ngờ cũng biết tức giận!

Mai Mai nghe từ giận thì run run :

-Người.... Không sợ ngài ấy chém bay đầu à!

Dạ Lam nghe vậy cười nhẹ, nàng cốc đầu Mai Mai:

-Em đúng là.... Em nghĩ huynh ấy sẽ vì cái này mà giết người sao! Vậy quá dễ dàng rồi! Ta cứ có cảm giác.. Huynh ấy sẽ không ra tay với ta!

Mai Mai lại gần nàng thỏ thẻ :

-Vậy.... Người định bao giờ mới lấy lệnh bài!

Nói mới nhớ..... Nàng như tỉnh ra rồi bất giác thờ dài:

-Bây giờ có lẽ không đc rồi! Vậy đi! Ta không thể ra ngoài nhưng sẽ viết bức thư, em cố gắng gửi về cho mẹ ta, đề phòng bút dây động rùng!

Mai Mai nhìn lên, cô nàng gật đầu rồi mang mực và giấy cho nàng.... Dạ Lam cặm cụi viết..... Nàng biết, khi nàng bị vào phủ là mất tự do... Bọn họ chính là gán ghép, cuộc sống tự do của nàng vì thế mà chôn chặt trong hai chữ lệnh bài, nàng đáng hận bọn họ, điều nàng không ngờ là bị chính phụ thân mình vì nghe lời hai con người kia mà xuống tay với nàng.... Nhưng Dạ Lam lại nghĩ về mẫu thân, bà đã dặn phải bảo vệ phụ thân, đó là di nguyện, nàng càng không thể làm trái, dù thế nào, ông ấy cũng là phụ thân, người thân duy nhất của nàng, nàng không thể vì hạnh phúc cá nhân mà quên đi huyết mạch của mình, để phụ thân bị mẹ con nhà kia lợi dụng, mưu đồ! Nhưng Nàng ơi! Nàng nghĩ vậy đã chạnh lòng nếu một ngày nàng biết, mình bị biến thành vật buôn bán thì nàng chắc sẽ còn trạng thái lo lắng cho cái người tên phụ thân kia nữa không?

Nàng đặt bút xuống trên môi nhẹ nhàng, nàng cho vào phong thư, đưa cho Mai Mai:

-Đưa đi! Nhớ! Phải đưa cho Hoàng Liên!

Mai Mai gật đầu đi ngay nàng vui vẻ chạy đi, nhưng tiếc nàng lại bối rối, nên đi ra sao! Ở đây chẳng quen ai, thêm cửa phủ ngăn như vậy... Cô nàng gãi đầu đứng nhón nhón chân...

-Mai Mai cô nương muốn đi đâu à!

Lý Uy nói sát tai kiến cô nàng giật mình... Mai Mai nhìn lại cúi đầu:

-Lý hộ vệ! Chà là tiểu thư Dạ Lam muốn đưa thư về nhà!

Lý Uy sáng mắt, nhìn thư trên tay cô nàng:

-Vậy sao!

Nàng bất giác ngộ ra, hay nhờ Huynh ấy, e rằng trong phủ nàng chỉ quen có Lý hộ vệ thôi... Nàng đưa thư:

-Người có thể gửi giúp nô tỳ không!

Lý Uy hơi nghiêng người, gật đầu :

-Cô nương tin ta sẽ gửi à!

Mai Mai gật đầu :

-Tin! Nô tỳ tin!

Rồi đưa vào tay anh:

-Nhờ Lý hộ vệ!

Anh chưa trả lời thì cô nàng đã bỏ đi... Tin tưởng, một con người khi chưa quen lâu mà đã tin tưởng, cô gái này đúng là ngây thơ. Anh cười nhẹ, nhìn vào phong thư:

-Xin lỗi Mai Mai cô nương! Trước khi vào tay Dạ gia! Nó phải qua một người nữa! Để cô nương thất vọng rồi!

Rồi anh xoay người đi về phía phòng Thiếu chủ.

-Ngươi nói nàng ta muốn viết thư!

Lý Uy gật đầu :

-Phải! Mai Mai nhờ thần gửi đi!

Hàn Thiên cười nhạt:

-Tội nô tỳ đó! Đưa ai không đưa! Lại đưa ngay người!

Lý Uy cười trừ:

-Thần là người Hàn Phủ mà!

Hàn Thiên gạt đầu, chàng nhìn bao thư nhếch mép:

-Thấy chưa! Ta nói rồi! Nàng ta không còn ngây thơ như người nghĩ đâu. Mới chưa lâu mà đã định moi tin, ta bảo rồi! Người Dạ Gia không thể xem thường!

Lý Uy gật gật:

-Thần đã làm!

Chàng nhếch mép nhẹ nhàng mở phong thư, ánh mắt soát qua một rồi. Có phần sững sờ, ánh mắt vô tình sụp xuống, nụ cười dờ lại, nội dung... Đúng là khiến người ta không thể không giận!

Lý Uy thấy chàng đưa thư cho anh, biểu hiện không tốt:

-Ừa! Sao ạ! Ngải định hủy ạ!

Hàn Thiên chỉ tay:

-Đọc và gửi đi! Dù sao người cũng không phải người ngoài!

Lý Uy gạt đầu, Hàn Thiên luôn tin tưởng, có thư nào mà anh chưa đọc xem qua, anh nhẹ nhàng nhìn nội dung, chắc không khả quan rồi, ánh mắt đến đâu, cũng dờ ra, nội dung thư:

"Hoàng ghi thân mến! Dùng thủ đoạn để đuổi ta đi bà chắc vui lắm, ta biết, mình luôn là kỳ đà cản trở âm mưu độc ác của bà. Nhưng ghi ơi! Ghi lắm rồi! Người ghi một mực chối hôn cho em gái Dạ Tuyết đẩy sang ta lại khiến cuộc đời ta thay đổi, chàng ấy bề ngoài lạnh lùng, nhưng đối với ta vô cùng ấm áp, chúng ta chính là bên nhau hàng ngày chứ không phải hoàn cảnh hắt hủi, ta bị chịu tổn thương như ghi nghĩ, để đi và em gái thất vọng nhiều, ta thực áy áy. Dù sao cũng đa tạ ghi giúp ta tìm được lang quân như ý, ta mang ơn người rồi! Điều quan trọng là, ta nói cho ghi hay, dù ta không bên đây để xem chừng ghi nhưng ghi biết đấy! Họ bên mẹ ta vẫn gia thế không kém, lại thêm phu quân ta thế lực không tồi, mà ghi thì sao nhỉ, chẳng có ghi ngoài thủ đoạn. Nếu muốn đấu với ta thì tốt nhất nên có tiền đi cùng có não. Ta chính là tự kiêu căng về hoàn cảnh nhưng ta vẫn xem thái độ và hành động của ghi! Ta nhắc lại! Nếu ghi dám động đến gia quyến và Dạ gia! Ta thề cho ghi chết không yên!

-con gái cả-Lam Nhi---

Lý Uy đọc xong thì nhìn lên nhìn Hàn Thiên, chàng thái độ vẫn không đổi, nhẹ nhàng nói:

-Xem ra chúng ta đã làm, dù sao chẳng thay đổi là có gì hay không?

Hàn Thiên nói vậy, lý Uy cho thư vào phong bao:

-Vậy...

-Gửi đi! Nếu đây quả thực việc gia đình người ta thì chúng ta không nên xen vào! Ta công tư phân minh! Mấy chz này! Để tự nhiên!

Lý Uy gật đầu :

-Thiếu chủ anh minh!

Nói rồi vội vã gửi đi... Hàn Thiên nhìn ra cửa sổ.... Chàng khẽ động mi:

-Ăn không nói có! Quan tâm! Hàng ngày bên nhau! Mấy chuyện này chỉ nàng ta mới có thể nghĩ ra!

Chàng bắt gặp cười nhẹ, nụ cười nhẹ nhàng trong gió, rồi như nhận ra mình cười, chàng lắc lắc đầu : -Chết tiệt!

Chàng cảm chiếc chuông gió lên, xoay chúng tròn tròn:

-Rốt cuộc ta đang nghĩ gì! Ta không thể lưu tâm! Quy tắc không thể vì nàng ta mà phá vỡ! Nhất là con gái Dạ gia!

Mai Mai vui vẻ chạy về:

-Em gửi rồi!

Dạ Lam gật đầu, rồi ngộ ra:

-Nhanh vậy! Em nhờ ai! Nhanh vậy đã quen người trong đây sao!

Mai Mai lắc lắc đầu :

-Em quen mỗi Lý hộ vệ nên...

Dạ Lam tròn mắt.... Nàng cốc đầu cô nô tỳ:

-Em.. điên rồi... Sao lại gửi tên đó... Vậy xong, e rằng nó chẳng đến Dạ gia!

Mai Mai còn ngây thơ :

-Vậy...

-Em quên Lý Uy là người của ai à... Trời ạ... Vậy là xong, kiểu gì chàng cũng biết về nội bộ, hay lại tưởng ta độc ác, tại em.. Bây giờ ta lại bị đóng vai phản diện, muốn tạo ấn tượng mà vì em tượng ả rồi! Lại thêm ta nói quá trong thư, chàng điên lên xé hoặc vất đi! Ta là gì có thời gian viết lại nó chứ!

Mai Mai biết lỗi, đánh vào đầu:

-Em xin lỗi! Là em không nghĩ đến,, xin lỗi tiểu thư...

Hừ! Dạ Lam hừ mạnh, nàng phải tìm chàng giải thích..... Nói rồi nàng vụt chạy ra ngoài, Mai Mai cũng đi theo....

Bức thư mau chóng về Dạ Gia, vào Tay Hoàng Liên...

-Phu nhân! Dạ Lam viết thư cho bà!

Dạ Tuyết nghe vậy tròn mắt nhìn mẹ:

-Tỷ ta lại viết gì đây!

Hoàng Liên cười độc ác:

-Hahaah!nó chẳng tốt đẹp gì! Con nghĩ giờ vào hoàn cảnh đó thì nó chắc chắn không ổn rồi!

Dạ Tuyết khoải chí gật đầu:

-Mẫu thân đọc đi!

Hoàng Liên mở thư ra đọc. Nụ cười cứng lại thay đó là nhàu mày:

-Con nhỏ khôn nặn! Dám đe dọa ta!

Bà ta tức giận vò thư đáp đi. Dạ Tuyết thấy vậy nhặt lại, giờ ra đọc giọng run run :

-Mẫu thân... Việc này.. Sao lại như vậy!

Hoàng Liên bóp chặt chén trà bà ta găm lên:

-Không ngờ nó may mắn vậy!

Dạ Tuyết hờn dỗi khóc lóc:

-Đấy! Con bảo mẫu thân rồi mà! Để con lấy thì bây giờ chúng ta đâu bị xỉ nhục như vậy!

Hoàng Liên thờ dãi:

-Ta không đề phòng phương án này! Không đc! Nếu vậy chúng ta phải tìm chỗ dựa!

Dạ Tuyết mếu máo :

-Ở đâu chứ! Kệ mẫu thân đấy! Con không muốn tỷ ta cứ coi thường chúng ta đâu!

Hoàng Liên sực nhớ ra:

-Có rồi!

Dạ Tuyết nhìn lên:

-Có gì chứ!

Hoàng Liên cười cười :

-Chẳng phải Lương thiếu chủ vùng Hoa Nam cầu hôn Dạ gia chúng ta sao! Mặc dù bị Dạ Lam từ chối nhưng không có nghĩ là k nói lại đc Nhân cơ hội này! Hahaah! Có đường rồi!

Dạ Tuyết tròn mắt, vui mừng:

-Oa là Lương Anh sao! Con thăm mền ngài ấy lâu rồi! Ngài ấy trí dũng song toàn, tham vọng khá lớn! Vậy ngài ấy cầu hôn ai!

Hoàng Liên bóp chặt chén trà lần hai:

-Tiếc là Lương Anh lại nhắm và chỉ định Con nhỏ Dạ Lam!

Dạ Tuyết tức giận, đập bàn:

-Khốn nạn! Tỳ ta là cái gì mà đc hai người thiếu chủ chọn chứ! Không đc! Con sẽ không để yên! Con nhất định lấy Lương Anh!

Hoàng Liên gạt đầu :

-Vậy ta có kế hoạch thoả đáng rồi! Dù sao Hàn thiếu chưa tổ chức hôn lễ nên không ai biết Dạ Lam có hôn phu! Có cơ hội rồi!

Dạ Tuyết thấy mình sắp đc gả đi vui mừng:

-Hay quá! Vậy là chúng ta từ nay không còn phải nhìn sắc mặt người ta mà sống rồi! Con cũng có thể lên mặt, bằng vai với tỳ ta!

Hoàng Liên gạt đầu, cầm tờ thư đốt:

-Dạ Lam! Tao xem lần này mày sẽ đấu với mẹ con tao thế nào! Muốn cản đường tiền tài của tao ư! Haha! Không đơn giản vậy đâu! Đợi tao có chỗ dựa rồi thì cả Dạ gia này! Là của tao, mày vs phụ thân mày, sẽ chẳng ngăn nổi!

Tờ thư vốn nhàu càng cháy rụi như chính âm mưu và tâm địa người đàn bà độc ác...

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10



Lý Uy cầm lá thư của Phương Gia đến, đưa cho thiếu chủ:

-Nghe nói cô ấy muốn hợp tác với chúng ta!

Hàn Thiên nhìn lên gật đầu, chàng lấy thư từ tay Lý Uy rồi nói:

-Ta tự suy xét!

Lý Uy lùi lại, nhìn lên Hàn Thiên:

-Thần đã rõ!

Hàn Thiên lướt qua một lượt nội dung trong thư, khẽ nhếch mép :

-Xem ra! Là một thiên tài mỹ nữ!

Lý Uy tỏ vẻ mặt không hiểu, nhưng anh chẳng quan tâm, bởi nếu quan trọng thì chắc chắn Hàn Thiên sẽ để anh xem đánh này, chàng nhẹ tay, cho phong thư vào, giờ trước ngọn nến.... Đốt!

Dạ lam chạy nhanh như bay, nàng xông thẳng vào phòng chàng thấy lá thư bị đốt thì hốt hoảng chạy lại :

-O! Huynh làm gì vậy!

Hàn Thiên khuôn mặt vẫn bình thường, chẳng thềm bắt lời... Lý Uy nhẹ nhàng trả lời:

-Nó vốn không quan trọng nên thiếu chủ mới đốt ạ!

Dạ Lam giờ lá thư chỉ vào nó:

-Huynh có thể đốt nó một cách dễ dàng nhưng để làm ra nó ta đã phải mất nửa buổi để nghĩ ra nội dung không??

Lý uy thấy nàng lớn tiếng thì kéo kéo tay:

-Dạ Lam tiểu thư... Thật ra....

Dạ Lam quay lại bắt mắt:

-Làm sao?

Hàn Thiên nhếch nhẹ môi :

-Lui xuống đi!

Lý Uy gật đầu, cáo lui, Hàn Thiên nhìn lên:

-Còn cô nương.... Mời nói tiếp!

Lý Uy lui xuống, trong lòng khó hiểu.... Trên đời này nếu nói Thiếu chủ Hàn cay nghiệt người còn có thể tin, vậy mà giờ người lại bị một thiếu nữ lớn tiếng, đã vậy tỏ ra bình thân... Loạn.. Loạn thật rồi... Lý Uy cười cười :

-Trên đời này! Chuyện gì cũng có thể xảy ra! Tiểu thư Dạ Lam! Theo tình hình! Người có lẽ đã lên một bậc rồi!

Dạ Lam hừ nhẹ nàng nắm chặt lá thư:

-Cái vẻ mặt bình thân này của huynh... Đúng là đáng ghét... Người đâu mà hẹp hòi... Ta chỉ là, viết không sự thật một chút, vậy mà huynh lại tức giận đến nỗi, đốt nó luôn! Hay huynh lại thẹn quá quá giận,...

Hàn Thiên nắm chặt cây bút viết vát sang một bên, chàng đứng phắt dậy :

-Ta chẳng cần giải thích với cô nương!

Dạ Lam nhìn lên, chặn đầu chàng:

-Còn nữa! Thư từ là riêng tư! Sao huynh dám đọc lên!

Hàn Thiên gạt nàng sang một bên:

-Ta là đọc công khai! Đã vào phủ của ta! Thì tất cả phải qua ta!

Dạ Lam đi theo lên phía chàng:

-Qua huynh! Chẳng lẽ đi ngủ hay muốn ăn gì phải qua huynh sao!

Hàn Thiên gật đầu.. Dạ Lam hừ lên:

-Thật ầu trĩ!

Hàn Thiên mở cửa phụ, hít thở không khí bên ngoài. Giờ còn nói với nàng ta chắc đến mai cũng không hết. Hàn chậm rãi nói:

-Thưa tiểu thư! Tôi chỉ muốn nói hai điều sau!

Dạ Lam lừ mắt, nhìn sang:

-Mời huynh!

Hàn thiên nhìn sang mặt hồ bên kia:

-Thứ nhất! Cô nương đã ở đây thì mọi chuyện phải nghe theo ta! Thứ hai! Dựa vào đâu cô nương nói ta quan tâm và bức thư đang cầm trên tay này là thư cô nương viết! Có ai nói là ta đã đọc rồi giận ca chém thớt với bức thư!

Dạ Lam giờ lên:

-Rõ ràng là thư.... Ồ..

Nàng đơ người nhìn lên... Người nhận Hàn Thiếu Chủ... Nàng như bị ghen hòng, cúi đầu xấu hổ:

-Ta... Tabị lộn!

Hàn Thiên cười nhạt:

-Nãy giờ cô nương xỉ nhục ta như vậy! Giờ nói một câu lộn mà xí xoá sao!

Dạ lam Thấy thái độ nghiêm túc của chàng rừng mình.... Nàng bối rối kéo kéo tay chàng:

-Hàn Thiếu phu quân! Chàng không định đem ta chặt đầu đấy chứ! Chàng nhìn xem! Hôn thê của chàng đáng yêu như vậy! Chàng nỡ sao!

Lý Uy đứng bên ngoài, thấy Mai Mai có ý bỏ đi, anh chạy lại:

-Mai Mai cô nương!

Mai Mai thở dài nàng lắc lắc :

-Người khỏi giải thích! Ta biết người đã đưa cho Hàn Thiếu chủ và không thể gửi đi!

Lý Uy cười trừ:

-Thật xin lỗi! Ta là người của Hàn gia! Không thể không qua người! Nhưng Mà bức thư ta đã gửi rồi, họ có lẽ đã nhận được!

Mai Mai tròn mắt vui vẻ :

-Thật sao! Ừm... Cô nàng ngẩng lại rồi mỉm cười :

-Không sao! Nô tỳ có trách ngại đâu! Ta chỉ là hơi thất vọng... Nhưng.. Ừ sao ngài cũng gửi rồi nên... Không sao ạ!

Lý Uy nghe vậy không khỏi ngạc nhiên :

-Thất vọng sao! Cô nương quá kì vọng vào tại hạ rồi! Nhưng ta vẫn nên nói! Ta nghĩ không vì chuyện này mà chúng ta không là bằng hữu!

-Dạ... Bằng hữu ạ!

Lý Uy xoa đầu cô nàng:

-Không đc sao !

Mai Mai vui vẻ lắc đầu :

-Dạ Không! Nô tỳ chỉ là rất vui!

Lý Uy gật đầu, anh nhẹ nhàng nói:

-Ta nói thật với cô nương. Mọi việc trong phủ nếu không đc thiếu chủ cho phép ta e rằng... Sẽ bị lãng quên.. Chuyện Dạ Lam tiểu thư không ngoại lệ..

Mai Mai Nghe anh nói thì hiểu ra:

-Ngài ấy đúng là không thể không đề phòng!

-Đúng vậy! Lặn lội trên giang hồ! Sao có thể nói không!

Mai Mai gật đầu :

-Lý Hộ vệ! Ta có thể gặp nói chuyện với ngài ấy không?

Lý Uy ngạc nhiên :

-Có chuyện gì à!

Mai Mai gật đầu :

-Ta nghĩ nên nói với ngài ấy để ngài ấy hiểu hơn!

Lý Uy gật đầu :

-Đc! Vậy cô nương đi cùng ta!

Hàn Thiên nhìn nàng. Bàn mặt của nàng đang tỏ ra đáng thương... Hừ! Sao chàng lại bị khuôn mặt đó cuốn hút. Trong mắt lơ đãng :

-Ai nói là người dễ thương ta không nở ra tay!

Dạ Lam xị mặt, nàng ngồi tẹt xuống:

-Huynh đừng vậy! Nếu huynh giết ta thì chẳng còn ai đến nấu bữa sáng, tạo niềm vui cho huynh, rồi chẳng ai yêu huynh nữa!

Hàn Thiên nhếch đôi mắt sang... "Yêu" từ này lọt qua lỗ tai chàng khiến não bộ có phản tê liệt.... Ánh mắt chàng xa xăm! Chàng khẽ cười nhưng không như mọi lần, lần này có chút ngọt ngào, chàng ngộ ra, rồi lắc lắc đầu khẽ... Lại nữa... Chết tiệt!

-Ta thấy nếu trừ đi cô nương ta sẽ đỡ phiền!

Dạ Lam nhìn lên, mặt nàng càng xị:

-Huynh không định làm thật chứ!

Hàn Thiên lừ lên:

-Nhìn ta giống đùa à!

Dạ Lam như nhớ ra, nàng cười tà mị:

-Hahaaha! Chàng sẽ không ra tay!

Hàn Thiên nhú mày :

-Tại sao không!

Dạ Lam cười khì khì, nàng giờ ngón trở quệt lên đầu mũi đồng dục nói:

-Nguyên tắc của chàng là không ra tay với phụ nữ cho nên....

Hàn Thiên nghiêng mặt:

-Ta nhớ cố nương từng nói... Cô nương là thiếu nữ!

Dạ Lam càng phấn khích :

-Nhưng ta đã vào Hàn gia! Nói thiếu nữ ai tin nữa chứ! Hàn Thiên ơi Hàn Thiên! Huynh lại bị chính nguyên tắc hại lại rồi!

Hàn Thiên hết nói, chàng im lặng..... Dạ Lam ngó thấy biểu hiện của chàng tủm tỉm cười :

- chàng im lặng là ngầm thừa nhận... Về phần phong thư đã tạ đã gửi giúp ta! Mà huynh không xem bức thư bên trong nhỉ!

Hàn Thiên nhìn lên:

-Nhìn ta quan tâm không!

Dạ Lam gật gù đầu:

-Tốt quá! Vậy là huynh chưa đọc! T nghĩ huynh đâu hẹp hòi đi làm chuyện dư thừa! Ta tin huynh!

Nghe vậy Hàn Thiên có chút chột dạ... Chàng... Đã đọc....

Hàn Thiên lừ nhẹ:

-Cô nương có thể đi rồi!

Dạ Lam gật đầu :

-Vậy ta đi nhé! Về chuyện vừa nãy! Thật xin lỗi! Ta sẽ bù đắp cho chàng! Chàng muốn sao! Hay ta lấy thân báo đáp vậy!

Hàn Thiên trợn mắt... Hết nói... Chàng tiến lại gần chàng lạnh tanh ghé sát mặt nàng chỉ ra cửa:

-Việc bù đắp của cô nương có thể là.... Biến đi giùm!

Dạ Lam hừ nhẹ, nàng tươi cười, nhón chân hôn lên má Chàng:

-Vậy ta đi đây! Coi như là quà bù đắp! Ta sẽ đi ngay nhưng còn quay lại. Đừng nhớ ta quá!

Rồi nàng biến mất sau cánh cửa!

Hàn Thiên đơ ra.... 1s... 2s... 3s. Chàng như hoá đá. Động tác vừa rồi, chàng đưa tay lên mặt, nơi vừa xảy ra chuyện động trời. Bị hôn trộm....

-Nàng ta.... Sao nàng ta dám...

Hàn Thiên giật dử nhìn lên, tiếc là chẳng còn ai! Chàng lại bị xâm phạm thân thể... Sao có thể... Một nữ nhân, hôn vậy chứ!

-Dạ Lam.... Cô nương thật quá coi thường sự lạnh lùng của ta! Trên đời này! Cô nương là hết cách!

Chàng xanh mặt lại, thở dài, giờ chẳng thể làm gì.... Trên danh nghĩa hôn phu, nếu giờ ra tay phạt thì không tránh khỏi bàn tán... Rằng chàng không hiểu hôn nhân... Mà hơn hết chàng muốn cuộc hôn nhân chìm trong yên lặng. Bởi nó tóm lại.. Chỉ là một cuộc giao dịch kinh tế... Không hơn! Nên... Đành nhin..

-Thiếu chủ! Mai Mai nô tỳ của Dạ Lam tiểu thư muốn diện kiến ngài!

Hàn Thiên nhìn lên:

-Không gặp!

Lý Uy quay sang Mai Mai, thở dài, cười trừ. Mai Mai thấy vậy cúi đầu ở bên ngoài nói:

-Xin người hãy nghe nô tỳ nói! Nó... Là chuyện liên quan đến Tiểu thư nhà thần mà người nên biết!

Hàn Thiên khẽ động mày:

-Vậy ta cho người nói trong nửa cây nhang!

Mai Mai mừng rỡ cúi đầu lia lịa :

-Vâng.. Vâng.. Thần sẽ nói!

Rồi cô nàng đi vào.. Lý Uy gật đầu với cô nàng rồi cũng vào theo... Vừa vào Hàn Thiên mở miệng :

-Nói đi! Thời gian để cho người đc tính từ bây giờ!

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11



Dạ Lam tung tăng bước ra ngoài, cô nàng chột sững lại, chạm nhẹ vào môi. Rồi vô thức bật cười :

-Nhìn huynh ấy đơ ra vậy thật có hứng thú!

Rồi sực nhớ ra sự vô lễ của mình, cô nàng ái ngại:

-May mà huynh ấy không đuổi theo! Bản cô nương không nhanh chân là rồi đầu rồi!

Rồi nàng ngó ngược ngó xuôi:

-Ủa! Mà Mai Mai! Em ấy đâu rồi!

Hàn Thiên nhìn người đang cúi trước mặt, Chàng phẩy tay ra hiệu:

-Đừng để ta nhắc lại!

Mai Mai vốn đã sợ sệt, không dám ngóc đầu, cô nàng chả dám ngẩng lên.. Lại sợ ăn nói không đúng.. Lý Uy nhìn dc sự lúng túng của cô nàng thì huých tay:

-Đừng sợ! Ngài ấy k có kiên nhẫn đâu!

Mai Mai nắm chặt vạt váy, gật đầu mở miệng :

-Thật ra... Thần muốn nói....

Hàn Thiên nhìn cây nhanh cười khểnh:

-Cây nhanh sắp tàn rồi!

Mai Mai hoảng hốt nhìn lên rồi như có động lực cô nàng bạo dạn:

-Chuyện thần muốn nói là... Dạ Lam tiểu thư, cô ấy vẫn chưa biết mình bị bán đi, chỉ đơn giản là nghĩ mình có giao ước với Hàn gia! Cho nên thần xin...

-Ý người muốn bọn ta giữ bí mật!

Mai Mai gật gật đầu :

-Phải! Thần cầu xin người! Cô ấy rất đơn độc! Chả có ai bên cạnh! Từ nhỏ đã bị đánh chịu cay đắng từ người mẹ kế, lại thêm người cha không quan tâm, chỉ nghe lời mẹ con nhà kia mà lạnh nhạt với cô ấy. Cô ấy đối xử với người thật lòng, mong người đừng để cô ấy một mình... Tuy nói đây là cuộc giao dịch nhưng xin người.... Đừng tạo thêm vết thương cho cô ấy nữa! Và xin người.... hãy giữ chuyện này kín!

Hàn Thiên chú tâm nghe nãy giờ, thấy cô nàng dừng lại thì nhếch mép :

-Ý người là muốn ta quan tâm nàng ta một chút!

Mai Mai gật gật đầu :

-Dạ!

Hàn Thiên đập bàn đứng dậy:

-To gan! Người sao dám ra lệnh cho ta!

Mai Mai sợ hãi quỳ xuống đất :

-Thần Thần chỉ là... Muốn ngài hiểu rõ hơn thôi... Không.. Không có ý gì khác bốn phận!

Hàn Thiên lừ lên khe khẽ.. Lý Uy thấy vậy quỳ theo:

-Ngài bớt giận!

Hàn Thiên chỉ tay ra cửa:

-Ta cơ bản là không có hứng thú về đời riêng tư của nàng ta!!! Ta tự có suy xét! Thời gian đã hết! Biến đi!

Mai mai nhún mắt.. Vậy là thất bại... Cô nàng thở dài :

-Thần đa tạ người tha mạng, thần xin cáo lui!

Cô nàng lui thui đi ra. Hàn Thiên nhìn sang Lý Uy, chàng nghiêng người :

-Lần đầu tiên ta thấy người nói giúp cho người khác! Sao có tư tình với nô tỳ đó à!

Lý Uy cúi đầu lắc lia lịa:

-Bọn thần chỉ là bằng hữu! Thần nào dám có tư tình!

Hàn Thiên động mi hất tay ra về anh đứng dậy:

-Trong thời gian ngắn mà kết bằng hữu! Tốt! Rất thân thiết! Ta vốn không rảnh soi xét đời tư của người, người yêu hay ghét ai! Ta vốn chẳng quản!

Lý Uy đứng dậy chàng im ắng lại.... Hàn Thiên nhỏ giọng lại:

-Người nghĩ sao?

Lý Uy nhìn lên:

-Ý người là chuyện vừa này!

Hàn Thiên gật đầu :

-Phải!

Lý Uy đồng dạng nói:

-Thần thấy có lẽ đáng tin! Nếu quả thực như vậy thì thật bất công với Dạ Lam tiểu thư!

Hàn Thiên cầm ly trà nhấp một ngụm:

-Là nàng ta đáng thương!

Lý Uy gật đầu... Hàn Thiên bỏ ly trà xuống, chàng tiến ra cửa sổ không biết nghĩ gì nhưng trong giây lát, lại nói với Lý Uy:

-Xã hội này! Kẻ nào ta cũng gặp qua! Có người giả bộ đáng thương mong lợi dụng kẻ quyền thế, kẻ thì tham lam ích kỷ, nhìn con mắt bằng tiền..... Kẻ nào ta chẳng gặp qua!

Lý Uy gật gật đầu :

-Thần biết! Người vốn cẩn thận! Nhưng có lẽ lần này! Là thật!

Hàn Thiên lắc lắc đầu:

-Ta không biết mình đang nghĩ gì nữa! Để xác minh! Người đi điều tra về nàng ta!

Lý Uy gật đầu, rồi hỏi nhiệm vụ :

-Người muốn biết gì về tiểu thư ạ!

Hàn Thiên mở nhẹ môi:

-Tất cả!

Lý Uy tuân lệnh lui ra.. Còn chàng một mình đứng ở cửa phụ nhìn ra xa....Cũng lại là cô độc... Nếu quả thực là vậy.. Chàng có nên suy nghĩ lại một chút.... Có... nên...Chàng lắc lắc đầu... Cô gái này đúng là nhọc lòng.. Chàng đủ loại cảm xúc... Đôi khi thấy phiền, nhưng thì thoảng nghe nàng lẩm bẩm thì không khỏi căng não... Có lẽ nàng là duy nhất đến thời điểm hiện tại khiến chàng lay động... Có lẽ là nên thương hại.!

Dạ Lam thấy Mai Mai lui thui đi về thì bực mình, nàng hét lên:

-Mai Mai đáng ghét! Em đi đâu mà giờ mới về làm ta tìm em suốt!

Mai Mai nhìn lên cười trừ:

-Em. Em đi lạc!

Dạ Lam hừ mạnh, cô nàng nhăn nhó :

-Ta đói rồi!

Mai Mai gật đầu cười trừ:

-Vậy để em đi lấy thức ăn cho người!

Dạ Lam gật gù:

-Mau lên đi! Ta đói chết rồi!!!!

Nhìn Dạ Lam ngon lành ăn trước mặt, Mai Mai hỏi khẽ:

-Người thấy cuộc sống nơi đây thế nào!

Dạ Lam vừa tòm tèm ăn vừa nói:

-Cũng đc! Bọn họ không có thái độ miệt thị chúng ta! Đói xừ dù lạnh nhạt nhưng cũng không tệ bạc!

Mai Mai hỏi tiếp:

-Vậy... Người có muốn ở đây không?

Dạ Lam đờ ra nàng dừng động tác:

-Ta..... Mà em hỏi làm gì!

Mai Mai thở dài:

-Chỉ là.... À không người ăn tiếp đi!

Dạ Lam cười khì khì :

-Hay ý em muốn ta ở lại để có ý với ai kia!

Mai Mai gạt mình, lấp bắp :

-Người nghĩ lung tung vậy! Không không có chuyện đó!

Dạ Lam càng cười to:

-Thế sao em thẹn thùng vậy chứ!

Mai Mai thở dài cô nàng cười trừ:

-Người định... Làm gì tiếp theo!

Dạ Lam hát cảm lên tự hào:

-Thì vẫn cũ thôi! Làm chàng ấy thua! Lấy lệnh bài rồi chuồn!

-Người thật sự không có tình cảm với ngài ấy sao!

Dạ Lam dừng động tác, nằng đơ ra một chút... Có lẽ lệnh bài chỉ là cái có... Nhưng..

-Em cũng ăn đi! Chỉ là lệnh bài thôi!

Mai Mai gật gật đầu, cô nàng cặm cùi ăn. Bất giác lại nhìn lên tiểu thư.... Cô thật tội nghiệp... Có lẽ người sẽ chẳng đc tự do.. Thần đã nói vậy mà ngài ấy vẫn tỉnh bơ... Xem ra.. Người chỉ là hôn thê hờ, chỉ là một vật mua bán, vậy mà người còn hào hứng như vậy nữa! Có lẽ cả đời người sẽ có nỗi một hôn lễ như ý hay không? Thần không dám chắc! Chỉ mong ngài ấy sẽ nghĩ lại... Chỉ mong người đừng cô độc một mình cả đời ở nơi không tình thương này!!!!

Mai Mai tự nhủ.. Cô phải bên tiểu thư... Cô ấy có hạnh phúc thì cô mới nghĩ đến bản thân bởi cô ấy là ân nhân là người thân thiết vs cô....

Lý Uy bước vào, vẫn điềm đạm:

-Đã có tin tức!

Hàn Thiên gật đầu, chàng vẫn tiếp tục viết:

-Nói đi!

Lý Uy bắt đầu nói toàn bộ sự việc.... Chỉ là nghe xong Hàn Thiên chỉ khẽ nhún mày không có cảm xúc nào cả! Lý Uy nhìn chàng có phần khó hiểu. Chưa biết thì còn có cảm xúc, biết rồi.. Sao ngài ấy lại vô cảm luôn..

-Người nghỉ đi! Mai gặp lại!

Lý Uy không hỏi nhiều, anh bước ra rồi nhẹ nhàng khép cửa phòng lại:

-Vâng! Người ngủ ngon!

Cánh cửa khép lại... Hàn Thiên lạng người.... Nhìn sang cửa phụ, có lẽ đây là thói quen chàng hay làm mỗi khi suy nghĩ điều gì! Dừng cây bút lại.... Chàng bước ra ngoài cửa phụ nhìn ánh trăng rơi vào hồ.... Khuôn mặt có phần cảm xúc, là sự cảm thông đồng cảm.. Hoàn cảnh của nàng, có nét tương đồng với chàng, nhưng có phần lạ hơn, chàng vốn rất nhạy cảm với trường hợp như vậy! Lúc nào cũng vậy, nghe hoàn cảnh dù đau thương thảm hại ra sao, chàng vẫn chẳng để lộ cảm xúc gì cả, với người ngoài và ngay cả Lý Uy, bởi chàng không muốn ai thấy được nội tâm mình và quan trọng là không để kẻ thù nắm điểm yếu.... Chàng nhìn ra xa thờ dài, đêm tĩnh lặng, một mình chàng nhìn ra hồ nước, trong lòng có phần lấn tẩn :

-Phải chăng! Mình đã quá đề phòng! Trên đời này... chưa ai là chưa cô độc sao?

Nhớ lại sự hồn nhiên vui vẻ của nàng, nàng lúc nào cũng cười, tự tạo ra niềm vui cho mình, chẳng thấy nàng khóc ngay cả khi bị lạnh nhạt, bị xua đuổi vẫn quỳ tâm đứng dậy mà tiến hành tới.. Hình như chàng rung động, rung động vì sự mạnh mẽ ấy. Nếu nàng lấy nụ cười sự mạnh mẽ để xoa dịu sự đơn độc thì chàng lại thấy sự lạnh giá để vô cảm mọi thứ. Họ vẫn là điểm chung!!!!

Có lẽ.Câu nói nhẹ vào đêm khuya, vang nhẹ rồi biến mất! Câu nói như trả lời sẵn, ngụ ý, có lẽ bản thân người đọc không cảm nhận được, mà tác giả cũng vậy, bởi chỉ có chàng, mới hiểu hết, nó là ý nghĩa ra sao!!!

Đêm buồn.. Bóng chàng in trên vách tường, vẫn là bóng dáng cô độc, nhưng hôm nay lại có thêm một loại tình thương mới len lỏi trong tâm trí chàng...

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12





Hoa Nam nơi đây là địa bàn của ai, ai làm chủ, thì điều đó người dân đều biết. Người chủ ở đây, khác hoàn toàn với Hàn Thiên, vị thiếu chủ ở Giang Nam. Nếu Giang Nam lời đồn về vị Thiếu chủ Hàn Thiên có bề ngoài lạnh lùng thì vị Thiếu chủ Hoa Nam lại hoàn toàn trái ngược, hắn có bề ngoài luôn luôn vui vẻ, mà bất kể cô gái nào đều muốn có được, trên môi luôn xuất hiện nụ cười, tưởng chừng như vô cùng ấm áp nhưng nụ cười ấy đã khiến bao sinh linh phải tan cửa nát nhà, đầu lia khỏi cổ... Người ta nói chính là....

Lương Anh!

Phải cái tên không còn xa lạ với người nơi đây. Miêu tả về hắn chỉ bằng hai từ "đáng sợ"....Nếu so với Hàn Thiên bên kia thì Lương Anh cũng đc xếp vào hàng tuấn mỹ. Hắn thân hình cao lớn, vạm vỡ song toàn, là kẻ độc đoán, đặc biệt là giết người chẳng gớm tay.....Luôn giao du với bên ngoài với phương châm Lợi dụng kẻ có quyền..... Có giá trị thì hoà nhã, không giá trị miễn bàn. Điều quan trọng hơn, con người phức tạp, muốn cái gì phải có bằng được. Phụ nữ bên hắn không thiếu, nhưng kẻ ở lại bên hắn chẳng có ai....

So với Hàn Thiên, chàng nhan sắc ngang hàng với hắn, bề ngoài đc thiên hạ đồn rằng "Lạnh lùng". Có thể nói chỉ cần nhìn mặt chàng, ngay cả cái nhíu mày, hay cách nói chuyện đều khiến người đối diện rùng mình.... Con người bề ngoài khô khan nhưng tâm địa vô cùng chính trực, công tư phân minh, trọng dụng người tài, diệt trừ kẻ phản bội...Đặc biệt, số người chàng giết, chưa quá nhiều người, đa phần đều Lý Uy ra tay, bởi những kẻ chàng xuống tay chỉ toàn cao thủ... cùng lắm, chỉ những kẻ đáng giết...Khác hoàn toàn với Lương Anh, chàng là người coi phụ nữ là chán ghét, với chàng sự nghiệp quan trọng, phụ nữ có hay không chẳng cần biết.... Bề ngoài thế đấy nhưng ai biết đc tâm địa ra sao?

Lương Anh bề ngoài tươi cười như vậy nhưng tâm địa độc đoán, còn chafiv bề ngoài lạnh nhưng trong tâm lại thấu tình đạt lý.... Nhưng tiếc là xã hội thời ấy, người ta chẳng nhìn vào tâm địa, mà chỉ nhìn vào quyền thế tiền bạc, kẻ có tiền có quyền, người ấy thắng.....

Hai vị thiếu chủ tuy hai vùng đất khác nhau nhưng không tránh khỏi xô xát.... Lương Anh muốn làm bá chủ hai vùng nên nhiều lần lấn le, mở rộng vùng đất, với hắn kẻ thù đủ tiêu chuẩn đối đầu chỉ có Hàn Thiên. Hàn Thiên bình thường khi hợp tác cô cùng thuận lợi bằng các hình thức giao lưu nhưng khi thấy sự chen lấn vào vùng đất của mình thì nện không dc, chàng quyết tranh chấp đòi lại đất đai. Hai bên vô cùng căng thẳng, nhưng chỉ trên lý thuyết, còn thực tế, cả hai đều giữ khuôn mặt "Giả tạo".Hợp tác bên ngoài, đấu đá bên trong....

Lương Anh nhìn tờ nhận hôn, cười nhẹ, hắn lướt qua đám nô bộc chỉ tay:

-Mau chuẩn bị! Lương Anh ta sắp lấy tiểu thư Dạ Gia! Nén tốt nhất phải long trọng không đc qua loa!

Đám nô bộc cúi đầu, lập tức đi làm ngay. Lương Anh đốt tờ giấy, vô thức tự nói:

-Tốt! Vậy là ta đã có đc mỹ nữ!

Một đám nữ bên ngoài ủa vào lòng hắn nũng nịu :

-Chàng không định thành hôn thật chứ! Sao vội vậy!

Lương Anh vuốt ve mấy mỹ nữ giọng nhạt nhòa:

-Lập gia thất là thường tình!

Mấy mỹ nữ bĩu môi:

-Vậy ả ta có xinh đẹp như bọn ta không!

Lương Anh lướt qua mấy mỹ nữ ỏng ẹo :

-Nàng ấy hả! Dĩ nhiên xinh đẹp nhưng cá tính mạnh mẽ, lại rất khôn ngoan, đầu như mấy nàng, miệng lưỡi ngọt ngào nhưng nào có thật lòng, chẳng phải vì tiền của ta sao?

Mấy mỹ nữ giật mình nhưng lại nũng nịu :

-Vậy chàng nạp bọn ta làm thiếp đi!

Lương Anh nhìn mấy ả ánh mắt tạo ý cười :

-Các nàng đúng là giống nhau, đều không từ thủ đoạn.. Nhưng..

Lương Anh bóp cằm mỹ nữ :

-Ra lệnh cho ta sao? Các nàng thật sự không sợ sẽ không thấy mặt trời? Phụ nữ đúng là giống nhau, đều dễ tiện như nhau! Phụ nữ bên ta thiếu bao giờ! Cần nạp thiếp sao! Bọn người như mấy nàng ta gặp nhiều rồi! Đừng so sánh với nàng ấy! Ta chán mấy nàng rồi!

Hắn phất tay quân gia, như hiểu ý, một loạt ngân phiếu đưa tới, chàng cầm chúng vắt ra trước mặt:

-Cầm và biến đi! Đừng để khi ta tắt nụ cười này!

Mấy ả nhìn nhau, rồi run run, con người này quá đáng sợ, ai nấy chạy ra vô tiền rồi tản đi hết, chẳng nói lời nào... Lương Anh nhếch mép nhìn tròn hê:

-Đúng là như nhau!

Rồi như nhớ ra điều gì.. Hắn bắt giác cười nhẹ.... Hôm ấy, Dạ Lam trốn ra ngoài ,nàng tung tăng đi trên phố thì gặp chuyện bất bình....

-Người... Các người mau tránh đi lại, thấy Lương thiếu chủ mà không tránh đường, đúng là chán sống!

Đám nô bộc tuân lệnh bắt người phụ nữ bán rau trước mặt.... Lương Anh nhìn người đó một lượt, rồi nhìn gánh hàng:

-Làm nghề mưu sinh!

Người phụ nữ gật đầu:

-Ta... Phải... Ta chỉ là không nhìn đường thôi, sao các người lại bắt ta!

Quân gia hừ nhẹ chỉ tay:

-đám hàng này chẳng bằng một móng tay của Lương thiếu chủ nhà ta!!!

Lương Anh cười nhẹ, nhặt một mớ rồi bung ra vắt xuống:

-Kẻ chạm vào ta! Dù sơ qua cũng không thể tầm thường! Tự giải quyết đi!

Quân Gia gật đầu hắn chỉ tay:

-Đánh con tiện nhân này và phát nát rau cho ta!

Nữ dân sợ xanh mặt, run rẩy, khóc lóc:

-Các người đánh ta thì đánh đừng động đến nó, nó là miếng cơm của gia đình ta!!!

Quân gia chẳng động lòng hắn quát:

-Mau làm đi!

Dạ Lam hừ nhẹ, ức hiếp người quá đáng, nàng dậm mạnh chân, nhanh như cắt, nàng tiến lại bẻ tay đám nô bộc đang có ý phá đám rau, rồi giữ tay tên quân gia:

-Người dám ra tay với phụ nữ!

Lương Anh nhìn cô nàng trước mặt... Mỹ nữ!!! Quá xinh đẹp, quá mạnh mẽ, dám phụ nữ chỉ biết mềm yếu khóc lóc thì nàng lại toan lên chí khí lạ thường. Lương Anh quay lại xem kịch..

Quân gia bị nắm tay, hất nàng ra:

-cô là ai! Khôn hồn thì biến ra! Không được trách bọn tay!

Dạ Lam cười nhạt, chỉ tay vào mặt hắn: -Mấy đám đàn ông các người chỉ giỏi bắt nạt phụ nữ! Người ta chỉ là đi bán hàng không may chạm mà các người lại định xử lý người ta! Các người nghĩ các người là ai chứ!

Rồi nàng kéo nữ dân ra sau:

-Muốn động vào cô ấy! Bước qua xác ta!

Quần gia tức giận, nắm chặt tay:

-Lên cho ta! Không cần nể! Đánh cả hai!

Lương Anh nãy giờ xem màn kịch đã vui vẻ, hấn bước lên:

-Vị cô nương nói xem! À thường dân này nên đền bù ta ra sao!

Dạ Lam thấy người bước ra thì nhếch mép:

-Ra là công tử bột! Đền bù! Ta thấy người vẫn khỏe mạnh, quần Áo tươm tất vậy mà đền bù! Định quá đáng sao!

Chỉ là tên công tử nhà nước giàu mà muốn ức hiếp dân lành sao! Rồi nàng vung tay lên kèm theo lời nói:

-Vậy để ta chạm vào xem người là vật báu gì!

Đám hạ nhân giật mình tiến lại, hấn tiến lên giữ tay nàng ,phẩy ra ra hiệu không cần, cười nhẹ:

-Nàng mạnh dạn thật! Nàng không biết ta là ai sao không sợ ta sao!

Dạ Lam bị giữ tay nhưng miệng vẫn lên giọng:

-Người chẳng qua là tên công tử bột đê nuông chiều, chuyên bắt nạt kẻ khác, bọn cô nương chẳng phí công để ý, hướng chi... Giỏi thì người cứ xé xác ta ra đi! Ta chẳng thấy sợ!

Lương Anh tròn mắt... Quá mạnh mẽ.. Quá đặc biệt, Hấn vui vẻ :

-Vậy ta xé xác cô nương phí quá rồi! Hay là nàng về làm hôn thê của ta đi!

Dạ Lam tròn mắt... Quá trơ trên.. Nàng hất tay hấn ra:

- Người đúng là tên bệnh hoạn! Bọn cô nương không muốn dính đến người! Nói đền bù bao nhiêu ta sẽ trả! Đừng ăn nói lung tung!

Lương Anh phì cười :

-Ta càng ngày càng hứng thú với nàng rồi! Nếu muốn giúp thì phải cho chút! Muốn à ta k chịu hình thì đền đi!

Nữ dân càng sợ run nép đằng sau.. Nàng ghé đầu dùng sợ, rồi hất mặt lên:

-Ta nói cho người nghe này công tử bột!

Rồi nàng ghé vào tai hấn, Lương Anh cười nghe nàng nói, tiếc là:

-TA KHÔNG THỀM LẤY NGƯỜI!

Lương Anh bị hét vào tai đêan giật mình. Quần gia tức giận hét lên:

-Cái cô tiểu thư này! Cô biết đây là ai không, là Lương Anh thiếu chủ Hoa NAM, Nổi tiếng lừng lẫy, vậy mà cô dám dám.... Mau bắt à lại!

Dạ Lam nhìn sang bối bối :

-Ra là tên thiếu chủ! Sao định đe dọa ta à! Đây là Vĩnh Xuyên! Đây phải địa bàn của hấn mà hấn lên mặt! Người định làm chủ vùng đất này sao!

Lương Anh phất tay ra hiệu dừng lại, hấn tiếp lời:

-Ta chính là muốn vùng đất này! Cả nàng nữa!

Dạ Lam hừ nhẹ nàng rút ngân phiếu đưa hấn:

-Tiền đây coi như đền bù! Các người cần tiền mà! Cần gì dài dòng! Còn nữa! Ta chẳng muốn lấy một kẻ như người! Dạ Lam ta không hứng đứng đây đôi co! Tạm biệt!

Nói rồi nàng nhặt rau cho vào giỏ của nữ dân, rồi khoác tay đi:

-Đi thôi! Cái loại người khinh người như hấn thì cả đời chả lấy nổi ai!

Rồi nàng xoay lưng đi... Lương Anh nghe vậy cười cười... Hắn gọi lại:

-Ta sẽ có đc nàng, vùng đất này nữa!

Dạ Lam nghe vậy quay lại hét to:

-Người đừng tưởng bỏ! Ta sẽ không để ý đến người đâu!

Rồi nàng chuồn mất... Quân gia lên tiếng :

-Vậy để sao ạ!

Lương Anh gật đầu :

-Thì ra là Dạ Gia! Tốt! Ta muốn có nàng ấy! Mau gửi thư cầu hôn! Không lâu nữa vùng đất này của ta! Và nàng ấy cũng vậy! Thứ ta muốn có chẳng gì là không thể!

Quân Gia gật gật :

-Thần đi ngay!

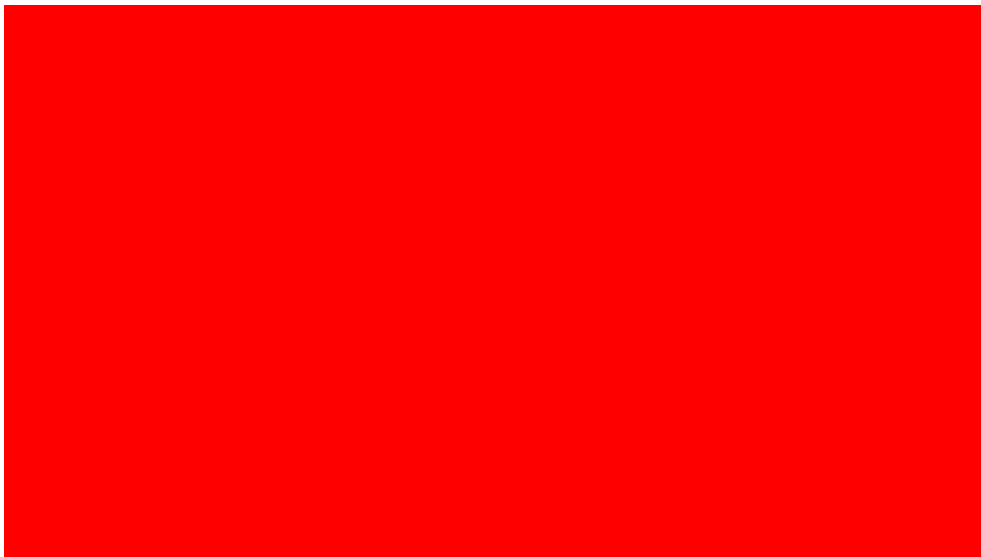
Lương Anh nhìn theo bóng nàng:

-Ta càng ngày càng thích! Dạ Lam nàng thật thú vị!

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13



Nắng lên sớm. Chớm lạnh đầu mùa, Dạ Lam đã dậy từ sớm như một thói quen, nàng mau chóng sửa soạn, chạy nhanh xuống bếp để chuẩn bị thức ăn..... Mai Mai chỉ đứng nhìn nàng, muốn giúp nhưng bị gạt đi:

-Ta đâu phải như mấy tiểu thư kia! Ta tự làm đc!

Cô nàng đành lúi thủi im lặng nhìn chủ nhân... Phũ tay xong nàng cười mãn nguyện :

-Xem ra tay nghề của ta lên cao rồi em nhỉ!

Mai Mai cười cười :

-Người nghĩ mấy cái này có thể cảm động ngài ấy sao!

Dạ Lam hừ nhẹ:

-Trên đời này không gì là không thể! Huynh ấy là người đầu phải là đá đầu. Ta tin có ngày huynh ấy sẽ cảm động, hiểu được tấm lòng của ta!

Mai Mai nhìn lên, như hiểu ra, cô nàng chọc ghẹo :

-Ừa! Sao cần cảm động ă! Chúng ta chỉ là muốn ngài ấy cho tự do! Vì cái lệnh bài thôi mà! Người... Không định làm thật ấy chứ!

Dạ Lam té ngửa, cô cười trừ:

-Chỉ là lệnh bài là lệnh bài!

Mai Mai nhìn tiểu thư bằng ánh mắt nghi ngờ :

-Chứ không phải người đã thích người ta rồi ấy chứ!

Giật mình khẽ khẽ, Dạ Lam lên giọng:

-Em nói kỳ vậy! Ta... Nhìn ta giống mê sắc lắm à!

Mai Mai gật đầu :

-Không thể không đúng!

Dạ Lam cốc đầu cô nàng:

-Tào lao! Em càng ngày càng trả treo với ta. Ta chẳng thêm nói với em nữa! Ta đi đây!

Nói rồi nàng bê khay đi, bỏ lại cô nô tỳ ôm đầu cần nhẫn :

-Người... Rõ ràng là thích, chỉ lấy có lệnh bài!

Dạ Lam lon ton đi, cô nàng đắc chí cười khi khi, chỉ tay lung tung :

-Chỗ này, chỗ kia, hahaha... Ta nhớ mấy các người chán rồi!

Nàng rẽ qua cửa phụ đặc biệt hay trên người những người lính canh với câu nói :

-Ta sắp có lệnh bài rồi!

Rồi lướt qua trong tiếng dạ của bọn họ. Để rồi khi đi ra lại quên mất hỏi, tay trắng thì lại hừ nhẹ với họ:

-Các người chờ đấy!

Họ vẫn một câu quen thuộc "Dạ"

Nàng lướt qua họ đến phòng chàng.. Hôm nay vẫn đóng cửa, với văn phong của chàng thì chắc chắn giờ đang ngồi xét đơn, hoặc làm việc, vậy mà.... Lý Uy đang đứng ở cửa, thấy Dạ Lam ngó nghiêng thì lại gần:

-Dạ Lam tiểu thư! Người lại đưa cơm cho ngài ấy à!

Dạ Lam ừ nhẹ nàng chỉ tay vào trong:

-Huynh ấy sao vậy! Sao hôm nay kín mít vậy!

Lý Uy từ từ giải thích :

-Tiểu thư có điều không biết! Vào mùa đông ngài ấy thường dậy muộn, nên thần có việc gì phải đợi đến khi ngài ấy tỉnh!

Dạ Lam há hốc miệng nhìn anh:

-Thật vậy sao! Tội Lý hộ vệ!

Lý Uy cười trừ:

-Là chức trách, thần nào dám kêu!

Dạ Lam tủm tỉm cười :

-Đc! Vậy để ta!

Lý hộ vệ ngăn lại:

-Ngài ấy ghét người khác làm phiền!

Dạ Lam vô vai Lý Uy:

-Yên tâm! Ta vừa giúp người, vừa giúp chàng chống lại bệnh lười!

Lý Uy cười trừ gật đầu :

-Nhờ người vậy!

Dạ Lam tự mở cửa bước vào:

-Người cứ đi làm việc khác đi! Chuyện này, để ta!

Lý Uy gật đầu, cúi chào rồi ra đi...

Dạ Lam bước vào phòng, để khay xuống bàn nàng nhìn qua một lượt, thư phòng này nàng chưa đến bao giờ, lần trước lạc đường tìm lối ra, lục đục cả phủ nhưng lại bỏ sót căn phòng này. May vậy chàng mới bỏ quay, không nàng đã sớm bị nhốt lại rồi. Nàng ngó nghiêng căn phòng, thốt nhẹ:

-Đẹp quá! Nàng dạo một vòng quanh phòng, bước đi rất nhẹ..... Ngắm nhìn một lượt nàng thờ dài :

-Đẹp nhưng lạnh lẽo thật!

Hàn Thiên nghe tiếng động, mở nhẹ mắt thấy bóng dáng quen thuộc, chàng ghét bị làm phiền, nhìn dáng vẻ ngây ngốc của nàng, chàng nhếch nhẹ miệng:

-Cứ như thể nàng ta chưa nhìn thấy căn phòng như vậy!

Với người khác, có lẽ đã bị tổng cổ ra ngoài, nhưng nàng vừa vào, chàng biết, nhưng lại không có ý đuổi đi:

-Để xem nàng ta lại giờ trò gì!

Dạ Lam quay sang người đang ngủ, hừ nhẹ:

-Đường đường là thiếu chủ Giang Nam. Nếu thiên hạ thấy đc vẻ mặt này của huynh ấy khi ngủ thì chắc sẽ không gán cho từ mặt lạnh!

Hàn Thiên nhắm mắt, nhưng lại nghĩ:

-Nàng ta là có ý gì!

Dạ Lam tiến lại, nàng ngồi gần chàng:

-Huynh ấy kể ra khi thức dậy mà đáng yêu như khi ngủ thì tốt biết mấy!

Rồi nàng lại gần mặt chàng, ngắm kỹ. Hơi thở của nàng có chút nhẹ nhàng vào mặt chàng. Hàn Thiên cảm nhận đc hơi thở ấy, có phần lúng túng, chàng hơi động người :

-Nàng ta định làm gì!

Nhớ lại nhưng chuyện xảy ra, Hàn Thiên nghĩ bụng:

-ta sẽ không để nàng ta động chạm lung tung! Nữ nhân gì mà mê sắc chả an phận như bao người!

Nàng lấy tay chạm nhẹ vào má chàng, núng núng, nàng hừ nhẹ:

-Sao có thể thế đc! Sao mặt huynh ấy lại mịn vậy chứ! Không đc! Sao có thể hơn ta!

Rồi nàng nhéo má mình, thấy vui hẳn lên:

-Hahaha! Vậy là mình vẫn mịn màng hơn!

Hàn Thiên nhíu mày, tưởng gì.. Nàng ta hết cách, so sắc đẹp, nàng ta đúng là có vấn đề về đầu óc. Ai lại đi so sắc đẹp, mịn màng của nữ nhân với nam nhân, đó chẳng phải là hành động dư hơi của kẻ rảnh rỗi. Đúng là chỉ có nàng ta mới nghĩ ra.. Thấy thái độ đó, nàng ngộ ra:

-Thì ra huynh ấy tỉnh rồi! Sao lại không dậy! Chẳng lẽ lại muốn thách thức ta! Được lắm, muốn chơi, ta sẽ cùng huynh!

Dạ Lam cười gian tà, nàng cố từ hừ giọng:

-Hazzz! Ngủ đến nỗi người khác động chạm không phản ứng, huynh ấy đúng là hết thuốc chữa! Đành đi chiếu cáo thiên hạ là huynh ấy thật ra là tên thiếu chủ chuyên ngủ đông! Kê lười nhác!

Hàn Thiên động mi, chàng nhíu mày, nhưng nhanh chóng dẫn ra:

-Định dụ ta dậy sao! Không có cửa đâu!

Chàng vẫn bất động như vậy.... Dạ Lam giả vờ đi nhưng k thấy động tĩnh.. Chàng ta muốn thách thức sao! Đc! Bản cô nương có cách cho chàng ta phải dậy! Canh ta làm! Huynh nhất định phải uống... Dạ Lam quay lại đến bên chàng ghé vào tai, câu nói làm chàng gọn tóc gáy:

-Hàn Thiên phu quân! Ngoài trời lạnh lắm! Hay để ta cùng nằm ôm huynh cho ấm nhé!

Nàng cố nhấn mạnh từng chữ... Như chọc vào điểm yếu, Hàn Thiên bật dậy:

-Tránh xa ta ra! Cô nương thật tùy tiện!

Dạ Lam khanh khách cười, nàng thông thả ngồi dậy:

-Sớm biết âm mưu của ta! Thì huynh nên dậy sớm chứ!

Hàn Thiên hừ nhẹ... Chàng bị lừa... Chàng lừ lên:

-Cô nương ra ngoài đi!

Dạ Lam vờ méo máo :

-Ngoài kia lạnh vậy! Huynh muốn ta chết cóng à!

Hàn Lữ lên, chàng đồng dục nói:

-Ta không quản chuyện ấy! Ta không muốn ăn gì đâu! Mời ra!

Dạ Lam bê canh lại, đưa cho Hàn Thiên:

-Uống đi! Thiếu chủ lười!

Hàn Thiên nhíu mày:

- Không uống! Mà Cô nương nói ta lười sao!

Dạ Lam bỏ canh xuống nàng nhìn lên hừ lạnh:

-Huynh chính là lười biếng! Huynh định làm lười mùa đông hay sao!

Hàn Thiên cười lạnh:

-Không phải chuyện của cô nương!

Dạ Lam chép miệng :

-Phải! Không phải chuyện của ta! Nhưng chính vì sự lười này mà huynh bắt bao người phải đợi hàng ngày sao!

-Ý cô nương là Lý Uy! Hàn hừ nhẹ, tên kia lại ăn nói lung tung rồi! Chàng kéo Áo mặc vào thân nhiên:

-Vào phòng người khác không gõ cửa! Cô nương đúng là lịch sự!

Dạ Lam trả treo, nàng lờ mờ nhẹ:

-Còn có người nào đó! Biết người khác vào vẫn giả bộ ngủ say, khiến người khác nhọc lòng!

Hàn Thiên hết nói, chàng biết, nói nữa chắc chẳng có điểm dừng, chàng im bất không nói... chàng đứng dậy bước ra cửa phụ:

-Từ nay cô nương không cần mang canh nữa! Ta không cần cô nương nhọc lòng!

Dạ Lam đứng lên, đi theo chàng bê bát canh sang :

-VẬY huỳnh đang lo cho ta! HAY đuổi khéo ta vậy! Uống đi! Ta đã dậy sớm làm cho huỳnh! Huỳnh phải uống chứ!

Hàn Thiên đẩy tay, chàng hần lên:

-Ta nói không uống!

-VẬY ta sẽ chờ huỳnh uống rồi đi!

-Đi ra!

-Uống đi! Rồi cho ta xin lệnb bài!

Hàn Thiên nhìn sang nhúu mày:

-Lệnh bài! Cô nương làm mấy cái này chỉ để xin lệnh bài!

Dạ Lam gật rồi lắc :

-Ta vừa muốn xin lệnh bài! Vừa muốn thay đổi huỳnh!

Hàn Thiên cười lạnh:

-Tiếc là cô nương không đc gì trong hai thứ đó!

Dạ Lam bữu môi:

-VẬY ta không cần lệnh bài! Huỳnh uống mau đi! Canh sắp nguội rồi!

Hàn Thiên bực mình, thì ra là vì lệnh bài mới quan tâm chàng. Nàng ta chính là muốn rời đi, ngay từ đầu lại còn nghĩ hướng khác, đúng là đáng giận... Trong mắt nàng ta chỉ có tấm bài .Chàng tiến lại rút một lệnh bài ném xuống đất:

-VẬY ta đưa lệnh bài cho cô nương rồi! Cô nương biến khỏi đây và đừng quay lại nữa!

Dạ Lam đỡ người, nàng nhìn lệnh bài lăn lóc, thấy Hàn Thiên giận, nàng cúi xuống bê khay lên:

-Ta không cần nó nữa! Huỳnh uống canh đi! Nó còn nóng.... Để nguội không ngon!

Hàn Thiên tức giận đẩy tay, chiếc khay bị lệnh rơi xuống sàn, chiếc bát văng ra, tạo thành tiếng choang chói tai.... Dạ Lam đỡ đỡ nhìn chiếc bát, nàng nhìn lên hần học :

-Huỳnh thật quá đáng! Sao huỳnh lại hất vô tình như thế chứ!

Hàn Thiên là lỡ tay, chàng chỉ là muốn từ chối không ngờ lại như vậy, nhìn nàng tức giận vậy, chàng nói mà chưa kịp nghĩ:

-Ta chính là không muốn uống nó! Có lệnh bài rồi! Cô nương biến đi!

Dạ Lam tiến lại tấm lệnh bài, nhặt từng mảnh bát vỡ, nàng nhặt lại chẳng thấy xót xa. Nhưng nàng không khóc, nàng nhặt xong, bị cửa vào tay, chảy máu, nàng lại cười, rồi qua nhặt tấm bài lên, tiến lại gần chàng:

-Huỳnh nghĩ ta chỉ vì tấm bài này, mới tiếp cận huỳnh, quan tâm huỳnh, làm bữa sáng cho huỳnh sao! Huỳnh có biết là ta... TA CẦN HUYNH CHỨ KHÔNG PHẢI NÓ!

Nàng vắt tấm lệnh bài rồi hét lên:

-Nếu huỳnh nghĩ vậy thì ta vĩnh viễn không cần nó nữa! Hàn Thiên! Huỳnh thật quá đáng!

Nói rồi nàng bỏ đi..... Hàn Thiên gật mình nhìn bóng nàng có chút hối hận, chàng nhặt lệnh bài lên, nhúu mày:

-Cần ta!

Thấy Dạ Lam bực bội đi ra, Lý Uy bước vào:

-Thiếu chủ! Dạ Lam tiểu thư sao vậy ạ!

Hàn Thiên không nói, chàng vắt lệnh bài vào chỗ cũ, lắc lắc đầu :

-Không sao! Báo cáo tình hình đi!

Lý Uy biết chàng không nói nên không hỏi thêm, cúi đầu làm theo lệnh, báo cáo tình hình kinh tế....

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14



Hoàng Liên lướt nhìn xính lễ trước mắt, lòng tử mờ to... Trên môi xuất hiện nụ cười gian xảo:

-Thấy chưa lão gia! Giờ chúng ta lại có thêm hiền tể! Thiên hạ này lo gì không nằm trong Dạ gia!

Dạ Lão gia nhìn mọi thứ, bất giác nhớ đến con gái:

-Dạ Lam xa nhà đã lâu, không có tin tức gì! Chẳng biết có sao không!

Dạ Tuyết bĩu môi, cô ả lướt qua đến sảnh lễ:

-E rằng tỷ ấy đã sớm hạnh phúc và quên nơi này rồi!

Hoàng Liên gạt đầu lia lịa bà ta giả bộ vỗ vai chồng:

-Lỡ vậy rồi! Chắc con bé đã nhận ra mình bị bỏ thuốc, nhưng theo kế hoạch, chắc thiếu chủ đã động lòng rồi! Nếu Dạ Lam xảy ra chuyện thì sao việc kinh doanh của ta lại vẫn như thường!

Lão gia gạt nhẹ, từ khi nàng đi ông vẫn áy náy. Trước lúc mẹ nàng mất nhờ ông chăm sóc nàng từ tể, vậy mà bốn ba nhiều năm ông chẳng thể để ý đến nàng, khi công việc ổn định thì nàng lại đòi tính nết, dong chơi la cà, hay cãi lời phu nhân hiện tại, lại nang ngược không nhận làm mẹ.... Thêm nữa, ông bảy giờ mới dạy dỗ nàng, đánh lấy gia Pháp ra trị, tiếc là qua bao năm, nàng càng lý mặt, chứng nào tật nấy, khiến ông mờ nhạt... Nhưng ông lại thương nàng, thương đứa hài nhi mất mẹ từ sớm, vậy nên mỗi lần xuống tay, chỉ cần nhắc đến vợ cũ, ông lại chạnh lòng.... Tiếc là, ông lại không biết! Đứa con ông trong mềm ngoài rắn, là bị uy khuất bao nhiêu, bản thân ông đã bị mẹ con ghì làm tổn thương Dạ Lam sâu sắc.... Hoàng Liên đứng dậy, nhếch mép vuốt sảnh lễ:

-Dạ Lam đi rồi! Hôn sự này không thể không nhận!

Dạ Lão gia nhìn lên, bắn khoăn :

-Lương Anh không dễ đối phó... Hấn mà biết bị lừa thì Dạ Gia ta qua nổi sao.... Huống chi người Lương thiếu chủ chỉ định là....

-Con sẽ thay tỷ! Phụ thân yên tâm, tỷ ấy đã hy sinh nhiều vậy! Con giờ chịu ủy khuất có sao!

Dạ lão gia xoa đầu cô ả:

-Lại để con và Dạ Lam chịu thiệt! Vậy hai người tự lo liệu! Ta có việc phải đi xa! Ở phủ giao lại cho hai người!

Hoàng Liên cúi đầu, miệng cười :

- thiếp sẽ lo ổn thoả lão gia yên tâm!

Dạ Tuyết đến bên mẹ, ghé sát tai:

-Sắp đạt đc mục đích! Mẫu thân cần gì giữ lại ông ta!

Hoàng Liên cười nhạt, bà ta nhẹ nhàng :

-Muốn việc lớn phải nhin. Ta bao năm dày công tính kế sao có thể thay đổi. Lão già như hấn, chỉ cần con kết hôn với Lương Anh, ta sẽ cho ông ta trắng tay, mất tất cả. Lúc ấy, con bé Dạ Lam trở tay không kịp, lại nữa, mất cả phụ thân lẫn gia tài này!!!!

Dạ Tuyết nín nín tay mẹ:

-Nhưng NGhe nói Lương Anh đã thấy mặt Dạ Lam, e rằng không qua. Lại thêm lỡ ngài ấy mời Hàn Thiên mà cô ta đi cùng, chẳng phải hỏng bét sao!

Hoàng Liên ngửa mặt cười ha hả:

-Con yên tâm! Ta tính đâu vào đó rồi! Hôn sự Lương Anh to vậy sẽ kinh động mọi người, nếu hấn biết đc thì quá muộn, khách khứa ở đấy, hấn sẽ k tự làm mất mặt. Thêm nữa, quan hệ hai bên không ổn, con nghĩ hấn sẽ mời tình địch đi hôn lễ sao???

Dạ Tuyết nhăn mặt :

-Vậy... Nếu như có mời!!!

Hoàng Liên uống ngụm trà, cười khanh khách :

-Vậy càng tốt! Với tính cách Lương Anh hấn sẽ không để thứ gì lọt qua. Bọn họ càng căng thẳng thêm thôi! Vậy ta càng ngư ông đắc lợi rồi! Nhưng có điều...

Bà ta nhìn Dạ Tuyết rồi vỗ vai cô ả:

-Con lại phải chịu ủy khuất rồi! Hấn có lẽ tức giận, nhưng con phải nhớ, nhất định phải lỳ lại, dù thân phận gì!

Dạ Tuyết cười khi khi cô nàng nhếch mép :

-Mẹ yên tâm! Con sẽ làm tốt hiện tỳ ta! Ngày chúng ta phát đạt chẳng còn bao xa nữa!!!!

Dạ Lam chạy về phòng, nàng đưa khay cho Mai Mai, rồi đi về cửa phòng:

-Dọn dẹp và đừng làm phiền ta!

Mai Mai thấy sắc mặt nàng không ổn hỏi lại:

-Người.... Sao vậy!

Dạ Lam cười nhẹ, vỗ vai:

-Ta không sao! Em đừng làm phiền ta!

Rồi nàng đóng chặt cửa phòng lại.... Mai Mai khó hiểu, cô nàng mau chóng dọn dẹp.. Lý Uy chạy lại:

-Dạ Lam tiểu thư sao rồi!

Mai Mai ngẩng lên, cô nàng tròn mắt:

-Chẳng lẽ hai người họ xảy ra chuyện gì à!

Lý Uy gãi đầu, anh lắc lắc :

-Ta không biết nhưng có vẻ căng thẳng, cô ấy sao rồi!

Mai Mai lắc đầu :

-Nô tỳ không biết nhưng từ sáng đến giờ tiểu thư cứ ở trong phòng! Ồ...

Mai Mai ngơ ngác... Cô nàng gõ vào đầu:

-Sao nô tỳ lại không nghĩ ra! Không đc! Cô ấy tuổi thơ đã chứng kiến....thôi, Thần phải xem tình hình cô ấy!! Chào ngài!

Nói rồi cô nàng cúi đầu, rồi chạy mất hút... Lý Uy nhìn theo, anh quay chân về một phía....

Dạ Lam ngồi thẩn ra ở góc giường, nàng không biểu lộ cảm xúc, nỗi đau như chọt ủa về

-Lão gia! Ngài uống canh đi!

Cả hai phu nhân giờ bát canh lên trước mặt Dạ lão gia, Mẹ nàng nở nụ cười tươi như hoa, đưa canh về phía ông, nhưng ông lại từ chối, bàn tay xoay sang nhận bát canh từ hoàng liên:

-Đề sau đi!

Mẹ nàng vẫn kiên trì đưa bát canh :

-Canh này nên uống trước, lão gia hay nhức đầu mà!

Nhưng ông gằn, đẩy nhẹ tay, bát canh vô thức xuống dưới đất tạo tiếng vỡ vụn, mẹ nàng kéo nào bỏ đi.. Lúc ấy nàng còn quá nhỏ, chỉ ngơ ngác chứng kiến mẹ bị bỏ qua. Mẹ nàng vỗ vai nàng, nhẹ giọng:

-Dạ Lam! Con nhớ nhé! Khi lớn lên! Nhất định phải tìm người yêu thương mình thật sự, thấy người đó tốt là phải biết tận dụng.. Con nhất định sẽ hạnh phúc! Đừng như ta, cả cuộc đời! Có lẽ chẳng thể nhận đc gì từ ông ấy!

Cô lúc đó cười tươi gạt đầu :

-Dạ mẫu thân!

Nhớ lại cô biết mình đã bỏ quên, đã không nghĩ đến cảm nhận của mẹ!!!! Thì ra bị hất đi tấm lòng nó đau đớn đến, nàng giật mình khi thấy nước mắt đã trào ra.... Nàng chậm nhẹ vào giọt nước mắt, cười nhạt:

-Mẫu thân! Con lại giống người! Con lại yêu một người lạnh lùng đến thế! Con xin lỗi! Con..

Nàng lăm bầm nắc nhen, nhớ lại hồi sáng, chàng hất bát canh xuống sàn, ném tấm lệnh bài khiến trái tim nàng tan nát. Nhưng chàng đâu biết, nàng đã vui ra sao khi tự làm món canh, đã gửi bao tình cảm trong đó.... Chỉ là nàng ngốc, quá ngốc khi nhận ra mình đã sớm có tình cảm với chàng.... Lần đầu gặp, nàng đã bị hoá đá bởi con người ấy, lúc đó nàng đã nhận định, chàng sẽ là người nàng yêu thương, đâu ra sao nàng sẽ tìm chàng, sẽ bên cạnh chàng. May thay, trời trao duyên cho nàng dc cạnh chàng, lúc phát hiện sự thật, nàng đã rất vui! Nàng đã đặt niềm tin chỉ cần cố gắng, trái tim ấy sẽ mở cửa cho nàng... Nhưng tiếc là, chỉ hành động ấy, trái tim nàng đã tan nát... Chàng lại hất đi chính tấm lòng của nàng với khuôn mặt lạnh ấy, nàng khóc, nhưng khuôn mặt không thể hiện cảm xúc, tay liên tục bấu vào mặc dù nó đã sớm bị thương, nàng giờ ngón tay lên, cười nhạt:

-Người có thấy đau không???

Lý Uy nhẹ nhàng bước vào, cúi đầu bầm báo :

-Thần muốn nói một chuyện!!

Hàn Thiên vẫn lạnh như thường, chàng đang xem hoá đơn:

-Nói đi!

Lý Uy gạt đầu bầm báo :

-Chẳng là.....

Chỉ biết khi nghe xong, Hàn Thiên bóp nát tờ giấy, đứng lên, cầm theo lọ thuốc:

-Người nghỉ sớm đi!

Lý Uy giật mình, anh nhìn lên vui vẻ theo dõi :

-Thiếu chủ! Thần nghĩ người đã sớm không còn là người nữa rồi!

Mai Mai gọi cửa liên tục :

-Tiểu thư! Tiểu thư! Người mở cửa ngay cho em!

-Em đi đi!

Mai Mai khóc nức lên:

-Không người mà vậy em sẽ đứng ở ngoài cho đến khi người mở cửa! Dù lạnh chết đi chẳng nữa!

Không gian về đêm tĩnh lặng, tiếng thở dài lại gần. Dạ Lam lên tiếng :

-Ta... Không khoá cửa!

Mai Mai thấy mình ngu ngốc, cửa vốn không khoá, cô nàng chạy vào, ôm chặt lấy nàng:

-Người.. Sao lại như vậy! Ngài ấy đã đối xử sao với người!

Dạ Lam lắc lắc đầu.. MaiMai hét lên:

-Người nói dối! Chắc chắn xảy ra chuyện, em nhìn là biết lịch sử lặp lại. Em theo người từ nhỏ, làm sao không hiểu, tình hình này, chẳng khác tình hình ngày xưa của lão phu nhân!

Dạ Lam lắc lắc đầu, ngón tay bấu đến sung, nàng bật khóc:

-Không phải! Là ta là ta sai....

Hàn Thiên đứng trước phòng thấy tiếng thút thít trong phòng thì dừng lại, ánh mắt khẽ nhìn bên trong, chàng khoanh tay, đứng lặng người...

Mai Mai lắc lắc đầu :

-Sao lại như vậy! Ngài ấy thật quá đáng! Em em phải tìm ngài ấy!

Nói rồi cô nàng giận dữ đứng lên bị Dạ Lam kéo xuống:

-Đừng đi! Nếu vậy em sẽ bị liên lụy! Ta biết! Huynh ấy sẽ chẳng để tâm... Ta không muốn sự thương hại... Ta chỉ là ngốc... Quá ngốc...

Mai Mai vỗ vai tiểu thư.. Dạ Lam khóc tựa vào vai cô nàng:

-Ta sai ta đã sai, ta giống mẫu thân đều lao đầu vào những con người lạnh lùng.. Nhưng em biết không.. Ta là ta dối mình dối người, ta thật sự rất yêu chàng ấy ,rất yêu, khi biết sự thật ta thật sự đã muốn bên cạnh chàng, ta.. Ta chỉ lừa là lệnh bài, thật sự ta muốn bên chàng không rời đi. Ta biết chàng ấy cô độc và ta cũng vậy... Nhưng chàng ấy lại nói, ta chỉ vì lệnh bài mà quan tâm, lời nói đó như dao cứa vào tim ta vậy, ta chỉ là muốn ra ngoài tự do cùng chàng, vậy mà chàng không hiểu, tâm lòng của ta là thật, vậy mà chàng lại thờ ơ làm trò đùa... Ta nên làm gì đây, phải làm sao để chàng ấy cũng yêu ta như ta yêu chàng, dù một chút, một chút

Nàng vừa khóc vừa nói, giọng nàng bị lạc lại, rất đáng thương.. Mai Mai vỗ vai nàng an ủi, cô nàng khóc:

-Nô tỳ biết! Ngay từ đầu thần đã biết! Nhưng thần lại không ngăn cản người, thần sai rồi!

Dạ Lam khóc nghẹn lại, nàng tựa vào vai Mai Mai:

-Chỉ khi bên em ta mới có thể nói hết vậy! Em là người duy nhất để ta sống thật! Ta sẽ khóc nốt hôm nay, ta sẽ không để ai thấy được sự yếu đuối của ta. Dạ Lam mạnh mẽ, sẽ là vô bực, mãi mãi!!!

Mai Mai cười khỏ, cô nàng vỗ vỗ nàng, liên tục lau nước mắt cho nàng:

-Tiểu thư! Người thật khỏ sở! Nhưng chẳng ai biết được! Lão gia cũng thế và ngay cả Hàn thiếu chủ cũng không biết! Bọn họ đều không biết và càng không hiểu!!!

Hàn Thiên cầm đờ lọ thuốc, chàng nhúu mày rồi thở dài... Trái tim khẽ nhói đau, nhìn người trước mặt khóc đau thương, chàng chạnh lòng, ánh mắt sụp xuống:

-Xin lỗi Dạ Lam! Là ta không hiểu nàng! Chàng cứ vậy đứng trước phòng, không có ý vào, chỉ thở dài liên tục :

-Hàn Thiên ta xưa nay! Chưa từng bị một nữ nhân làm cho tâm can đảo lộn như vậy!

Chàng nắm chặt lọ thuốc, cười khỏ:

-Chúng ta giống nhau! Đều cô độc!

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15



Dạ Lam buồn nằng đầu lòng tựa vào vai Mai Mai mà ngủ thiếp đi... Hàn Thiên bước vào, vẫn đáng người ấy, chàng nhẹ giọng:

-Người ra ngoài đi!

Mai Mai giật mình nhìn lên, thoáng ngạc nhiên, nhưng cô nằng gật đầu, để nằng tựa vào giường mà đứng lên:

-Ngài làm tiểu thư đau lòng chưa đủ sao!

Hàn Thiên chẳng nói, chàng chỉ gơ lọ thuốc:

-Là ta làm nên ta chịu!

Mai Mai liếc nhìn Dạ Lam, đầu ngón tay nằng bị thương.. Cô nằng gật đầu đi ra, rồi khép cửa lại....

Hàn Thiên bước lại gần, khẽ ngồi cạnh nằng, chàng nhếch nhẹ đôi mắt sang, nhìn người thiếu nữ, khóc thiếp đi.... Nằng ngủ đúng là tuyệt đẹp, chỉ có lúc ngủ mới dịu dàng như vậy... Hàn Thiên lau nhẹ giọt nước mắt trên mi nằng thờ dài :

-Ta xin lỗi!

Rồi chàng mở lọ thuốc từ tốn bôi lên vết thương tỉ mỉ, chàng khẽ nhíu mày :

-Chẳng biết tự chăm sóc mình gì cả!

Chàng thấy chưa xót... Chàng nhớ đến mẹ chàng, người phụ nữ luôn quan tâm chàng, nhưng lại sớm dời bỏ chàng ra đi, còn phụ thân chàng thì lại bắt ép chàng học hành thành đạt.... Con người chàng hôm nay cũng là vì ông ấy tạo dựng. Sau nhiều năm bốn ba, chàng đã bị ăn mòn cảm xúc, từ khi mất mẹ, chàng đã không còn muốn quan tâm đến một ai nữa, bởi chàng biết, ngoài mẹ ra, chẳng ai yêu thương chàng thật lòng, họ chỉ là thấy chàng có tiền mà tiếp cận.

-Nằng cứ giận đi, vậy sẽ tốt hơn!

.. Chàng khẽ vuốt tóc mái của nằng sang một bên, đột nhiên lên tiếng :

-Ta sai rồi! Ta đã thua cuộc! Hàn Thiên ta thật sự đã rung động! Dạ Lam, nằng yên tâm. Ta sẽ không để nằng phải khóc nữa!

Rồi chàng bế nằng lên giường, nhẹ nhàng đặt xuống... Dạ Lam trong con mê man.. Nằng gặp mẹ, nhưng bà chỉ cười rồi quay lưng đi.. Nằng với tay:

-Mẫu thân! Xin đừng bỏ rơi con!

Nằng kéo tay chàng lại, Hàn Thiên đứng lại, ngó nhìn nằng. Ra là mơ... Chàng cảm nhẹ tay, để xuống sau đó ngồi bên cạnh nằng, chàng thờ dài:

-Ta sẽ không dời bỏ nằng!

Dạ Lam mơ màng thấy mẹ quay lại nắm tay, và nói không dời đi, nằng mỉm cười, mãn nguyện, chìm vào giấc ngủ.

Mai Mai ngóng chờ bên ngoài, cô nằng ngó nghiêng, Lý Uy vỗ vai :

-Sao cô nương không ngủ đi!

Mai Mai Quay sang lắc lắc :

-Nô tỳ đang đợi ngài ấy ra!

Lý Uy bật cười khanh khách :

-Sao thế! Cô nương lo mất tiểu thư à!

Mai Mai xua tay:

-Không phải ý đó! Nô tỳ chỉ là....

Lý Uy khoanh tay đắc chí:

-Thật ra cũng không có khả năng! Nhưng ngài ấy đâu phải người thấy thiếu nữ ngủ mà dỏ trò, cô nương yên tâm đi! Vậy nên cô nương ngủ sớm đi!

Mai Mai vẫn lắc đầu :

-Vậy ta đứng ngoài vậy! Dù sao cũng không ngủ đc! Còn ngài khuya rồi sao chưa ngủ!

Lý Uy cười nhẹ, anh đồng ý :

-Ta đang suy đoán một chuyện! Nhưng biết đc đáp án là tốt rồi!

Mai Mai ngẩng ngó nhìn lên:

-Chuyện gì ạ!

Lý Uy lắc lắc đầu :

-Không có gì! Cô nương ngủ đi! Lạnh rồi! Nên mặc Áo khoác vào!

Nói rồi anh khoác nhẹ nên vai cô nàng.. Rồi xoay người bước đi. Mai Mai đỏ mặt nhìn theo:

-Đa tạ! Nô tỳ sẽ trả lại!

Lý Uy phát tay:

-Ta đối với ai cũng vậy! Không cần trả nữa!

Mai Mai nghe vậy có chút buồn lòng, cô nàng thờ dãi:

-Thì ra ai cũng vậy! Minh lại còn cho là đặc biệt! Đúng là ngu ngốc!

Rồi cô nàng ôm nhẹ vai:

-Nhưng nó thật ấm áp!

Gần sáng, Hàn Thiên mở mắt, nhẹ nhàng rời đi, thấy Mai Mai bên ngoài, dận dò :

-Nhớ kỹ! Chuyện ta đến đây! Đừng nói cho nàng! Còn nữa! Thuốc đây! Nhớ để nàng bôi!

Mai Mai gật gù, nhận thuốc:

-Dạ!

Nhìn Hàn Thiên rời đi, Mai Mai gãi đầu :

-Sao mình cứ thấy có gì đó không bình thường! Ngài ấy là quan tâm hay là không quan tâm!

Dạ Lam mới thức dậy, nàng khẽ vươn vai:

-Mai Mai! Em đâu rồi!

Thấy tiếng gọi Mai Mai chạy vào:

-Người tỉnh rồi sao!

Dạ Lam như lột xác nàng cười cười :

- Vừa này ta ngủ ngon lắm! Ta mơ đc gặp mẹ vào nói chuyện rất vui!

Mai Mai liếc liếc, cô nàng túng túng:

-À.... Vâng!

Dạ Lam thấy tay dc băng thì vỗ vai Mai Mai:

-Em băng cho ta sao! Mai Mai! Chỉ em là quan tâm ta!

Mai Mai cười trừ, nàng nghĩ rằng :

-Là Hàn Thiếu chủ, em có làm gì đâu!

Dạ Lam bật dậy, nàng vội chạy đi:

-Ta phải chuẩn bị bữa sáng cho huynh ấy!

Mai Mai đàn người :

-Chuyện hôm qua!

Dạ Lam bấu môi:

-Ta bị tẩy não rồi! Thế nhé! Ta đi đây!

Mai Mai vội lắc đầu :

-Người cần gì phải cố chấp như vậy!!!

Dạ lam vui vẻ làm canh rồi lại đến phòng chàng:

-Hàn Thiên chàng ơi!

Hàn Thiên sồn gai ốc, hơi giật mình, biết là ai, khẽ cười nhẹ, nhưng lại vẫn như thường, không cảm xúc:

-Lại là cô nương nữa!

Dạ Lam hừ nhẹ.. Xem cái mặt huynh ấy, người ta đau lòng vậy mà vẫn như thường :

-Đồ đầu đá!

Nàng chữi nhẹ, Hàn Thiên Nghe thấy lắc đầu, nàng tiến lại:

-Huynh có thể đập tiếp! Ta từ nay không xin lệnh bài nữa! Ta đã chuẩn bị sẵn nhiều bát rồi!

Câu nói làm chàng căng não... Hết cách... Chàng chỉ nhẹ giọng:

-Hôm qua ta chỉ là vô ý, không phải đập như cô nương nói!

Dạ Lam nhìn lên, vui vẻ :

-Ồ! Vậy sao! Vậy ra là thiếu chủ đây lại thích uống canh của ta vậy sao!

Hàn Thiên lắc đầu :

-Không!

Dạ Lam hừ nhẹ:

-Thiệt tình! Người gì mà.... Đúng là đá!

Hàn Thiên thấy nàng phụng phịu thì lắc đầu:

-Nàng ta thật là! Sau vậy vẫn vui vẻ đc!

Hàn Thiên lên giọng:

-Ta chỉ là.... Chán canh đó rồi!

Dạ Lam tròn mắt, mỉm cười :

-Vậy ta đổi canh khác! Vậy nhé!

-Ta có nói là uống đâu! Đề vậy đi!

Chàng chỉ là k muốn nằng mắt công xuống bếp....

-Vậy huynh uống đi ta sẽ đi ngay!

Đi ngay! Đành giả vờ vậy.. Hàn Thiên lắc đầu :

-Ta không uống!

Dạ Lam lắc đầu :

-Có bao giờ huynh chịu uống đâu! Vậy ta đành mặt dày chờ huynh uống vậy!

Hàn Thiên đạt đc mục đích, chàng nghiêng đầu :

-Ta thấy phiền! (Đề nghị bé Hàn ít ngược tâm thôi nhé-rõ ràng là thích mà ￣￣￣)

Dạ Lam hừ lạnh:

-Vậy à! Sao ta chẳng thấy phiền nhi! Kệ huynh! Ta không thấy là đc rồi! Huynh đang viết gì vậy!

-Hoá đơn! Sao! Cô nương muốn giúp ta à!

Dạ Lam hớn hờ, đi lại, lấy một tờ:

-Đơn giản!

Ngay sau đó nàng đơ ra giờ tay cười trừ:

-Xin lỗi huynh! Ta đọc nó mà không hiểu gì!

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16



Hàn Thiên nghe vậy nhủ mày, chàng vẫn tiếp tục công việc của mình.... Dạ Lam vội để tờ giấy xuống, nàng ngồi xuống cạnh vui vẻ nói:

-Thật sự ta, ta chỉ là không biết nên thật xin lỗi!

Hàn Thiên khẽ khẽ lắc đầu :

-Ta không cần!

Dạ Lam hừ nhẹ, nàng gõ gõ vào bàn:

-Huynh ấy! Đúng là đáng ghét!

Hàn Thiên cười nhẹ:

-Vậy sao? Đa tạ!

Dạ Lam vui vẻ đứng lên, nàng thấy hoa bên ngoài dường như kém tươi, nàng đứng lên:

-Không quan tâm huynh nữa! Nhớ uống canh!

Hàn Thiên nhìn lên, nàng đang đổi sao! Chàng cười nhẹ, khoé môi vẽ lên đường cong thật mềm...

Dạ Lam chạy đi lấy đồ tươi, rồi chạy lại đám hoa trước phòng chàng:

-Cái tên này thật là! Rõ ràng huynh ấy nói thương hoa, yêu hoa, giữ nó hơn bản thân, vậy mà lười nhác không chịu tưới! Nàng phụng phịu đứng ngoài tức giận chỉ chỉ:

-Ngoài cái mặt lạnh ra thì huynh còn là một tên lười nhác!

Hàn Thiên cười cười, chàng lắc lắc đầu, cây bút toé ngời, tạo nên đường xâu trên tờ giấy....

-Tiểu thư! Người đừng động vào chúng! Người cứ vậy bọn thần sẽ mất đầu mất!

Dạ Lam cười cười chỉ vào hoa rồi vhir vào đám nô tỳ:

-Chúng chỉ là hoa, vậy mà các ngươi lại ví nó hơn mạng! Không sao!

-Người đừng vậy!

Dạ Lam lắc đầu, chỉ tay, quát nhẹ:

-Các ngươi phiên thế! Đi ngay!

Đám nô tỳ không có ý đi! Hàn thiên phui tay ra về"Đi đi"...Đám nô tỳ thấy vậy, liền cáo lui không quên nói lại:

-Người đừng có hái chúng nhé!

Dạ Lam gật đầu :

-Chỉ là mấy bông hoa! Ta không có hứng thú đâu! Yên tâm!

Tại Lương Phủ....

"Chát" cái tát như trời giáng xuống một tên thuộc hạ:

-Ta đã nói là bằng mọi thủ đoạn phải lấy dc chỗ làm ăn của Giang Nam mà!

Tên thuộc hạ sợ sệt:

-Bọn thần làm mọi thủ đoạn, nhưng tên Lý gì đó! Đã ra tay hết cả! Còn mỗi thần có thể quay về!

Lương Anh liếc mắt, hần cười nhẹ:

-Còn ngươi? Ngươi không nghĩ vụ làm ăn thất bại mình sẽ có hậu quả gì sao?

Tên thuộc hạ cúi đầu, sợ hãi, lắp bắp :

-Xin tha.....

Chưa kịp nói, đầu của hắn đã nằm bên góc, Lương Anh phúi Áo, cho kiếm vào hông, hắn cười nhẹ:

-Phế vật!

Quản Gia đứng bên mặt không thay đổi vì coi đó là bình thường. Lương Anh nắm chặt tay:

-Ta không thể để hắn vậy nữa! Thứ ta muốn có đừng hòng cản!

Đám nô tài đi vào, kinh hãi nhìn cái đầu lăn lóc trên sàn:

-Da..... Dạ.... Thiệp mời đã chuẩn bị xong!

Lương Anh hừ nhẹ, hắn vẫy tay thuộc hạ:

-Đưa ta!

Đám nô tài cúi đầu, dâng hai tay....

-Nói đi! Phản ứng Dạ Gia thế nào?

Quản Gia gật đầu :

-Thần đã tự đến đưa sính lễ! Họ đồng ý ngay ạ!

Lương Anh nhếch đôi mắt:

-Đồng ý ngay!

Quản Gia gật đầu :

-Nhưng có điều thần không gặp Dạ Lam tiểu thư!

Lương Anh nhíu mày không vui:

-Tại sao không gặp đc!

Quản Gia bắt lực thờ dài :

-Hình như cô ấy bị bệnh!

Lương Anh cười cười :

-Là nguy bệnh! Mặc xác là nàng ta giờ trò gì! Ngày thành hôn phải có mặt!

Quản Gia gật đầu :

-Dạ!

Lương Anh đưa một tấm thiệp, kèm theo lời nhắn:

-Chiếu cáo thiên hạ Lương Anh ta thành hôn với Dạ Gia! Còn cái này.... Đưa tận tay cho Hàn thiên, rồi làm cho hắn may mắn một chút! Động vào ngày thuộc hạ của ta đâu dễ!!!

Quản Gia gật đầu, dặn thuộc hạ:

-Lau dọn sạch sẽ Lương Gia! Còn nữa... Mau làm đi!

Đám nô tài sợ hãi :

-Vậy cái... Cái đầu...

Lương Anh nhìn lên, cười nhẹ:

-Các người thích thì lấy đi! Ta không muốn nó xuất hiện trước mắt ta!

Đám nô tài sợ hãi, mê mẩn dọn dẹp, tốc độ quá nhanh, cơ hồ, chỉ cần hắn ngừng cười, bọn họ sẽ rơi đầu!!!

Dạ Lam tưới hoa trong vui vẻ, nàng cứ vậy mà loay hoay cả sáng, đến lúc chán, nàng mới dừng lại:

- Thật là tươi tốt! Dạ Lam ta mà ra tay, các người sao không tưới nôi!

Nàng vươn tay ra, định chạm nhẹ vào hoa, hoa lan tưởng thật đẹp, nàng bị nó làm mê mẩn, nhưng chưa kịp chạm đã bị một bàn tay túm lấy:

- Đừng có ngắt loại hoa này!

Dạ Lam bị Hàn Thiên nắm chặt, cổ tay đau nhức :

- Đồ kệt xì! Huynh có nhất thiết phải vậy không?

Hàn Thiên bỏ tay, chàng ngồi xuống bàn gần đó:

- Ta chính là kệt vậy đó!

Nàng hờn xoay người :

- Ta chính là nhất định phải chạm!

Tiếc là nàng chưa chạm thì chàng đã che mình, khiến người chàng quay lại hoa, thân hoa quệt qua tay chàng còn nàng thì hẫng, ngã thẳng xuống đất

Hàn Thiên với tay, tiếc là nàng đã nằm dưới đất:

- Ai da!

Hàn Thiên đỡ tay sau lưng, không nói lời nào, Dạ Lam hừ nhẹ, nàng nhìn lên:

- Tại huynh mà ta nằm ôm đất đó!

Hàn Thiên lắc đầu :

- Là cô nương tự ngã! Ta không quản đê!

Dạ Lam á khẩu, nàng thấy mình quê, đứng lên quát nhẹ:

- Hừ! Huynh quý đám hoa ấy vậy sao! Vậy huynh sống với nó cả đời đi!

Hàn Thiên cười nhẹ:

- Ta đã sống với nó một phần ba cuộc đời! Thế nên sống tiếp có sao đâu!

Dạ Lam tiến lại gần, chỉ tay:

- Ta đây này! Dạ Lam ta mới là người sống cùng huynh đến đầu bạc... Nó.. Nó chỉ là hoa sớm nở tối tàn..

Hàn Thiên vội hất tay nàng, quát nhẹ:

- Ta đã bảo cô nương đừng có mà chạm vào nó mà!

Dạ Lam bực bội, nàng hừ nhẹ:

- Chỉ là một loài hoa! Huynh đúng là tên hết nói! Nó quan trọng vậy sao! Hừ! Không thèm nói với Huynh nữa!

Vô tình, chàng lại bị chạm vào cánh....

Lý Uy mặc trang phục đầy máu, ban sáng giải quyết vụ việc, sợ bị thương.... Mai Mai đang cặm cụi, làm xong bữa trưa cho tiểu thư, cô nàng thấy Lý Uy vật thì chạy ra:

- Lý hộ vệ! Người sao vậy!

Lý Uy quay sang thấy coi nàng cười nhẹ:

- Không sao!

Mai Mai liếc vết thương, ngạc nhiên :

-Liên độc sao!

Lý Uy giật mình;

-Sao cô nương biết!

Mai Mai cười trừ rồi cô nàng kéo Lý Uy đến phòng thuốc:

-Nô tỳ về thuốc vào độc được rất giỏi! Nô tỳ trước khi vào phủ Dạ Gia đã đc cha truyền lại! Người Mau ngồi xuống!

Mai Mai kéo anh ngồi xuống, tỳ mi, mở hòm thuốc, nhặt rất nhanh....

Lý Uy thấy đáng khâm trọng thì cười nhẹ, anh thấy trong lòng ấm áp... Mai Mai vội ngồi xuống, tỳ mi, bôi thuốc rồi băng bó:

-Vẫn biết hộ vệ là nguy hiểm! Huynh chẳng lẽ luôn phải vậy sao!

Lý Uy cười nhẹ:

-Ta vậy quen rồi! Chi là tự sửa chữa vết thương mỗi khi hành động!

Mai Mai tròn mắt:

-Quen! Người luôn vậy sao đc! Phải biết quý trọng con người chứ! Tính mạng con người mong manh lắm! Hôm nay có thể không sao! Nhưng ngày mai lại chẳng thể nhìn thấy mặt trời nữa!

Lý Uy khề lắc đầu :

-Xã hội này! Muốn tồn tại thì phải đánh giết lẫn nhau! Với làm kinh doanh, mấy chuyện này thường tình! Huống chi nhiệm vụ thiếu chủ giao! Ta sao có thể không làm!

Mai Mai vẫn băng bó, cô nàng nhíu mày :

-Nhưng... Huynh sẽ bị thương! Nô tỳ không muốn như vậy!

Lý Uy nhìn lên, chạm nhẹ đôi mắt cô nàng:

-Sao! Lo cho ta à!

Mai Mai đỏ mặt đứng lên:

-Nếu sau này huynh bị thương! Hãy đến tìm nô tỳ! Nô tỳ đi trước đây!

Lý Uy bật cười, anh xoa vết thương :

-Ồ! Ra là cô ấy đang ngại ngùng!

Dạ Lam hết nói nàng chỉ tay:

-Huynh uống canh chưa!

Hàn Thiên, dường như hơi xanh mặt:

-Ta đồ đi rồi!

Dạ Lam đơ đơ ra, nàng phụng phịu :

-Tên đáng ghét! Từ mai ta sẽ trông huynh uống! Ta đi đây!

Rồi nàng dậm chân đi vào phòng lấy khay và bát...

Thật ra là ta uống rồi! Đồ nàng làm, chur bao giờ ta đồ đi cả!!! Tiếc là chàng lại nói ngược lại...

Lý Uy thấy nàng đổi hờn thì hỏi :

-Người sao vậy ạ!

Dạ Lam Hừ nhẹ chỉ tay:

-Không phải vì cái tên mặt lạnh đó sao!!!

Lý Uy tiến lại:

-Tiểu thư Dạ Lam giận dữ rồi!

-Nàng ta lúc nào cũng vậy mà!

Hàn Thiên chỉ tay:

-Báo cáo đi!

Lý Uy giật mình, anh vội vàng chạy vào phòng chàng, lấy một lọ thuốc giải:

-Người... Người mau bôi vào! Nếu để lâu sẽ hại đến sức khỏe của người !

Hàn Thiên nhận lấy, chàng cười nhẹ:

-Mới có hai lần chạm!

Lý Uy đỡ ra:

-Hoa Lan Tường tuy đẹp nhưng thân nó lại có độc, độc đó nguy hiểm ra sao! Người cũng biết mà!

Hàn Thiên cười nhẹ:

-Ta đâu là đc rồi!

Thì ra là vậy! Hoa có độc, vì không muốn Dạ Lam bị độc của Hoa nên chàng đã cư xử vậy... Tiếc là nàng không biết!

-Thôi người báo cáo đi!

Hàn Thiên vừa bôi thuốc vừa nói!

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17



Dạ Lam bực bội bước vào phòng:

-Ăn cơm thôi!

Mai Mai cúi đầu, dọn cơm lên bàn, vui vẻ nói:

-Người sao thế!

Dạ Lam lắc đầu, nằng nhẹ nhàng ăn cơm, rồi ra ngoài hóng gió....

-Bọn họ quá đáng, dám lấn chiếm sang vùng đất của ta! Thần đã xử rồi!

Hàn Thiên nhìn lên, chàng lắc đầu :

-Lý Uy! Ngươi càng ngày càng máu lạnh rồi!

Lý Uy cười trừ, anh lên tiếng:

-Là chức trách, bọn họ ngang ngược mở cửa hàng mà không đc sự cho phép của ta! Đã vậy còn ức hiếp bá tánh! Thần không thể chịu đc!

Hàn Thiên gật đầu :

-Tốt! Ngươi càng ngày càng tiến bộ, chỉ là đừng giết người vô tội!

Lý Uy cúi đầu, anh nói:

-Còn một việc nữa! Ngài xem! Bên Lương Anh mấy năm gần đây hoạt động mạnh mẽ, hần đã thu tóm các vùng lân cận, mà chúng ta lại quá bị động!

Hàn Thiên lắc đầu :

-Ta biết! Nhưng ta thấy hần nếu dám động vào Giang Nam ta! Ta tuyệt đối không bỏ qua! Giang Nam là bộ phận thuộc ta! Ta sẽ không để kẻ nào có ý định không tốt!

Lý Uy thờ dài... Ngài lúc nào cũng vậy! Tránh xung đột, lại phải nhường... Hàn Thiên nhếch mép:

-Hôm nay ngươi giết thuộc hạ của hần! Với tính cách của hần không dễ bỏ qua! Đoạn đường sau này có vẻ khó sống!

Lý Uy cúi đầu :

-Là thần chưa chu toàn!

Hàn Thiên lắc đầu phẩy tay:

-Dù sao ngày ta với hần cạnh tranh cũng phải đến, ngươi không tránh đc! Ta chỉ là muốn xem hần lại giờ trò gì! Những con người như hần, nếu nói về Dạ Gia thì Chưa là gì, hần không thể xem thường !

Lý Uy gật nhẹ, anh cười vui vẻ :

-Dù thế nào thần cũng sẽ bên cạnh ngươi!

Hàn Thiên liếc thấy bị thương, Chàng nhíu mày:

-Bôi thuốc rồi à!

Lý Uy gật đầu :

-Là Mai Mai cô nương nương giúp thần!

Hàn Thiên cười nhẹ, chàng nghiêng người đứng lên:

-Ngươi với nô tỳ đó cũng hợp đấy! Nếu có người chăm sóc ta cũng yên tâm!

Lý Uy lắc đầu :

-Thần... Thần sẽ trung thành bên ngươi!

Hàn Thiên thấy vẻ mặt lúng túng của anh thì phẩy tay:

-Có những chuyện không thể trung mãi đc! Ta chính là không muốn ngươi cô độc!

Rồi chàng vòng đi!!! Lý Uy ngây ngốc đứng đó, bàn Tay chạm nhẹ vào vết thương :

-Cảm ơn!

Dạ Lam ngồi trước phòng, nàng liên tục nói lảm bảm :

-Tên Hàn Thiên đáng ghét, cầu cho huynh ăn thì sặc, ngủ không ngon!

Mai Mai đứng bên cạnh cười trù:

-Người cứ vậy thì ngài ấy vẫn ăn ngon ngủ yên!

Dạ Lam lừ lên, nàng liếc mắt:

-Em theo phe ai vậy!.

Mai Mai bật cười :

-Tất nhiên là tiểu thư rồi!

Dạ Lam chống tay lên mặt nàng nhìn ra xa:

-Phụ thân ta sao rồi nhỉ? Ta xa vậy mẹ con Hoàng Liên có làm gì ông ấy không? Dù viết thư nhưng ta vẫn lo!

Mai Mai vỗ vai nàng:

-Lão gia thông minh vậy! Sẽ không lọt lưới đâu!

Dạ Lam cười trù:

-Ta cũng mong là như vậy!

Mai Mai sức nhớ ra:

-Tiểu thư à! Tối nay là lễ thả đèn trời! Mọi năm người đều ra ngoài chơi!

Dạ Lam ù xù :

-Em nghĩ ta có ra ngoài dc không? Lệnh bài không có! Huynh ấy cứ như nhốt ta trong cái phủ vậy!

Mai Mai lờ miệng, cô nàng thở dài:

-Dạ! Nô tỳ lờ miệng!

Dạ Lam cười nhẹ:

-Không sao! Nếu huynh ấy không thích thì ta sẽ không đi đâu nữa!

Hàn Thiên lặng người, nhìn khuôn mặt thất vọng của nàng thì động mi, chàng xoay người đi...

-Tiểu thư! Tiểu thư!

Dạ Lam đang thất thần ngồi ghé:

-Sao Mai Mai!

-Em có lệnh bài rồi!

Dạ Lam sét đánh ngang tai:

-Thật sao ở đâu vậy!

Mai Mai lờ đi:

-À... Là.. Nô tỳ trộm dc!

Dạ Lam tròn mắt :

-Trộm! Trời ạ! Em không sợ mất đầu à!

Mai Mai lắc lắc đầu :

-Mất một lệnh bài vậy cũng không bị phát hiện đâu!

Dạ Lam gật gật :

-Tốt tốt! Em theo ta lâu vậy cũng thông minh ra! Vậy tối nay chúng ta đi nhé!

Mai Mai vui vẻ gật đầu, chợt nhớ ra gì đó, cô nàng lại lắc:

-Không đc rồi! Em... Em không thể đi với người!

Dạ Lam đơ đơ người :

-Tại sao! Em định đi với ai! Lý hộ vệ à!

Mai Mai gãi gãi đầu :

-O... Tại Lý hộ vệ muốn tạ ơn nên bảo em đi.... Và em..

Dạ Lam dậm chân :

-Lắp ba lắp bắp! Tóm lại là em cũng muốn đi! Đúng chứ! Nhưng nếu ta không cho em đi thì sao!

Mai Mai buồn buồn, thờ dãi :

-Dạ! Vậy em sẽ đi cùng tiểu thư hoặc ở nhà ạ!

Dạ Lam hừ nhẹ,nàng mỉm cười nhẹ nhàng-ta đùa vậy thôi! Em cứ đi đi! Ta sẽ mời Hàn thiên đi, nếu huynh ấy không đi! Ta sẽ lấy lệnh bài đi một mình!
Còn em, người ta ý tứ rõ ràng! Em không nên bỏ lỡ!

Mai Mai đơ ra:

-Ý tứ rõ ràng là sao ạ!

Dạ Lam cười trừ:

-Thì là ý đó đó! Em lúc nào không ngốc, sao cứ nhắc đến mấy vấn đề này lại ngốc chứ! Em thích người ta rồi mà!

-Em không có!

Dạ Lam cười lớn:

-Không có! Nếu thực sự chúng ta dòi khỏi đây! Em nỡ sao!

Mai Mai đơ ra, im bất. Dạ Lam đc thế, vui vẻ nói:

-Chúng ta bề ngoài là cấp bậc nhưng bên trong là tỷ muội, tâm sự em ta hiểu rõ.. Em cũng khổ sở nhiều rồi! hạnh phúc monh manh lắm, nhớ giữ lấy nhé!
Ta mong em sẽ luôn vui vẻ!

Mai Mai ôm chặt lấy nàng nức nở :

-Tiểu thư! Cảm ơn người!

Dạ Lam vỗ vai cô nàng, rồi buông ra:

-Em ôm ta không thờ đc đâu! Bỏ ra đi! Ta đi có việc rồi!

Rồi nàng thong dong đi về một phía... Mai Mai nhìn theo... Là Hàn Thiếu chủ đưa lệnh bài... Người có lẽ không biết rồi!

Dạ Lam tung tăng đến bên phòng Hàn Thiên, có lẽ chàng mệt nên ngủ gật, chàng chống tay lên mặt, nghiêng đầu... Nàng bước nhẹ, định vào, thấy chàng ngủ thì có ý rời đi... Hàn Thiên thấy nàng thì liếc lên:

-Ai vậy!

Dạ Lam quay lại cười trừ:

-Ừmmmmmm...là ta!

Hàn Thiên quay người, chàng nói tiếp:

-Cô nương lại đến đây làm gì!

Dạ Lam đơ ra, nàng tiến lại:

-Ta vốn rất rảnh, nên chẳng cần làm gì cũng tới đây, tuy nhiên ta rất thích làm phiền huynh!

Hàn Thiên nhìn lên:

-Phiền ta! Sở thích của cô nương thật đặc biệt!

Dạ Lam liếc lên, thấy tay chàng băng lại thì tối mặt, nàng chạy lại, cầm tay chàng lên:

-Huynh bị sao vậy!

Hàn Thiên giật mình, chàng lắc đầu :

-Chỉ là vết thương nhẹ, ngoài da! Nàng hừ nhẹ:

-Vậy mà ngoài da! Để ta xem!

Hàn Thiên hất tay:

-Không cần!

Dạ Lam giằng tay, nàng kéo chàng lại:

-Huynh mà không ngồi yên là ta....

-Cô nương làm sao!

Dạ Lam hét lên:

-Ta sẽ hôn huynh đến chết!

Hàn Thiên đàn người, chàng bất động. Dạ Lam lớn tiếng, nhớ lại nụ hôn hôm trước, mặt có vẻ bối rối, tiện miệng, chỉ là tiện miệng, mặt nàng hơi hồng. Nhưng liếc lên thấy người kia không phản ứng thì nàng, cời băng tay ra... Không chỉ nàng mà chàng cũng lúng túng, nhưng tiếc là nàng không biết! Mặt ai đoá cũng có chút ngại ngùng!

Thấy chỉ là vết thương nhỏ, nàng thở phào :

-Ra là bị không nặng!

Hàn Thiên quay lại, chàng hừ nhẹ:

-Cô nương chỉ là xem vết thương!

Dạ Lam cười trừ, nàng băng lại vết thương :

-Ta chỉ muốn xem bó có nặng không thôi! Chứ ta chẳng biết nó là bị thương như thế nào!

Hàn Thiên đàn người lần hai... Vậy nàng ta thật là rảnh... Dạ Lam ân cần băng vết thương :

-Ta sợ nhìn thấy máu người khác! Ta ám ảnh nó!

Hàn Thiên nhìn nàng.. Nàng nói tiếp. Đầu nàng cơ hồ chạm nhẹ mũi chàng:

-Cho nên ta không muốn những người thân yêu phải đổ máu, nhất là huynh phải cẩn thận!

Hàn Thiên cười nhẹ, chàng nói:

-Ta biết tự chăm sóc mình!

Dạ Lam hừ lên, nàng bỏ tay chàng ra:

-Cái mặt lạnh như huynh! Chỉ giỏi che giấu cảm xúc! Tiếc là ta không thể đoán ra đc thôi!

Hàn Thiên lắc lắc đầu...

Dạ Lam đứng lên nâng chỉ tay:

-Tối nay có lễ hội thả đèn lồng, ta muốn huynh đi cùng!

Hàn Thiên liếc lên:

-Ta không có hứng thú!

Dạ Lam chép miệng :

-Vậy mọi năm huynh đi với ai!

-Ồ phải! Ta chẳng hứng thú với mấy cái lễ hội nhạt nhẽo đấy!

Nhạt nhẽo! Dạ Lam kéo tay, minh hoạ:

-Huynh thật là.. Huynh có biết lễ hội thả đèn này vui thế nào không, người ta sẽ được đi chơi thoải thích, đã vậy còn bao nhiêu đồ ăn ngon rất vui! Vui mà đúng không?

Hàn Thiên lắc đầu :

-Không??

Dạ Lam hừ lên:

-Vậy mà huynh kêu nhạt nhẽo! Đúng là chỉ có người đầu đá mặt lạnh như huynh mới nghĩ ra được thôi!

Hàn Thiên không phải ứng, chàng chỉ tay:

-Ta rất bận! Cô nương đi một mình đi!

Dạ Lam bữu môi, nàng khoanh tay:

-Nhưng ta không có lệnh bài!

-Mai mai không đưa cho cô nương à!

Dạ Lam đờ ra :

-Sao huynh biết!

Hàn Thiên thấy lỗ miệng :

-Ta cái gì chả biết!

Dạ Lam giấu giấu lệnh bài:

-Ta không đưa cho huynh đâu!

-Ta có nói sẽ lấy lại à!

-Không!! Vậy cảm ơn nhé! Ta đi đây! Huynh cứ thế mà ở nhà với đồng hoá đơn nhé! Nếu huynh đổi ý thì tìm ta! Ta sẽ đợi!

Hàn Thiên lắc đầu :

-Cô nương nên đi trước khi ta đổi ý đòi lại!

Dạ Lam luống cuống :

-Ta đi ta đi! Hàn Thiên! Huynh cứ ở đó mà "chăm" đi!

Rồi nàng biến mất sau cánh cửa....

Chương 18



Dạ Lam xách váy bọc vội bước đi, nàng không quên chỉ tay vào căn phòng:

-Hàn Thiên! Huỳnh tốt nhất là vui cùng đám giấy tờ đó đi trong đó đi!

Rồi nàng xoay người bước đi... Hàn Thiên thấy thái độ của nàng thì bật cười, lắc lắc đầu, rồi cúi người làm việc, chàng bận, thực rất bận, công việc hầu như cả ngày không hết... Làm người kinh doanh thì luôn vậy, thật ra chàng còn hay ra ngoài, nhưng từ khi nàng vào phủ, chàng lại ít đi lại ra ngoài, chẳng biết là nguyên do gì, nhưng mọi việc đều do Lý Uy xử lý.. Có lẽ chàng cũng không muốn tiếp xúc bên ngoài nhiều... Nhớ lại lúc nàng khóc trên vai Mai Mai, nàng có lẽ đã rất buồn, khi bị nhốt trong cái lồng phủ... Chàng thờ dài.. Nếu là lúc trước thì chàng chỉ không muốn thiên hạ biết, bởi đây chỉ là cuộc giao dịch, để cho nàng loay hoay từ bỏ... Nhưng kẻ hoạch bị phá hỏng, nàng lại quay sang quan tâm chàng, và quan trọng hơn là chàng lại rung động..

HÀN Thiên lắc đầu :

-Hàn Thiên ta xưa nay lạnh đến vậy! Vậy mà giờ lại thành ra vậy!

Trái tim chàng đã khẽ bị lay động bởi nàng.. Nhưng cảm xúc chưa rõ, có lẽ từ khi, biết sự thật.. Đây thật sự là rung động hay chỉ là sự thương hại... Chàng thờ dài, tâm trạng lẫn lộn.... Chàng từng là người chỉ biết lao đầu trong công việc, chưa từng rung động nữ nhân, bởi chàng không hứng thú, đối với chàng, công việc là trên hết, bách tính là thứ hai, nhưng khi nàng xuất hiện, chàng lại muốn che chở bảo vệ nàng, nhưng theo cách thâm lặng tựa như chính con người chàng vậy, tuy nhiên trong lòng chàng đang rối bời... Bởi vậy chàng đã tự quyết định, khi xác định rõ sẽ cho nàng câu trả lời...

....Buổi tối....

Dạ Lam trang điểm cho Mai Mai, nàng với bàn tay khéo léo, biến Mai Mai Thành một mỹ nữ, Dạ Lam hừ nhẹ:

-Mai Mai! Không ngờ em lại tiềm ẩn một vẻ đẹp ngây thơ vậy đó!

Mai Mai ngại ngùng, cô nàng thật sốc khi nhìn mình trong gương :

-Người toàn râu em! Nói ra tiểu thư mới là Mỹ nữ! Có sắc có tài!

Dạ Lam nhún vào trán nô tỳ :

-Em đó! Chỉ ợc vậy thôi! Ta tin với tay nghề này của ta! Lý Uy sẽ rất thích!

Mai Mai đứng lên, cô nàng lắc lắc đầu:

-Người thật là, nô tỳ với huỳnh ấy chỉ là bằng hữu!

Dạ Lam phui tay, nàng ghé sát tai cô nàng:

-Phải! Là bằng hữu! Nhưng ta thấy em không còn coi người ta là bằng hữu nữa!

Mai Mai đỏ mặt... Nàng lắc đầu lia lịa:

-Không như người nghĩ đâu!

Dạ Lam lắc lắc đầu :

-Vậy cái Áo kia là của ai!

Mai Mai giật mình, cô nàng vội chạy lại lấy Áo rồi vẫy tay:

-Em đi trả lại đây! Người nhớ chơi vui về! Cần thận nữa!

Dạ Lam cười cười, nàng chống tay lên trán:

-Thật là...!

Nàng ngồi soi lại gương cười nhạt:

-Ta trang điểm làm gì chứ!

Rồi kéo váy nhẹ nhàng đi ra ngoài:

-Một mình vẫn ổn mà! Chi là một mình thôi!

Nàng cầm theo lệnh bài đi ra phủ...

Đám lính cúi đầu :

-Chào tiểu thư!

Dạ Lam giờ lệnh bài:

-Có nó rồi các người có thể tránh đường!

Lính canh gật đầu, giờ tay:

-Cho thần xin lại nó!

-Ồ thấy lại nó sao còn xin gì!

-Thưa tiểu thư! Người chỉ là đi tối nay! Còn mai sau muốn ra phải cùng với Hàn Thiếu chủ!

Dạ Lam hừ nhẹ:

-Lý Nào lại vậy! Bản cô nương có chạy mất đâu mà sợ!

Đám lính canh lắc lắc đầu :

-Thần chỉ là theo lệnh!

Dạ Lam hừ nhẹ:

-Bản cô nương đi đây!

Rồi nàng chạy ra ngoài.... Bước chân nhẹ nhàng ra khỏi phủ, nhưng nàng chợt nhận ra mình không quen nơi đây.... Nàng thở dài, đành mon men con đường thẳng, nàng buồn man mác, người người đều là cặp đôi, họ, nắm tay, vui vẻ cùng đi, nàng mới cách phủ không xa nhưng, lạc đường.... Nàng lăm bầm... Lối này... Không là lối kia, nàng đờ ra,,vậy là xong, nàng đành ngồi xuống cạnh ven đường, gục mặt

:

-Ta làm sao trở về!

Hàn Thiên đi lại, hành động nãy giờ của nàng đều lọt vào mắt chàng, chàng vốn là không đi, nhưng lại chẳng hiểu sao, nàng bước ra phủ là lại muốn theo cùng.... Lo nàng bị lạc, sợ nàng gặp nguy.. Hàn Thiên cũng không rõ!

-Sao cô nương lại ngồi đây!

Dạ Lam nghe tiếng hỏi ngẩng đầu lên:

-Huỳnh.... Sao huỳnh lại ở đây! Chẳng phải huỳnh đang ôm đồng hoá đơn đó sao!

Hàn Thiên xoay người, chàng nói:

-Có cuộc làm ăn! Chỉ là trùng hợp!

Là nói dối...

Dạ Lam đứng dậy thấy chàng, xoay người thì kéo lại:

-Huỳnh định đi đâu!

-Về Phủ!

Dạ Lam chặn lại đường nàng nói:

-Đừng như vậy! Huỳnh đã ra khỏi phủ rồi thì phải đi chứ!

Hàn Thiên lắc lắc :

-Nhặt nhèo! Không thích!

Dạ Lam lắc tay chàng:

-Không đc !ta thích ta rất thích! Huỳnh phải đi cùng ta! Vì ta.... Đang lạc đường!

Hàn Thiên nhú mày:

-Ta phải là công cụ chỉ đường sao!!

Dạ Lam lắc lắc đầu :

Đừng mà! Ta chỉ muốn cùng huỳnh đi thôi!

Rồi nàng cúi đầu thất vọng!!!

Hàn Thiên lặng người chàng bước đi:

-Đi thôi!

Dạ Lam nhìn lên, nàng vui vẻ:

-Đa tạ huỳnh rồi nàng chạy đi!!

Nàng chạy lung tung mọi nơi

Mọi người đều nhìn họ, thấy lạ, Thiếu chủ của họ đi cùng một nữ nhân, nhưng người đó là ai thì không ai biết, thấy sự lạnh lùng của chàng ai nấy lại bình thường như không quan tâm

-Huỳnh nhìn xem cái này đáng yêu không.. Còn cái này nữa, rất ngon, huỳnh muốn ăn thử không....

Tiếc là đáp lại sự phấn khởi của nàng chàng chỉ lắc lắc đầu, cười trừ....

Mọi người tập trung vui vẻ

-Mau mau mua đèn lồng đi!

Nàng kéo tay chàng:

-Chúng ta cùng thả nhé!

Rồi nàng vội mua cái đèn lồng:

-Ta không mang theo tiền!

Hàn Thiên hừ nhẹ, chàng rút tay đưa cho chủ quầy, nói nhỏ:

-Đổi loại đắt nhất!

Ông chủ gạt đầu :

-Hàn Thiếu chủ! Thần biết rồi!

Rồi ông lão đưa tay lấy lại:

-Chúng tôi đang khuyến mại, cô nương, để tôi đổi cho!

Dạ Lam đơ đơ :

-Không sao lại thế!

-Loại này rẻ hơn!

Dạ Lam hừ nhẹ, quay sang người vừa bật ra tiếng, nàng giật đèn lồng:

-Đồ kẹt si!

Rồi quay người bỏ đi!! Hàn Thiên quay lại phất tay vs ông lão:

-Đa tạ!

Ông lão gạt gạt đầu

Dạ Lam dù giận, nhưng ngay sau đó nàng lại vui vẻ, đốt đèn lồng:

-Huynh đốt cùng ta đi!

Hàn Thiên lại gần, thờ dài :

-Tại sao?

Dạ Lam cười trừ vì ta không biết đốt!!!

Hàn Thiên cười nhẹ, chàng thần thực đốt đèn

-Đợi chút ta muốn ước!

Hàn Thiên để mặc nàng nhắm mắt chấp tay nói:

-Cầu mong con bên cạnh con sẽ yêu thương con!

Âm thanh của nàng nhẹ, rất nhẹ, nàng và chàng buông tay, đèn bay lên cao... Rất nhiều đèn khác cũng bay theo!!!

Lý Uy nhìn Mai Mai :

-Cô nương đợi lâu không?

Mai Mai lắc lắc :

-Không lâu!

Rồi lý Uy đưa cô nàng đi tham quan khắp nơi, mai mai đc cầm tay, bên cạnh đỡ mắt, cô nàng lại rất vui, bởi lẽ đèn năm nay cô nàng đc đi cùng người yêu thương....

-Oa đẹp quá! Đèn lồng thả nhiều !cô nàng hét lên vui mừng... Nền trời đủ loại đèn lồng thả, cả trời như cổ tích.. Lý Uy nhìn cô nàng cười theo.. Anh cũng là lần đầu dc có lễ đèn cùng người khá giới

-Huynh năm nào cũng đi với người thân à!

Lý Uy lắc đầu :

-Đa phần là vậy! Ta thấy cũng là nên đi cùng tiện đa tạ chuyện cứu ta!

Mai Mai thờ dài, cô nàng nhỏ giọng:

-Chỉ là ơn thôi sao!!!

Lý Uy hơi nghiêng người...

-thật ra cũng không phải vậy... Mai Mai cô nương! Hôm nay nhìn cô nương thật đẹp!

Mai Mai nhìn lên:

-Thật sao! Là Dạ Lam tiểu thư giúp ta trang điểm!

-Tiểu thư thật khéo tay! Nhưng bình thường cô nương cũng đẹp rồi!

Cô nàng đỏ mặt cúi xuống.... Lý Uy giờ tay, định chạm nhẹ vào tóc cô nàng thì...

-Bên kia.. Bên kia có đánh nhau!

Lý Uy bỏ tay, vờn tầm mắt ra xa, nghe tiếng chuông nhẹ, chợt thấy bóng dáng quen:

-Không ổn rồi! Thiếu chủ gặp chuyện!

Hàn Thiên quay đi, chàng lại nghe rõ những lời đó, tâm trạng vui vẻ, tốt lên, chàng cười nhẹ....

Đột nhiên từ đâu phóng mũi tên đến, chàng như phản xạ, kéo nàng sang một bên, một đám thích khách lại gần:

-Chào Hàn thiếu chủ!

Hàn Thiên liếc lên, chàng để tay lên kiếm, Dạ Lam giật mình nhìn lên:

-Họ... Là... Ai!!!!

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19



Dạ Lam đỡ người ra, nàng gất lên:

-Các người thật quá đáng, có biết là ta mãi mới có buổi tối lãng mạn không??

Hàn Thiên bật cười, chàng đẩy nàng phía sau:

-Nói ít thôi! Lùi ra sau!

Đám bịt mắt liếc hai người:

-Thiếu chủ nhà ta gửi lời hỏi thăm!

Hàn Thiên lừ lên:

-Ta biết!

Đám sát thủ nhìn nhau:

-Lên!

Hàn Thiên rút kiếm, chàng ghé tai nàng:

-Đừng yên ở đây!

Dạ Lam đàn mắt, nhìn họ đánh nhau, Dạ Lam dậm chân:

-Đề ta giúp huynh!

Rồi nàng vội lao tới:

-Ta muốn thử!

Hàn Thiên vội đẩy ra thì đám người mặc đồ đen lao đến.. Dạ Lam cũng biết võ công, tuy nhiên trong tay nàng không có vũ khí, mà chỉ là một dải khăn dài..... Hàn Thiên liếc qua nàng:

-Xem ra cô nương cũng biết võ nghệ!

Dạ Lam vui vẻ nói:

-Hahaah! Ta đâu phải dạng yếu đuối đâu! Xem đi!

Rồi nàng dùng dải khăn cùng đánh với chàng..... Nhưng tiếc là đám sát thủ vừa đông, cộng thêm dùng kiếm rất sắc, dải khăn của nàng mau chóng bị cắt hết!!!

Hàn Thiên thấy vậy, chàng mau chóng xử lý rồi qua chỗ nàng:

-Không sao chứ!

Dạ Lam gật đầu :

-Không sao!

Đám sát thủ nhìn nhau, vậy là đc rồi, một tên vất lá thư cho chàng, các tên khác thấy vậy lùi đi:

-Đây xem như là ra mắt!

Rồi tay hấn, lấy kiếm vòng lên, chàng tránh đc, nhưng tiếc là những bọn khác đều tiến lên, rắc một dải bột, Hàn Thiên xoay người che cho nàng, tên khác lựa tay, gươm cao dao lên:

-Đành đắc tội!

Hắn lao đến chỗ chàng, Hàn Thiên vốn định phản kháng nhưng tiếc nàng nhanh chân vòng lên:

-Cẩn thận!

Kiếm vụt qua tay nàng, Hàn Thiên đỡ nàng, chàng vùng tay

"Xoẹt" tên cầm dao bị cắt cổ.... Hắn mau chóng ngã xuống... Đám còn lại hoảng sợ, chuồn hết... Dạ Lam cười, nàng vui vẻ nói:

-Ta sợ nhìn thấy máu! Huynh không sao là tốt rồi!

Lý Uy chạy lại:

-Thiếu chủ! Người không sao chứ!

Hàn Thiên lừ lên:

-Khôn khiếp! Kiểm có độc! Mau về phủ!

Mai Mai chạy lại thấy tiểu thư thì hốt hoảng :

-Tiểu thư sao vậy!!!

Dạ Lam lắc lắc đầu :

-Ta không sao!!!

Rồi nàng mau chóng mất dần ý thức..... Hàn Thiên nhủ mày, chàng bế nàng, dùng công lực nhanh nhất về phủ

-Nàng sẽ không sao??

Hồ hời chàng ướt, khuôn mặt đầy lo lắng.... Đặt nàng xuống giường ,chàng mê mải lấy thuốc:

-Chết tiệt!

Rồi chạy lại chỗ nàng.. Chàng cẩn trọng, nâng tay lên:

-Các ngươi lui hết ra!

Lý Uy gạt đầu :

-Dạ!

Rồi kéo Mai Mai ra ngoài...

-Huhuhu! Cô ấy sẽ không sao chứ!

Lý Uy vỗ vai:

-Có thiếu chủ! Cô ấy sẽ không sao! Nhưng sau chuyện này lại hay!

Mai Mai quệt mắt nhìn lên:

-Hay cái đầu huynh! Hay cái gì!

Lý Uy chỉ tay:

-Thấy không!!! Sự lo lắng của thiếu chủ...

Mai Mai tròn mắt :

-Chẳng lẽ.....

Lý Uy gạt đầu...

Hàn Thiên nhẹ tay vén tay Áo nàng, chàng cẩn thận bôi thuốc:

-Sao lại không cẩn thận!

Dạ Lam kêu đau, nàng khẽ rút tay:

-Nhẹ một chút!

Hàn Thiên nhẹ tay, chàng xót xa:

-Cô nương còn đau không??

Dạ Lam mê man, nàng không rõ thực mơ... Mắt mờ mờ

-Huynh quan tâm ta à!

Hàn Thiên cười nhẹ, vuốt tóc nàng:

-Ừ!

Dạ Lam cười nhẹ, nàng nắm chặt tay:

-Ước gì khi tỉnh dậy huynh sẽ quan tâm ta như vậy!! Giấc mơ thật chân thực!!

Hàn Thiên nhẹ nhàng bôi thuốc, nói:

-Nghỉ ngơi đi!

Dạ Lam mau chóng chìm vào giấc ngủ:

-Hàn Thiên! Huynh đừng đi!

-Ta sẽ không đi! Nàng ngủ đi!

Nàng mỉm cười rồi ngủ thiếp đi... Bôi xong chàng nhẹ tay băng bó, nhẹ nhàng, trước nay chưa ân cần với ai như vậy.. Nhưng nàng là ngoại lệ.... Chàng làm nhẹ tay, chăm chú, vì chỉ sợ hơi động nàng sẽ tỉnh:

-Dạ Lam! Ta xin lỗi! Nàng lại chịu khổ rồi!

Chàng nói nhẹ, rất nhẹ, có lẽ chỉ chàng nghe thấy....

Hàn Thiên khép cửa, chàng nói:

-Mai Mai! Chăm sóc nàng ta cho tốt! Ta đi đây! Nên nhớ! Không đc nói là ta đã làm gì!

Mai mai Gật gật :

-Nô tỳ rõ rồi!

Rồi cô nàng mê mẩn chạy vào phòng.. Hàn Thiên đập bàn, chàng nói:

-Những kẻ hôm nay là thuộc hạ của Lương Anh!

Lý Uy cúi đầu :

-Thần sợ sốt! Thần nên đi cùng người!

Hàn Thiên phui tay :

-Không trách người! Xem ra hần định trả thù lần trước! Tên này đúng là nham hiểm!

Lý Uy gật đầu :

-Vậy nên chúng ta...

-Không vội! Ta sẽ xem hần định viết gì!

Chàng nhẹ nhàng mở lá thư, nhú mảy khe khẽ :

-Hần thật là có lòng!

Lý Uy ngó người :

-Dạ! Là sao ạ!

Hàn thiên đưa thư cho anh:

-Đọc rồi tự hiểu!

Lý Uy gật gù đầu....

-Hy sự! Hần mời ta vậy thật thú vị!

Lý Uy nhú mảy :

-Có vẻ không ổn rồi!

Hàn Thiên lừ lên:

-Ta chắc rằng lần này đi! Không dễ như vậy!

-Ý Người là.... Vậy người đừng đi!

Hàn Thiên nhếch mép:

-Không thể không đi! Hần đã đích thân mời, mọi thiên hạ đều biết! Rằng ta vs hần vốn tình địch, mất công mời rồi, nếu k đi thì không phải là không nể mặt sao!

Lý Uy gật đầu :

-Vậy.....

Hàn Thiên nhếch mép:

-Không thể không đi!

Lý Uy giơ tay :

-Thần sẽ hộ tống người!

Hàn Thiên lắc lắc đầu :

-Người ở lại! Nếu ta có gì bất chắc thì nhớ lời ta...

-Thiếu chủ...

-Không cần ns nhiều! Quyết định vậy đi!

Rồi chàng nói:

-Lần này ta đi! Nhớ giữ im lặng. Nhất là Dạ Lam! Không đc nói!

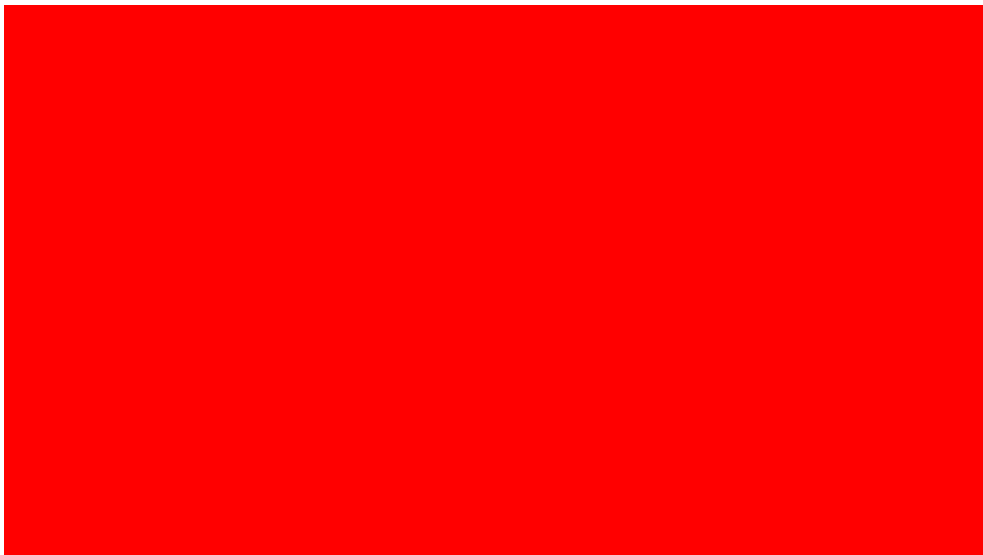
Lý Uy thở dài:

-Thần hiểu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20



Hàn Thiên nhìn nàng, liếc qua một lượt, nàng vẫn ngủ say, vết thương cũng nhẹ, chỉ là ngoài da, loại độc này cũng đc loại bỏ.... Nàng thật ngốc, rõ ràng từng nói:

-Ta sợ máu!

Phải! Nàng sợ nó đến run rẩy! Lúc đánh nhau với mấy tên sát thủ! Nàng đã phần chỉ làm họ bị thương nhẹ, không ra tay tàn độc.. Chàng biết vậy nên mới nhẹ tay chỉ dũa thương nhẹ chúng để tránh làm nàng sợ, tiếc là chúng lại làm tới, là chàng sợ suýt..Chàng nắm chặt tay, lặn này đi, không rõ sống chết, với khả năng của chàng thì nếu cẩn thận có thể toàn mạng, nhưng sẽ có ngoại lệ, nếu nàng theo đi... Mà tính nàng, nếu biết sẽ theo cùng, chàng nhủ này.. Chàng chỉ là lo cho nàng, sợ nàng liên lụy, sau buổi tối hôm qua chàng đã gần như lo lắng, sẽ không lặp lại, chàng mỉm cười

-Nếu ta không còn cô nương phải sống tốt!!! Chàng để lá thư với dòng chữ:

-Tạm biệt!

Rồi chàng nhẹ nhàng đi ra, nhẹ nhàng đóng cửa...

Chàng leo lên ngựa, cúi người :

-Nhớ lời ta dặn! Đặc biệt chăm sóc tốt Dạ Lam! Đừng để nàng ta biết gì cả! Ta sẽ trở lại

Lý Uy gật đầu, cúi đầu:

-Người nhớ bảo trọng! Thân sẽ chờ người quay lại!

Hân Thiên cười nhẹ, chàng xoay ngựa đi.. Đám lính cúi đầu :

-Cung tiễn thiếu chủ!

Mai Mai chạy hốt hoảng về Phía Lý Uy:

-Không xong rồi Lý hộ vệ! Dạ Lam tiểu thư cô ấy bỏ đi rồi!

Lý Uy tròn mắt, anh chạy thẳng đến phòng nàng, tiếc là chỉ còn lại lá thư:

-Ta sẽ đi cùng Hân Thiên! Đừng lo cho ta!

Lý Uy bóp nát lá thư :

-Chết tiệt! Sao tiểu thư lại biết!

Đám nô tỳ quỳ xuống, khóc lóc :

-Là bọn thần.. Bọn thần bàn tán, tiếc là cô ấy là nghe thấy!

-Cái gì! Các ngươì...

Lý Uy chỉ tay chỉ trích...

Mai Mai loay hoay :

-Nô tỳ không biết! Lúc mang nước vào cô ấy đã không còn ở đây! Làm sao đây!

Mai Mai khóc nức lên, Lý Uy thở dài :

-Quá muộn, có lẽ cô ấy đã theo sau ngài ấy rồi! Chúng ta căn bản đuổi không kịp!

Mai Mai nức nở :

-Sao cô ấy có thể ra khỏi phủ khi không có lệnh bài chứ!

Lý Uy chép miệng :

-Chỉ tại, quân lính ra cửa chính tiễn thiếu chủ! Nên cửa phụ, căn bản không có ai! Là ta sơ suất!

Mai Mai khóc to, cô nàng nức lên:

-VẬY.. VẬY... Làm sao đây! Lần này nguy hiểm vậy!

Lý Uy thở dài :

-Vốn đã nguy hiểm! Giờ tiểu thư lại theo nữa! Càng tăng thêm nguy hiểm! Có lẽ phải dựa vào số mệnh của hai bọn họ rồi!

Mai Mai hướng nhìn ra ngoài :

-Tiểu thư! Người nhất định phải bình an trở về!

Một canh giờ trước...

Dạ Lam tỉnh dậy, tay nàng căn bản đã đỡ nhưng vẫn đau nhức, đầu hơi đau, nàng mở mắt... Hình như hôm qua ai đó ôm nàng, rồi những lời hôm qua... Nàng mơ hồ nhớ lại, tiếc là không rõ, như lần trước cũng vậy, nàng căn bản không nhớ.... Mai Mai thấy nàng tỉnh, vui vẻ bước vào:

-Người tỉnh rồi!

Dạ Lam nhìn lên:

-Là ai đưa ta về! Ai đã băng cho ta!

Mai Mai sức nhớ, cô nàng nhấp máy:

-Dạ... Là thái y!

Dạ Lam cười nhạt! Vậy mà nàng lại mong người đó là ai kia.. Thì ra là ảo mộng, nhưng nó lại chân thực, nàng mơ hồ thấy được sự lo lắng của chàng,, là nàng mơ tưởng, như nhớ ra nàng nói:

-Hàn Thiên có sao không!

Mai Mai mỉm cười :

-Ngài ấy vẫn ổn!

Dạ Lam thờ phào :

-Vậy tốt! Em đi rót nước cho ta đi! Ta rất khát!

Mai Mai gật gật đầu.... Dạ Lam liếc nhẹ mắt, thấy tờ giấy bên bàn, nàng đứng dậy với tay:

-Là của ai!

Dòng chữ tạm biệt in rõ nét! Nàng nhìn ra rồi! Là Hàn Thiên! Sao lại tạm biệt, nàng lắc đầu không hiểu

-Mau mau ra tiễn thiếu chủ! Ngài ấy sắp đi rồi!

Dạ Lam tròn mắt chạy ra bên cửa...

-Nghe nói ngài ấy sẽ không thể về nữa

-Sao lại vậy!

-Ta tình cờ nghe nói thiếu chủ Lương Anh kết hôn! Mời ngài ấy! Nhưng thực chất là cái bẫy!

-Vậy thì...

-Mau đi thôi! Để người khác nghe được là không ổn đâu! Nhất là Tiểu thư Dạ Lam...

-Yên tâm cô ấy vẫn chưa tỉnh!

-Đi mau!

Đám nô tỳ đi qua. Tiếc là nàng nghe thấy hết... Nàng nắm chặt lá thư vào nát... Thì ra là thế... Tạm biệt cái gì chứ... Biết là nguy hiểm mà vẫn đi... Cái tên mặt lạnh Hàn Thiên này... Không được! Nàng phải theo gần căn hắc...

Rồi nàng viết nhanh đôi ba từ, thu dọn đồ đạc, vội vã chạy ra ngoài.... Nàng thấy cửa sau trống rỗng

-Cung tiễn thiếu chủ!

Câu nói xuyên qua tai nàng, nàng giật mình chạy vòng ra cửa sau...

Thấy có người có ngựa đi qua, nàng vẫy tay:

- Vị huynh này... Ngựa là cho ai!

Một thường dân trả lời :

- Là ngựa của Lý hộ vệ trong phủ!

Dạ Lam gật đầu :

- Vậy ta mượn tạm!

Thường dân lắc lắc :

- Không đc!

Thấy tiếng ngựa, nàng vội nhảy lên:

- Đắc tội!

Nàng đưa tay, một dải khăn trước mặt thường dân... Lúc y mở mắt đã thấy nàng cửa ngựa bỏ đi! Dải khăn cũng biết mất

- Đa tạ!

Nàng cứ vậy theo chàng nhưng tiếc là.... Nàng không biết cửa ngựa!

Xong rồi! Nàng loay hoay, ngựa cứ vậy lao đi! Nàng hơi sợ! Thở dài, dùng dải băng trong tay định hướng đường đi! Chàng mau chóng biến mất khỏi tầm mắt, nàng hừ lạnh, đánh hỏi đường, rồi phải khéo léo lái hướng ngựa... Đứng là ngựa tốt, nó cũng rất ngoan, nàng chuyển hướng là nó chuyển, nhưng nàng rất tốn sức, nàng vỗ vỗ bồm nó:

- Ngựa à! Thương ta! Để ta có thể gặp chàng nhé!

Ngựa cứ thế lao đi, Dạ Lam giật mình!!! Chết tiệt! Nàng lại động vào chỗ nó nhảy cẫng, ngựa lao nhanh hơn

- Á.. Á.. Con ngựa chết tiệt... Ta vừa nói mà ngươi đã phản à.... Không đc... Vòng qua đó.. Nàng vất vả điều chỉnh hướng.. Nàng hét lên:

- Cái tên Hàn Thiên chết tiệt! Tất cả là tại huynh nữa! Bản Cô nương không biết cửa ngựa....

Hàn Thiên dừng bên một cánh rừng... Giờ đang ở giữa ranh giới Hoa Nam và Giang Nam,,trời cũng đã xế chiều, chàng dừng lại, xuống ngựa, nghỉ bên đường :

- Có lẽ hơi vội!

Chàng mở nắp bình nước, cầm như vậy... Dạ Lam có lẽ đã tỉnh, tiếc là chàng đã dời đi... Với năng lực của Lý Uy chắc chắn sẽ giữ nàng lại, và đương nhiên, nàng sẽ không biết gì về chuyến đi này.... Hàn Thiên nhìn lên, cười nhẹ.... Tới qua đi cùng nàng, chàng đã rất vui, cảm xúc có vẻ miên man, để mặc nàng cười nói kéo tay...

- Huynh thật là... Đừng để cái mặt lạnh nữa! Không khí đang vui nhìn hết muốn đi nữa rồi!

Nàng cứ tung tăng mà đi, vui vẻ cười nói

- Sớm biết đi cùng huynh vậy! Ta sẽ trang điểm rồi! Làm ta thật xấu xí!

Thấy nàng phụng phịu, chàng bật cười...thật ra lễ hội cũng không tẻ nhạt như chàng nghĩ, ngắm lại, thấy cũng khá hay... Rồi chàng khẽ nhìn nàng, có hay không vẫn đẹp, nét đẹp vô tư, có phần nhẹ nhàng, tiếc là nó lại ngược với tính cách của nàng.... Hàn Thiên lắc đầu :

- Minh càng ngày càng đánh mất chính mình! Sao lại nghĩ đến nàng ta! Sao lại lo lắng cho nàng ta! Chỉ là ảo giác tạm thời! Hàn Thiên ta sao có thể vì nữ nhân mà lay động đến thế!

Chàng thở dài, cầm bình nước, cơ hồ uống thì đằng xa,một bóng người lao đến:

- May quá! Hàn Thiên ta cuối cùng cũng tìm đc huynh rồi!

Hàn Thiên bị sặc, giọng nói này, sao có thể, nàng ta rõ ràng ở trong phủ, là ảo giác, lúc nàng lướt qua quát chàng mới tỉnh ngộ:

- Tên Hàn Thiên chết tiệt! Huynh còn uống nữa à! Ngựa làm sao mà dừng! Ta... Ta không thể điều khiển nó nữa!

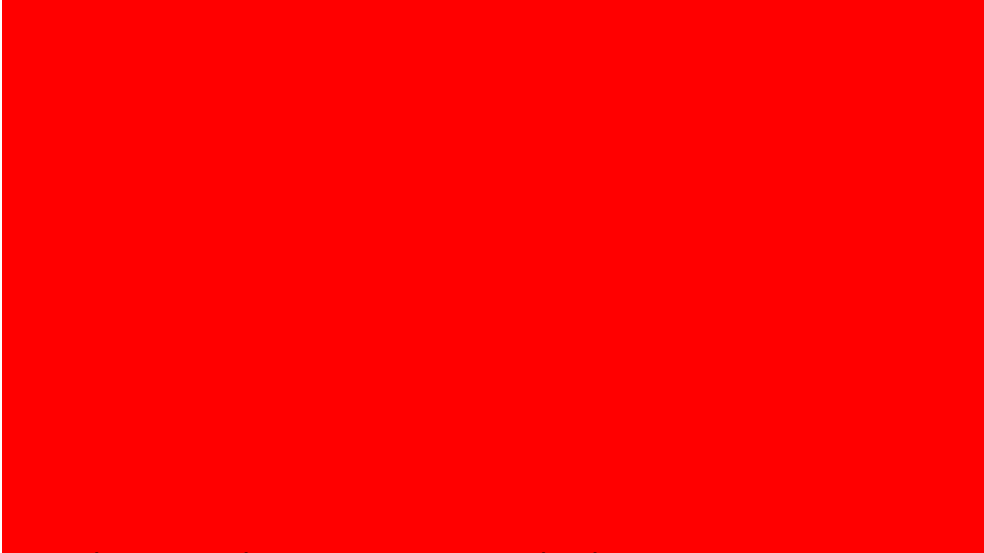
Nàng lướt qua chàng, bình nước đc đặt mạnh xuống, một bóng hình cao lớn lướt về phía ngựa:

-Sao lại như vậy! Sai nàg ta lại có mặt ở đây!!!

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21



Hàn Thiên dùng tốc độ nhanh nhất, chàng quay đầu ngựa lại, nàng bị hăng ngã xuống đất, ngựa dừng lại...

-Ai da!

Dạ Lam trong tư thế ôm đất.. Hàn Thiên nghiêng người, ngã nhẹ, chàng liền đưa ngựa sang bên ngựa của mình, khẽ nói:

-May mà người giúp nàng không đi lạc!

Ngựa phe phẩy đuôi, nó cúi xuống ngón đám cỏ non...

Dạ Lam bực mình ngồi lên, nàng phui quần Áo:

-Bắn hết rồi!

Hàn Thiên tiến lại, cầm bình nước uống tiếp:

-Sao cô nương biết mà tới đây!

Dạ Lam hừ lạnh:

-Vậy ta không thể tới đây sao?

Hàn Thiên lắc lắc đầu :

-Không! Cô nương không nên đi theo!

Dạ Lam ngồi lại gần chàng:

-Tại sao lại không?

-Đơn giản là nguy hiểm!

-Hahaah! Huynh lo cho ta sao!

Hàn Thiên thở dài :

-Không! Cô nương sẽ vướng ta hơn!

Dạ Lam lấy bình nước ,nàng phụng phịu:

-Huynh có thể nói câu nào đỡ tuyệt tình hơn không? Vì ai mà ta ở đây!

Hàn Thiên lắc đầu :

-Ta không cần cô nương theo!

Dạ Lam thở dài.... Nói mãi cũng vậy! Cái tên đầu đá này chẳng hiểu, nàng nói tiếp:

-Là chính là muốn bám theo! Con ngựa này rất tốt!

Hàn Thiên cười nhẹ, chàng liếc lên:

-May mà cô nương chọn vào nó, nó thuộc loại hiền lành, vào con khác, cô nương chẳng ở đây rồi!

Dạ Lam thở dài :

-Biết là vậy! Nhưng nó lao nhanh quá, ta vì nó mà vất vả!

Hàn Thiên nghiêng đầu, chàng nói:

-Không biết cưỡi ngựa mà lại leo lên vậy, cô nương chính là không sợ chết!

Dạ Lam gãi đầu :

-Ta chính là đi liều!

Chàng thở dài, quay mặt đi:

-Cô nương về đi!

Dạ Lam giật mình quay sang:

-Huynh điên sao mà bảo ta quay về! Ta sao biết cưỡi ngựa, nếu vậy huynh về với ta đi!

Hàn Thiên lắc đầu, chàng đồng dục :

-Ta không thể về!

Dạ Lam lớn tiếng:

-Biết là nguy hiểm mà huynh vẫn đi sao! Huynh nghĩ tên Lương Anh đó dễ đối phó sao!

Hàn Thiên nhìn lên:

-Cô nương biết hấn sao!

Dạ Lam gật đầu :

-Ta đã gặp qua! Hấn là tên tự cao! Coi mạng người như cỏ rác! Ta chính là không ấn tượng!

Hàn Thiên bật cười :

-Cũng biết vậy mà lại theo ta sao!

Dạ Lam đứng lên:

-Ta chính là muốn lôi huynh về!

-Ta nói rồi! Chuyến này không về vội!

Dạ Lam phui tay:

-Vậy ta đành bám theo huynh vậy!

Hàn Thiên đứng phắt dậy, chàng lại gần nàng hơn, Dạ Lam giật mình, nàng đơ người :

-Huỳnh làm gì vậy!

Hàn Thiên hất nhẹ nhàng tóc cô nàng:

-Nhìn bộ dạng này của cô nương rất giống tùy tùng!

Dạ Lam cười trừ

- vậy sao!

Dạ Lam xoay người, Hàn thiên nói lại:

-Mau về đi, trước khi trời tối!

Nàng quay phắt lại hét lên:

-Ta nói rồi! Nếu huỳnh không về thì ta cũng vậy! Ta chính là lấy tư cách hôn thê mà đi cùng không dc sao!

Hàn Thiên lắc đầu.. Nàng dậm chân :

-Mặc kệ huỳnh! Ta đi rửa mặt! Nhớ đừng đi trước! Ta... Ta sợ tối!

Hàn Thiên cười nhạt, chàng ngồi xuống, nàng đã đi bên sông, thời khắc này, chàng dõi theo, không biết vui hay buồn nữa.. Nhìn thấy nàng chàng như có sức sống, nhưng nghĩ đến sự nguy hiểm này thì lại thờ dài :

-Nàng thật ngu ngốc!

Dạ Lam tiến lại gần sông, nàng như không nhìn chính mình, một con người khác hẳn, mái tóc bị xù nhẹ, mặt lấm lem, y phục cũng bẩn.... Trời ạ, thảo nào chàng nói vậy, nàng xấu hổ, mau chóng nhìn xuống mặt hồ rửa soạn,...Đến tối, nàng ngồi sưởi ấm, chàng đã biến mất đi đâu.... Nàng ngó mãi ngó mãi

-Sao lâu quá vậy! Hay huỳnh ấy lại đi rồi!

Nàng nghịch đám lửa, cúi xuống, mong là đừng bỏ lại ta... Tiếng gió thổi nhẹ, nàng khẽ run run, ánh mắt phút chốc lại nhìn lên,Hàn Thiên từ đằng xa lại, chàng vất cho nàng quả táo dại:

-Cầm lấy!

Nàng đón lấy:

-may quá huỳnh đã trở lại, cảm ơn đã cho ta quả to nhé!

Hàn Thiên ngồi xuống, chàng nói:

-Cô nương đừng hiểu lầm, ta chỉ là dị ứng với táo!

Dạ Lam bấu môi:

-Thật mất hứng!

Rồi nàng khẽ ăn táo,nàng tùm tùm nhìn chàng :

-Hàn Thiên! Huỳnh trừ lúc nói chuyện ra thì rất dễ thương!

Hàn Thiên dừng động tác, chàng cười nhẹ:

-Vậy sao!!!

Dạ Lam tiếp tục ăn:

-So với Lương Anh! Huỳnh đúng là mặt lạnh hơn nhiều!

Hàn Thiên thấy nàng nhắc đến người khác thì nhàu mày,nàng nói tiếp:

-Hắn có vẻ dễ dàng, hắn còn nói, sẽ lấy ta !huỳnh xem nực cười không?

Hàn Thiên xoay người, chàng nắm chặt tay nàng:

-Cô nương thích có thể hủy hôn! Ta không thích nhắc đến tên đối thủ nhiều!

Dạ Lam đỡ người, chàng ở cự li rất gần, mắt trừng nhìn nàng không chớp, tay dùng lực, nàng bị đau khẽ kêu lên, chàng như ngộ ra, buông tay:

-Ta biết tay cô nương bị thương! Thật xin lỗi!

Dạ Lam day day tay:

-Tên mặt lạnh! Huynh chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả! Ta vì huynh mà bị thương! Thế mà ngay lời hỏi thăm huynh không nói!

Hàn Thiên hơi nhìn xuống, chàng lên tiếng :

-Lần sau đừng vậy nữa! Cô nương nghỉ sớm đi! Ngày mai còn lên đường!

Dạ Lam vui vẻ nhìn lên:

-Huynh cho ta theo à!

Hàn thiên khẽ động mi:

-còn cách khác sao!

Rồi chàng vắt thuốc cho nàng:

-Tay cô nương vì ta mà bị thương! Tự bôi đi!

Dạ Lam cảm lấy vui vẻ nói:

-Huynh chính là quan tâm ta!

Hàn Thiên im lặng, chàng tựa gốc cây, quay mặt đi... Vừa nãy là sao, sao lại phản ứng mạnh vậy chứ, Hàn Thiên lắc lắc đầu... Có lẽ chàng không thích, chàng im lặng, có vẻ khó chịu, cảm xúc mơ hồ.. Dạ Lam cảm lộ thuốc thấy ấm áp, sự vô tình đó nàng vẫn thích... Đêm lạnh, nàng ngồi nhìn bóng lưng chàng, thỉnh thoảng gật gù:

-Huynh ngủ chưa!

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22



Dạ Lam như chợt tỉnh, nàng không gật gù mà nhìn lên.. Hàn Thiên đang ngủ... Có vẻ say... Nàng bất ngờ tiến lại gần cười nhẹ:

-Kể ra khi thức dậy! Huynh đừng lạnh lùng với ta như thế!

Hàn Thiên nghe nàng nói, biết nàng chưa ngủ, nàng giơ tay lên rồi bắt gác bỏ xuống..

-Ta ngay cả tư cách muốn chạm vào huynh cũng không đc phép!

Cánh tay vô lực rơi xuống:

-Hàn Thiên! Ta mệt mỏi quá!ta không biết mình còn mạnh mẽ đến bao giờ nữa!! Huynh nói đúng, chẳng dễ gì thay đổi được một người. Có lẽ ta sai, ta quá tự cao bản thân! Ta không khiến huynh thay đổi! Ta có lẽ đã thất bại.. Nhưng ta mạnh mẽ đến hôm nay là vì cái gì chứ... Vì tình yêu ta dành cho huynh, nhưng huynh lại không hiểu, huynh không thể biết! Huynh bao giờ mới chấp nhận ta! Bao giờ chúng ta thành thân!

Nàng cười khổ, quay người đi về phía hồ, nàng đi nhẹ nhàng, ánh mắt nhìn mặt hồ...

Hàn Thiên mở mắt, chàng đứng lên, ánh mắt dõi theo nàng.. Chàng chạnh lòng nàng có vẻ rất mệt... Lời nàng nói như vương trên tai chàng rõ một một:

-Bao giờ chúng ta thành thân!

Chàng thở dài.. Thành thân, cái vấn đề chàng chưa từng nghĩ tới, nhưng khi nàng xuất hiện, ý nghĩ đã le lói vài phần, cái cảm giác xưa mơ hồ hình như không còn nữa, hình như chàng không thể là thương hại nàng, mà nàng sớm đã bước vào trái tim chàng từ lâu. Chàng chưa sớm nhận ra mà thôi! Lúc nàng buồn, chàng cũng chẳng vui về một chút nào cả.. Dạ Lam cười nhạt, nước mắt vô thức chảy xuống, tan vào hồ, nàng quạt tay, cứ như vậy.. Hàn Thiên xót xa, chàng sợ nàng khóc, chàng biết nàng đã tui thân bao lần.. Như lần lỏng đèn, nàng thấy cặp phu thê hạnh phúc thì chỉ tay:

-Huynh nhìn xem! Họ thật hạnh phúc! Nhìn đứa tiểu bảo bối kia! Thật dễ thương! Chúng ta nao cũng sẽ có cuộc hôn lễ chính thức, rồi cũng có tiểu bảo bối dễ thương như vậy!

Nàng quay ra nhìn chàng, có chút thất vọng nhưng nàng lo lắng chuyển chủ đề... Nàng không biết là chàng đã cười, cười rất nhẹ, ánh mắt xao động. Phải! Chàng cũng mong mình có gia đình ấm áp như vậy!

Nhìn nàng hiện tại, quá xót xa, chàng nắm chặt tay, nhìn lên, chàng đang sợ, cái sợ chưa từng có... Chàng vốn kẻ thù không ít, chỉ sợ, bọn chúng lấy nàng uy hiếp, rồi nàng gặp nguy hiểm, nghĩ nàng đã cứu mình lần trước, chàng rất đau lòng, nàng vì chàng bị thương... Nàng nói đã sai.. Nàng không thua.. Người thua là chàng, nàng đã thay đổi con người chàng nhiều như vậy, trải qua chuyện này, chàng càng thêm vững tin:

-Sau chuyện này! Nếu may mắn! Ta sẽ cưới nàng!

Tiểu là âm thanh nhỏ bé, tan nhanh vào màn đêm...

Dạ Lam thiếp đi khi tỉnh lại đã thấy mặt trời, nàng dụi mắt, nhìn xung quanh, thấy bộ mặt ai kia:

-Chào mặt lạnh buổi sáng!

Chàng đang sắp ngựa, nên không bắt lời, chàng trèo lên trước :

-Muộn rồi! Mau đi thôi!

Dạ Lam ngó nhỏ ngựa:

-Ồ.. Ngựa của ta, nó nó đâu rồi!

Hàn Thiên lắc lắc đầu :

-Nó đã sớm quay về rồi!

Dạ Lam gật đầu rồi tròn mắt:

-Ừm thì sớm quay về... Sao.. Quay về Hàn phủ sao!

Hàn Thiên gật đầu :

-Cô nương vốn lấy nó mà không tính toán, nó là ngựa của Lý Uy, đến giờ này Lý Uy ra ngoài, chắc chắn là nó phải có mặt tại cổng phủ rồi! Huống chi nó thông minh, tìm đường về không khó! Và lại cô nương đâu biết cười ngựa đâu!

Dạ Lam meo mào :

-Vậy.. Giờ huynh định bỏ ta lại sao... Không đc, huynh đừng bỏ lại ta!

-Ta có nói cô nương ở lại sao!

-Hả.. Sao cơ!

Hàn Thiên quay mặt,giờ tay:

-Đừng hiểu lầm! Ta chỉ k muốn khó ă nói vs Dạ Gia!

Dạ Lam mừng rỡ bắt tay chàng bước lên ngựa:

-Mặc kệ lí do là gì! Huynh cho ta đi là đc!

Tiểu là nàng vừa ngồi lên chàng đã phóng ngựa như bay, Dạ Lam xanh mặt, ôm chặt lấy chàng:

-Huynh đi chậm lại đi! Nhanh quá!

Hàn Thiên nhủ mảy, nhưng không có ý chậm lại.... Dạ Am đành bám chặt vào chàng.. Hàn Thiên cười nhẹ.. Ngựa là chàng thả về, dù sao nàng không biết cưỡi, họ đi cùng nhau cho tiện, chàng sẽ bảo vệ nàng tốt hơn...

Lý Uy thở dài :

-Thuộc hạ của ta nói có cô nương, cướp ngựa, rồi đưa tiền! Khéo thật lấy ngay ngựa tốt!

Mai Mai bê trà vào:

-Chắc chắn là tiểu thư!

Lý Uy gật đầu :

-Chỉ có thể là cô ấy!

Mai Mai sực nhớ ra:

-Không dc rồi! Tiểu Thư nhà nô tỳ không biết cưỡi ngựa!

Lý Uy nhấp trà:

-Cô nương yên tâm ngựa ta thần phục, cực hiền, chỉ cần giữ yên lái là đi tít tấp, không lo!

Mai Mai thở phào:

-Tiểu thư giữ thẳng bằng tốt, có điều, sợ không kiểm soát đc lâu!

-Có gì đâu! Cô ấy đi cũng là lúc thiếu chủ đi mà! Hai người họ gặp nhau chắc rồi!

Vừa dứt lời, tiếng ngựa, hí bên ngoài, Lý Uy giật mình chạy ra:

-Ủa sao lại về rồi!

Mai Mai ngó ngó sợ run:

-Tiểu thư... Cô ấy.. Đâu.. Thấy...

Lý Uy thấy thư giật bên hông bỏ ra, đọc rồi cười trừ:

-Yên tâm, thiếu chủ nói cô ấy đi cũng ngại không cần lo!

Mai Mai thở phào:

-May quá! Mong họ sớm bình an!

Lý Uy vuốt ngựa:

-Ngựa tốt! Biết đường về! Không uống ta huấn luyện người!

Dạ Lam ôm chặt chàng, tay vô thức chạm vào chuông, nó kêu, thấy đẹp nàng bỏ ra giờ lên:

-Đẹp quá!

Hàn Thiên động người :

-Cô nương có cần động vào đồ của ta vậy không!

Dạ Lam bấu môi :

-Huỳnh có hai cái! Đuỳnh sao hết, ta đành lấy một cái đeo coi như kỉ vật!

Hàn Thiên , cười nhẹ:

-Ta nói đòi lại vô nường sẽ để lại sao!

Dạ Lam lắc đầu :

-Dĩ nhiên ta sẽ đeo nó ở tay rồi! Mặc kệ huỳnh có cho hay không!

Hàn Thiên chậm ngựa này giờ, chàng im lặng không nói... Nàng buộc lên tay giờ lên:

-Đẹp không!

Hàn Thiên lắc đầu :

-Cô nường đeo hay không nó vô khác nhau à!

Dạ Lam hừ nhẹ:

TA THẤY ĐẸP là đc! Kệ huỳnh nghĩ sao thì nghĩ!

Rồi nàng buộc xong, chàng lại phóng ngựa:

-Tên chết tiệt này! Huỳnh đừng có gấp, ta sắp bay ra ngoài rồi!

Nàng mất đà lại tụt vào lưng chàng... Vốn định đưa chuông cho nàng, nhưng k có cơ hội, thật may, nàng tự lấy. Nó vốn bên chàng như một ,nhìn bên ngoài nhỏ nhắn, thú vị, nhưng thực chất nó là chuông báo hiệu, thông báo khi nguy hiểm... Nàng vs chàng một đôi, rất tiện, không sợ lạc, âm thanh hai chuông dễ nhận ra, nửa này sẽ tìm thấy nửa kia.. Tiếc là nàng không biết...

Ngựa đi nhanh nên chẳng mấy chốc đến hoa Nam... Lúc này gần gần trưa, đang phóng ngựa, thì quật nhẹ qua một bóng người đi đường, là một thiếu nữ, nàng ấy bị nghiêng người, may tý nữ đỡ kịp:

-Phương Mĩ chủ! Người có sao không?

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23



Hàn Thiên hơi nghiêng đầu... Chàng khẽ lướt qua người con gái bị ngã đôi chút... Gặp người quen chắc rồi... Nàng ta là ai.. Chàng chắc chắn nhận ra, cách ăn mặc, phong thái đó chắc chắn là Phương tiểu thư ,một tài nữ lừng danh đang làm ăn trên đất Hoa Nam cùng với Lương Anh, đặc biệt nàng ta dung nhan mặn mà, tính cách sắc sảo, tâm tính khá phức tạp, rất khôn khéo... Đc coi là Nữ Chủ tài nữ! Hôm nay đc gặp xem như khá ấn tượng... Nàng

ta từng viết nhiều thư nhằm hợp tá trên Giang Nam nhưng chàng chưa bao giờ phản hồi, lý do là có dính dáng đến Lương Anh.... Chàng khẽ cười... Dạ Lam hừ nhẹ, đắm nhẹ vào lưng chàng:

-Đúng là gặp mỹ nhân! Bọn đàn ông trong thiên hạ không ai không ai không đòi mất! Tưởng huynh ngoại lệ, ai ngờ cũng vậy!

Hàn Thiên đờ người, chàng thở hắt, giọng nói chua chát này, hình như nàng đang cố ý, chàng từ tốn:

-Ta chỉ là nghe danh nàng tài nữ Hoa Nam, hôm nay mới đc gặp mặt nên sững người! Chứ ta không mê sắc đẹp nàng ta!

Dạ Lam bỏ tay trong eo chàng, nàng bĩu môi :

-Ta cũng có tài năng đặc biệt!

Hàn Thiên cười trù:

-Vậy sao?

Dạ Lam vênh mặt lên trời :

-Ta múa lụa phải là đệ nhất!

Hàn Thiên cười nhẹ:

-Sao ta không biết điều đó nhỉ?

Nàng dí tay vào người chàng:

-Huynh có bao giờ để ý đến ta đâu! Đáng ghét! Ta chính là muốn rạch mặt những kẻ làm huynh dao động!

Hàn Thiên cười bật tiếng:

-Cô nương nở sao!

Dạ Lam mếu máo :

-Dù không nở hại người, nhưng ngoại lệ vì huynh, hôn phu của ta sao ai dám động đến! Ấy... Sao này giờ huynh cứ như bệnh nàng ta vậy!!!

Hàn Thiên lắc lắc đầu :

-Cô nương nghĩ ta sẽ hứng thú với nàng ta sao!

-Không thể k có khả năng!

Hàn Thiên thở dài, chàng phi ngựa càng nhanh:

-Bớt nghĩ linh tinh đi Dạ tiểu thư!

Dạ Lam giật mình, nàng im lặng... Ánh mắt có phần bị lạc... Nàng không cần dặn... Người ta có cảm giác, chỉ với mình nàng... Nàng vẫn luôn tài năng vs xinh đẹp... Nhưng ta sẽ cất kín trong lòng.... Hàn Thiên nghĩ vậy...

Phương Mĩ nhìn ra xa:

-Đó là Hàn Thiên sao!

Nô bậc Tú Tú bên cạnh gật đầu :

-Dạ ! Theo phong cách là vậy ạ! Nhìn tám thiếp đỏ sao vàng kia thì đoán ra ngay!

Phương Mĩ gật đầu :

-Thú vị! Con người này lâu ta mới đc gặp! Phong thái hấn chất anh tuấn!

Tú Tú gật đầu :

-Nếu làm ăn với người này! Chúng ta có lẽ sẽ ổn hơn vs Lương Anh!

Phương Mĩ Gật đầu :

-Đã là thương nhân thì ai cũng vậy! Dù sao cũng gặp lại nhau thôi! Ta chính là muốn xem tài năng đối phó của Hàn Thiên ra sao!

-Ý người là...

-Không đơn giản là mời hôn lễ đâu! Có phần vui rồi đây! Nhưng cô gái xinh đẹp bên cạnh hẳn là ai!

Tú tú lắc đầu :

-Nghe nói hẳn vẫn độc thân! Người đó chắc là nô bộc!

Phuong Mĩ cười nhạt:

-Nghe nói hẳn giữ thân như ngọc, nữ nhân bên cạnh không có một ai, e rằng không đơn giản như vậy!!!

Tại Lương gia

Lương Anh cười nhẹ mọi thứ xung quanh :

-Rất tốt! Hàn Thiên đến chưa!

Quản gia ngó nghiêng bấm báo :

-Dạ Vẫn chưa! E là hẳn không đến!

Lương Anh lắc đầu :

-Không! Ta cam đoan là sẽ đến!

Hoàng Liên ghé kiệu hoa con gái:

-Nhớ cứ im lặng nhé! Chỉ cần hôn lễ bài đường xong, lúc thành thân, hẳn phát hiện nương tử giả đã muộn!

Dạ Tuyết mặc Áo tân nương, đầu trùm một miếng khăn đỏ lụa, nàng ta run run :

-Lỡ ngài ấy tức giận giết con thì sao!!

Hoàng Liên nhếch mép :

-Đừng lo bao đồng! Hẳn sẽ không tự làm mất mặt mình đâu! Ngày thành thân mà xah ra án mạng, thiên hạ sẽ đồn thiếu chủ giết nương tử! Hẳn sẽ không muốn tai tiếng!

Dạ Tuyết gật đầu :

-May chúng ta đã lập kế hoạch hoàn hảo! Nói Dạ Lam lâm bệnh dài, họ cũng tin thật!

Hoàng liên cười nhạt:

-Cố lên con gái! Sau ngày hôm nay chúng sẽ có chỗ dựa, và lão già kia cũng sẽ không còn tinh táo nữa!

Dạ Tuyết cười nhạt:

-Chỉ trách lão ta rước hổ về nhà! Chúng ta chỉ là thuận nước đẩy thuyền!

Hoàng Liên cười cười :

-Phải đó! Nhớ diễn đạt một chút!

Tại trước cửa phủ Lương Anh

Hàn Thiên dừng ngựa đi xuống, chàng từ tốn đi vào cửa:

-Hàn Thiên! Thiếp mời!

Linh Canh tròn mắt cúi đầu :

-Chào Hàn Thiếu chủ! Mời người vào! Hàn Thiên nghiêng người đi vào!

Dạ Lam lóc cóc theo sau bị ngăn lại:

-Cô nương xin đưa thiệp mời!

Dạ Lam đỡ ra chỉ chỉ:

-Ta đi cùng với Hàn Thiếu chủ! Ta phải đi vào!

Lính Canh đỡ người :

-Cô nương là...

-Ta là hôn thê của chàng!

Lính canh bật cười, càng cười to:

-Hahaah! Ngươi đùa ác thật! Nói dối mà không biết ngượng Hoa Nam ai cũng biết Hàn Thiên thiếu chủ chẳng có nữ nhân bên cạnh! Ngươi là giả mạo!

Phuong Mĩ tròn nhẹ mắt, nàng ta không nghe lắm, nàng ta tiến lại đưa thiệp:

-Phuong Mĩ ta vào đi chứ! Lính canh cúi đầu :

-Dạ mời nữ Phuong Mĩ chủ!

Nàng ta lướt qua nàng, có ý nhìn lại, cười nhẹ, hoá ra cũng không tầm thường, rồi nàng bước vào.. Tú Tú ghé tai nàng:

-Người xem cô ta kìa! Có phần ngu ngốc!

Phuong Mĩ cười nhạt:

-Nói cũng thẳng lắm! Nhưng ta nghĩ Hàn Thiên sẽ không có vị hôn thê như kia đâu! Đúng là tè nhạt!

Dạ Lam ngậy ngốc nhìn họ vào.. Nàng chính là bị bỏ ngoài rồi... Nàng hừ lên:

-Ta muốn vào!

Lính Canh quát mắng :

-Mau biến đi! Chỗ này không để ngươi đặt chân đến, không đi đừng trách ta!

Nàng tức giận, dải lụa trong tay đang rung nhẹ, nàng chính muốn xông vào... Cái tên chết tiệt Hàn Thiên vào đó, nàng tài nữ kia cũng đi vào.. Nàng không phải theo sát, e rằng hôn phu mất lúc nàng không hay, nhưng nàng ngờ ra, nơi đây không phải địa bàn nàng, ẩn tượng vs Lương Anh không tốt, nếu đây với họ e rằng k lợi cho nàng vs Hàn Thiên, nàng rút tay, quay người...

Nàng nhìn bờ tường, cười nhẹ:

-Không thể không vào! Các ngươi không cho ta vào thì ra sẽ trèo vào! Hừ!

Nàng liếc xung quanh, kia rồi, nàng vội bật tường xuống... Nàng phúi tay:

-Xuất sắc!

Nàng ngĩ xung quanh:

-Chết tiệt! Mình không biết đường đi!

Nàng cứ ngó ngó, chạy lung tung.. Nàng sợ chàng một mình xảy ra chuyện.. Hàn Thiên quay lại đỡ ra khi không có Dạ Lam, nàng bị bỏ lại, chàng xoay người định quay lại thì gặp Phuong Mĩ, Nàng ta tiến lại vui vẻ nhún người :

-Hàn Thiếu chủ hôm nay đi gặp! Đúng là như lời đồn! Rất anh tuấn!

Hàn Thiên gật đầu :

-Đa tạ! Gặp được tài nữ ta cũng rất Vinh hạnh!

Nàng ta cười nhẹ, che miệng rất duyên dáng, rồi ngó theo hướng chàng:

-Ngài còn quên gì sao!

Hàn Thiên quay người :

-À ta... Đúng là ta...

Lương Anh như bắt đc vĩa từ đâu bước đến:

-Ồ Hàn huynh đệ! Khách quý mời vào! Mời vào!

Các thương gia tròn mắt, chỉ sẽ ồ lên tiếng... Hàn Thiên ở đây, ai nấy đều cúi đầu :

-Chào ngài!

Hàn Thiên chẳng để ý ai.. Chàng gật đầu, chàng nhìn lại nhưng thờ dài bước cùng lương Anh:

-Chào Lương thiếu chủ!

Rồi bước vào đại sảnh.... Cheng cheng cheng... Mọi người tập trung lại. Lương Anh đồng dặc tuyên bố:

-Ta hôm nay thành thân với Dạ Tiểu thư! Mời mọi người chung vui!! Nàng ấy sẽ đến đây ngay, vì sức khỏe nàng không tốt nên tổ chức nghi lễ sẽ nghi ngơi!!

Đám thương nhân gật đầu, ai nấy đều tặng lễ vật, đến Hàn Thiên chàng đưa hộp cho Lương Anh:

-Chút quà mọn!

Ai nấy tròn mắt lên... Trần châu, quá sáng, quá đẹp. Mọi người như há miệng.. Đúng là thiếu chủ vật phẩm cũng rộng rãi... Lương Anh cười nói chuyện giòn tan:

-Thật là cảm kích!

Hàn Thiên lắc lắc đầu... Phương Mĩ đã đứng bên chàng nàng cười nhẹ:

-Ta thấy nể phục, trần châu đó rất quý! Ngài thật rộng lượng!

Hàn Thiên cười nhạt:

-"Huynh đệ" tốt !

Hai từ kia chàng cố ý nhấn mạnh, Phương Mĩ đủ thông minh để hiểu, nàng ta không nói thêm. Đúng thiên hạ đồn không sai!! Hàn Thiên quá lạnh lùng! Các chàng trai ai đc nàng bắt chuyện đều vui vẻ bắt chuyện, kể cả Lương Anh cũng nể nang vui vẻ, vậy mà người này, biết giữ phong độ, khoảng cách... Tốt.. Nàng ta rất ấn tượng...

Dạ Lam lại lạc, nàng mệt...

-Tại Huỳnh bỏ lại ta mà ta phải bị vậy! Ta gặp lại huynh ta sẽ không tha!!

Đám nô tỳ hốt hoảng :

-Nghe nói Dạ tiểu thư đó xinh đẹp như hoa tài năng nữa! Nhưng ngài ấy nói lại bị bệnh tạm thời!

-Ta nghe nói người đó biết múa lụa rất tuyệt! Mà chẳng biết là tiểu thư nào! Ngài ấy chưa đề cập thật thần bí!

Dạ Lam tròn mắt:

-Dạ... Dạ gia! Chắc chắn là Dạ Tuyết! Sao lại vậy! Không ai thông báo với nàng! Phụ thân không nói gì cả! Chết tiệt! Người chính là coi nàng là người ngoài rồi! Theo lí tí ty như nàng cũng phải đc mời! Bọn họ.. Thật quá đáng! Khoan đã! Múa lụa! Dạ Tuyết à ta sao mà biết nó, không lẽ...Nàng nhớ lại lời lương Anh, nàng ngộ ra:

-Chết tiệt! Ra rõ ràng đc gả cho Hàn Thiên! Chắc chắn là mẹ con ả giờ tri, chắc chắn muốn kiếm chỗ dựa!

Đám lính giờ mũi giáo:

-Ngươi ngươi! Bắt cô ta lại! Dám đột nhập Lương phủ! Mau giải cho Lương Thiếu chủ!

Nàng bị tóm lại, nàng đẩy người :

-Ta ta... Ta là người của Hàn Thiếu chủ! Sao các ngươi dám lôi ta vậy! Nàng định bật lên.. Nhưng cũng tốt, kiểu gì cũng gặp lại Hàn Thiên, tiện ta sẽ phá nát kế hoạch của bà ta.. Nàng im để họ lôi, giả bộ yếu ớt..

- Tân nương đến!

Lễ bái đường diễn ra suông sẻ trước sự chứng kiến mọi người... Khi vừa xong một thương nhân lên tiếng :

-Lương Thiếu chủ có thể nói nương tử đc chứ! Chúng ta hồi hộp quá!

Hoàng Liên run run nhìn lên! Hàn Thiên sao lại ở đây! Chết tiệt, bà ta nắm vạt Áo... Hàn Thiên khẽ liếc, ra là Dạ Tuyết... Chàng đơ mặt, mặc kệ chuyện nhà người... Lương Anh nắm tay Dạ Tuyết lên:

-Nàng ấy là người Dạ gia!

Ai nấy ồ lên, tò mò. Dạ Tuyết hơi run, dù bị thế thân, nhưng con người Lương Anh khiến ả sợ, có phần rụt rè, Lương Anh hơi nghiêng người :

-Nàng ấy múa lụa rất giỏi! Lại vô cùng xinh đẹp! Khí phách mạnh mẽ!

Hàn Thiên đơ người... Cái gì! Múa lụa, Ai nấy xì xèo:

-Nghe nói Dạ Lam tiểu thư múa lụa bậc nhất! Người không phải là đã cưới đc nàng ta chứ!

Lương Anh vui vẻ gật đầu :

-Chính là nàng ta!

Hàn Thiên đơ tại chỗ. Sao sao có thể, nàng rõ ràng bên cạnh chàng là vị hôn thê nữa, sao lại là nương tử của hần, chàng nhìn sang Hoàng Liên, không thấy dạ Lão gia, chàng nhận ra, thì ra là vậy! Lại là giao dịch. Họ liều quá, dám lừa cả Lương Anh,tốt,họ diễn cứ diễn,chàng chẳng bận lòng. Hoàng liên rụt lại thấy Hàn Thiên k có ý nói gì thì thờ phào.. Quá tốt.. Phương Mĩ Nghiêng nhìn chàng:

-Dạ Lam là tiểu thư xinh đẹp! Ta rất hứng thú muốn biết nàng ta là ai! Ngài thế nào!

-Nàng ta đúng là múa lụa rất đẹp!

Phương Mĩ tròn mắt, việc này mà Hàn Thiên cũng quan tâm sao... Có..phần k đúng

-Thưa thiếu chủ! Có kẻ mạo danh là người của Hàn Thiếu chủ!

Đám lính lời một cô gái Vào.. Ai nấy giật mình, toàn bộ ngạc nhiên, nhất là lương Anh, Hoàng Liên. Hàn Thiên cười nhạt... Càng càng càng thú vị. Lương Anh người mời ta xem kịch thì ta sẽ diễn cho chót! Lương Anh tròn mắt:

-Dạ...Lam...

Ai nấy ồ lên..... Hoàng Liên sợ xanh mặt.. Nó lại ở đây, Dạ Tuyết bỏ khăn... Cũng đơ ra.. Cục diện bắt đầu căng thẳng...

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24



[REDACTED]

Dạ Lam lơ đãng nhìn Hàn Thiên cười nhẹ. Lính Canh nhú mảy :

-Cô ta tự xưng là người của Hàn Thiếu chủ! Nên Bọn thần đã cho ở ngoài với lý do giả mạo!Hàn Thiếu chủ đi một mình, sao có thể đem nữ nô tỳ!

Ai nấy nhìn nàng... Ai nấy xì xào bàn tán...Hàn Thiên vẫn đứng im lặng.... Dạ Lam bỏ tay, nói:

-Ta không phải nô tỳ mà là hôn thê của Hàn Thiên!

Ai nấy tròn mắt... Phương Mĩ ghé tai chàng :

-Nữ Nô nhà ngài thú vị thật!

Hàn Thiên lắc đầu cười nhẹ... Lương Anh đứng im như phỗng nhìn cảnh trước mắt... Lính canh đẩy tay:

-Nói káo!

Nàng đơ người, cả đám bật cười... Thương nhân trêu chọc :

-Sao có thể! Cả Hoa Nam ai cũng biết Hàn Thiếu chủ độc thân! Ngươi hồ đồ!

Dạ Lam đơ người, nàng bối rối, phải, họ chưa chính thức thành thân, nhìn Hàn Thiên vẫn im lặng, nàng thất vọng, tại sao, tại sao chàng không nói gì... Hàn Thiên động mảy, nhú nhẹ... Lương Anh ngộ ra gì đó liếc nàng:

-Sao lại như vậy tân nương! Sao muội muội nàng lại mặc Áo của nàng!

Dạ Tuyết run run sợ... Dạ Lam tiến lên nhếch mép :

-Phải hỏi muội ấy rồi! Ta vốn không lấy ngươi! Dạ Lam ta đâu phải nương tử của ngươi!

Cả gian phòng ồ lên... Ra là dạ Lam tiểu thư... Họ vốn chưa gặp nên k biết mặt nàng, đám lính run run sợ... Lương Anh đơ người cười nhạt:

-Người ta muốn lấy là nàng! Nàng là nương tử của ta! Không có đùa!

Hắn cầm chặt tay nàng:

-Nàng cố ý trêu ta!!

Hoàng Liên run như phỗng, cục diện này... Chết tiệt! Nàng ta đã phá hủy kế hoạch sao!!

Trước sự chứng kiến thương dân, Hàn Thiên nắm chặt tay... Phương Mĩ liếc chàng, chàng hình như đang giận:

-Ngài thấy họ tình cảm quá nhỉ!

Hàn Thiên nhếch mép, chàng kéo tay nàng về:

-Lương thiếu chủ thật đùa! Cô ấy vốn là hôn của ta sao lại là nương tử của huynh ư!

Cả đám há miệng... Phương Mĩ tròn mắt, ghé tai Tú Tú:

-Ta nói cô ta không đơn giản mà em không tin! Xem ra! Ờc xem kịch rồi!

Tú Tú gật đầu, nàng ta ra vẻ biết lỗi...

Dạ Lam nép sau Hàn Thiên, nàng thấy chàng nắm chặt tay nàng như muốn bóp nát... Lương Anh cười cười :

-Sao lại vậy ư!

Dạ Lam nói nhẹ nhàng :

-Phải hỏi mẹ của ta rồi! Ta vốn là hôn thê ưc định trước của Hàn Thiên, Hàn Gia ai cũng biết!

Lương Anh nhìn Hoàng Liên, bà ta chỉ gật đầu, nhưng im bất... Lương Anh nhìn thái độ Hàn Thiên, hắn biết bị Dạ Gia lừa gạt... Đám thương nhân xì xào càng to.. Hoàng Liên lừ nàng một đường, Dạ Tuyết cầm phần nhìn nàng, rồi quả quyết:

-Lương Anh lấy là ta không phải tỳ!

Lương Anh nắm chặt tay, hấn rất giận, nhưng gương mặt lại nở nụ cười :

-Ta đùa thôi mà huynh đệ! Phải người ta lấy là Dạ Tuyết cô nương! Ta chỉ muốn đòi không khí thôi!

Ai nấy thờ phào... Hoàng Liên riu con đi, không quên cười lại Dạ Lam ra về chiến thắng... Dạ Lam bất ngờ, nàng thờ dài, nghĩ bụng:

-Xem ra tên Lương Anh có vấn đề!

Phương Mi bước ra bắt tay vs Nàng:

-Thiếu Hàn phu nhân! Thật Vinh hạnh!

Ai nấy nhón nháo chào hỏi nàng, rồi đặt nhiều câu hỏi.... Hàn Thiên thì im lặng, từ đó chàng không nói câu gì, để mặc Dạ Lam đáp chuyện....

-Con nhỏ khôn khiếp! Nó nó đúng là khác tính!

-Hu hu hu! Mẹ thấy chưa! Chị ta định phá nát hôn lễ của con!!!

Hoàng Liên xoa đầu con gái:

-Ta không ngờ Lương Anh mời Hàn Thiên! Không sao! Thấy chưa! Lương Anh vẫn đóng kịch tốt mà...

-Nhưng. Như ngài ấy đã phát hiện ra... Không biết sau hôm nay có hủy bỏ hôn ước không!

Lương Anh bước vào hấn ta vung kiếm trước hai mẹ con:

-Hai con người đề tiện! Đám lửa thiếu chủ là ta! Các người chán sống rồi!

Hoàng Liên sợ hãi, bà ta hơi khó thở, nắm chặt tay, nhếch mép :

-Ngài không muốn mai tin tức truyền ra ngoài chứ!

Lương Anh nhếch mép :

-Các người dám đe dọa ta sao! Hahaaha! Ta nói cho mà biết! Ta đóng kịch chỉ k muốn ảnh hưởng đến thanh danh của ta thôi!

-Ta đã tính trước điều này!

Hoàng Liên hất hàm cười nhạt....

-Ra là có mục đích! Hấn bỏ kiếm xuống:

-Quá là xảo quyệt! Tốt thôi! Tha mạng nhưng các người sẽ không đc hưởng quyền lợi nào cả! Yên phận trong phút làm thiếu phu nhân hờ!!!

Hoàng Liên vỗ vai con gái, cúi đầu đi ra... Dạ Tuyết lại gần Hấn ôm eo:

-Hôm nay là ngày vui chàng đừng như thế!

Lương Anh hất người ả khinh miệt:

-Tiện nhân! Biến đi! Người còn dám đụng vào ta ta sẽ chặt xác người! Nên nhớ bổn phận!

Rồi hấn phát Áo ra ngoài đóng chặt cửa lại, Dạ Tuyết ngồi sụp xuống, ả nức nở:

-Dạ Lam! Con tiện nhân! Mày dám để tao phải bị nhục nhã như vậy! Đc lắm! Sau ngày hôm nay! Tao sẽ khiến mày sống không yên!

Ả cười tà ác, đám chân gối văng lung tung..

Dạ Lam và Hàn Thiên đc đưa vào một phòng khách, họ phải ở lại qua đêm, căn phòng khá rộng, vô cùng sang trọng.... Đám nô tài lui ra, nàng ngó nghiêng:

-Sao lại một phòng!

Hàn Thiên cười nhạt:

-Là phu thê! Chẳng lẽ lại hai!

Dạ Lam nhìn nên nàng hờn dỗi :

-Tại huynh! Tại huynh bỏ lại ta báo hại ta phải tìm kiếm đường mà lạc, lại bị mất mặt vì huynh! Đã vậy! Huynh còn chần chờ lúc nhận ta nữa!

Hàn Thiên lơ lửng nhìn lên... Nàng thờ dài,, cúi đầu rồi bước ra... Huynh ngủ trước đi... Nàng bước ra ngoài... Hàn Thiên nhìn theo, hối hận tràn trề...
Chàng nên để nàng yên tĩnh, chàng thờ dài:

-Dạ Lam! Ta xin lỗi!

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25



Hàn Thiên cứ ngồi như vậy, chàng biết nàng tủi thân, rõ ràng là như vậy, người con gái này, chẳng bao giờ đưa ra bộ mặt yếu đuối trước mặt chàng... Lúc nào cũng vậy, không tức giận thì cười... Hàn Thiên thờ dài, sao nàng lại không sống thật là với bản thân, ít nhất là trước mặt chàng... Hàn Thiên nhìn ra ngoài, đêm đã lạnh lạnh, gió mùa đông thổi ào ạt... Nàng căn bản chưa về, nơi đây là khách lại là nguy hiểm.... Sở dĩ chàng chưa nhận nàng vì chàng sợ nàng sẽ gặp nguy hiểm, nhưng lúc Lương Anh động tay kéo nàng, theo bản năng chàng vùng dậy... Dạ Lam vốn là của chàng, dám lôi kéo trước mặt chàng, chàng không bỏ qua... Nhưng Dạ Lam không hiểu, nàng đã hiểu lầm, trắng lên cao, chàng chợt nhận ra nàng không biết đường, nơi đây lại xa lạ, theo bản năng chàng bật dậy bước ra ngoài...

Dạ Lam bỏ đi ra ngoài, nàng thấy tủi thân, nhưng lại sợ mình khóc trước mặt chàng, nàng cười nhạt. Lúc nói là nô bộc, trước ánh mắt xăm soi của mọi người, ánh mắt nhìn chàng như vậy, vậy mà chàng lại im lặng, rõ ràng trên sự thật, họ là phu thê. Phải chăng chàng đã động lòng Phương tãi nữ kia... Nàng cứ đi rồi hờn... Phải! Nàng ấy là tuyệt sắc giai nhân, ngày xưa, nàng tự tin mình xứng đáng bên chàng bởi dung mạo hoàn mỹ nhưng hôm nay, nàng ta xuất hiện, nàng mới biết, cái gì gọi là hơn thua.. Đã vậy tính cách thủy mị mầu mực, làm nên đại sự, còn nàng lại quá năng nổ, nói sâu sắc cũng chỉ là một tiểu thư dong chơi chẳng có gì đặc biệt.... Nàng lo sợ, bởi họ chưa chính thức thành thân, mọi thứ có thể thay đổi, huống chi, chàng lại chủ động, nàng mất con thời gian như vậy, chàng lại chẳng có cái nhìn ấm áp, lời nói hành động lạnh tanh, vậy mà với Phương Mĩ kia, chàng lại có phần dịu dàng.... Nàng gạt nước mắt, nhìn lên trời... Nàng thấy bất lực, thấy tủi hờn, nhưng chỉ có thể tự nghĩ tự đau tự quên.... Tiếng cười nhếch nhếch xa, Hoàng Liên khoanh tay đi lại:

-Chào Thiếu thủ phu nhân!

Dạ Lam nhìn lên, nàng giữ bộ mặt nghiêng người, mặt có phần lạnh:

-ô! Chào gì! Chúng ta là người nhà! Sao lại khách sáo vậy chứ!

Hoàng Liên nhếch mép, bà ta cười nhạt:

-Tao nghĩ không còn ai thì mày khỏi đóng kịch gia đình!

Hàn Thiên đứng lại, chàng theo dõi từ xa.....

Dạ Lam bước lại gần bà ta, vỗ vai:

-Về tãi diễn sâu thì ta phải học hỏi bà nhiều rồi! Sự việc hôm nay cũng là trong miệng lưỡi của bà mà ra! Sau nhiều năm, con người bà chẳng ngộ ra mà

còn nuôi dã tâm nhiều đến vậy!

Hoàng Liên cười che miệng:

-Mày đã quá khen! Tao đây diễn nhiều năm với cha mày, cha mày vẫn tin! Ôi dạ Lam tao thấy thương hại mày quá, cha mày luôn tin tưởng những kẻ người ngoài như tao! Còn mày lại sớm bị tẩy chay! Cái lão già chết tiệt ấy! Sẽ sớm trong lòng tay tao rồi!

Dạ Lam đơ đơ lùi lại, nằng chỉ tay:

-Bà... Bà dám làm gì ông ấy rồi!

Hoàng Liên giờ tay tỏ vẻ vô tội:

-Thấy không! Phụ thân mày hôm nay không có ở hôn lễ nên mày thấy tao thế nào? Quá tài năng phải không?? Dạ Lam, mày thấy không! Bao năm rồi, mày luôn chiến đấu với bọn tao vì Dạ gia vì cha mày, vậy mà kết quả rồi sao! Ba mày về phe tao, Dạ Gia sớm đã nằm trong tay tao rồi!

Dạ Lam tức giận túm Áo bà ta, lắc mạnh:

-Con mụ già chết tiệt! Bà. .bà đã làm gì cha ta rồi, Dạ gia, sao có thể trong tay bà!

Hoàng Liên cười Nhặt, bà hát tay nằng ra:

-Cha mày thì mày e là không thể gặp, còn Dạ gia, nó đã về tay tao... HAhahaa, mày thấy không, cái lời đe dọa của trong thư chẳng làm tao run sợ, tao tính nước sông nhờ này đã đủ sức để có cánh, mày bây giờ cần bản không làm gì đc tao!!! Nó sẽ soon sẽ nhưng mày phá đám, tiếc là nó lại trong kiểm soát của tao, nước cờ này, tao thắng!!!

Dạ Lam hừ nhẹ, nằng quá xem thường ả, nằng chỉ tay:

-Tốt nhất bà đừng có mà động vào cha tôi! Không tôi sẽ nói Hàn Thiên san bằng bà và nó!

Hoàng Liên cười nhạt:

-Trông gì! Mày nghĩ những lời này con hiệu lực sao, cha mày và gia sản trong tay tao, mày mạnh động tao sẽ hủy hết! Hơn nữa, mày nghĩ mày là thiếu phu nhân chính thức sao!! Mày cần bản là không phải thôi!

-Bà nói gì vậy! Ta với Hàn Thiên chỉ là chưa có hôn lễ, còn trên lí thuyết ta với chàng đã là phu thê!

Hoàng Liên cười to, bà ta chỉ tay:

-Ôi thật đáng thương, xem ra nguoi vẫn ảo tưởng, đã không chết trong tay Hàn gia mà còn cậy thế!

Hàn Thiên bóp gần như méo cái cột bên, nằng đang bị bối rối.... Chiếc chuông nhỏ khẽ kêu kêu..

-Dạ Lam ơi Dạ Lam mày không biết là mày cuối cùng cũng chỉ là.....

-Dạ Phu nhân chưa về sao!

Hàn Thiên bước lại, chàng cất tiếng.

-Hàn Thiếu chủ... À... Ta đang về! Ta là đang tâm tình với Dạ Lam...

Dạ Lam vòng lên:

-Ta làm sao.. Bà nói đi.. Không ta sẽ không tha...

-Ồ...

Bà ta ngơ ngác nhìn lên, không dám nói nữa bởi ánh mắt sắc bén của Hàn Thiên đã lướt qua... Hàn Thiên kéo nằng về:

-Vậy ta với Dạ Lam về trước, khi rảnh, bọn ta sẽ tới phủ tham phụ thân!

Hoàng Liên gật đầu, bà ta mau chóng chuồn...

-Mấy thế lực này! Không nên đắc tội!

Hàn Thiên quay sang thấy nằng ngóng ngóng:

-Cha cô nương chắc không ổn rồi!

Dạ Lam gật đầu, nàng thở dài :

-Đúng vậy! Ta biết! Để huynh chê cười rồi! Gia đình ta nó như thế đấy! Lần này đi cùng huynh ta chắc phải làm một số chuyện khác rồi!

Hàn Thiên gật đầu, chàng nói lại:

-Muộn rồi, về thôi!

Dạ Lam ngộ ra, nàng đi theo chàng,vui vẻ nói:

-À... Huynh sao lại ở đây! Sao thế lo cho ta à!

Hàn Thiên nhú mày, vừa mới không vui, mà giờ lại hớn hờ, chàng chỉ khẽ lắc đầu... Dạ Lam hừ lạnh, nàng phụng phịu theo sau...

-Ta chỉ là đi ngang! Cô nương nghĩ mình có thể tìm về phòng sao!!!

-Ta.... Ta thông minh, dĩ nhiên không cần huynh dẫn rồi!

-Vậy lúc hội lồng đèn, không phải cô nương vẫn luôn bám theo ta vì sợ đi lạc sao!

-Ta... Ta... Huynh là đang chê cười ta, hay đang giúp ta vậy!

-Cô nương nghĩ sao thì là vậy!

Nàng cười ranh ma, nheo nhẹ chàng:

-Vậy ta chính là nghĩ huynh đang lo lắng, quan tâm ta!

Hàn Thiên bật cười, chàng im lặng, Nàng thế nào cũng nói đc.... Dạ Lam chạm vào miệng chàng, nàng vui vẻ :

-Huynh hãy cười như thế nhé! Sau này e rằng ta chẳng thể chọc huynh vậy nữa!

Hàn Thiên đơ lại nhú mày, chàng thấy nàng đùa giỡn :

-Nói mà huynh tin à! Ta chính là bám theo huynh cả đời!

-Ta có nói là tin cô nương sao!

Đến cửa phòng, Dạ Lam bữu môi :

-Huynh mà cứ vậy, thì ta sẽ bỏ huynh theo Lương Anh đấy! Người ta dịu dàng với ta nhiều!

Nàng lơ lửng, mặt ai đó tối sầm lại, chàng kéo chặt tay nàng ,nắm rất chắc.... Không khí khó thở lại thường, Dạ Lam giật mình, hơi sợ sợ. Hàn Thiên lừ lên, căng mắt lờ nàng:


-Cô nương nói cái gì!

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 26





Dạ Lam bị nắm chặt cổ tay, nàng có phần sợ sệt, nàng càng ngày càng lùi lại đến mép bàn không thể lùi nữa nàng hơi cúi đầu, im lặng không nói. Hàn Thiên hừ nhẹ, nàng lúc nào cũng có thể chọc chàng điên lên, Dạ Lam thấy chàng không có phản ứng thì nhìn lên:

-Ta ta nói có gì sai đâu!

Hàn Thiên nhú mày, chàng siết chặt tay hơn nhấn mạnh:

-Không sai ư!

Dạ Lam nghiêng người, nàng nhìn lên:

-Huỳnh không nỡ để ta rời xa à!

Hàn Thiên cứ nhìn nàng chăm chú không nói lời nào, Dạ Lam thất vọng, nàng thở dài:

-Vậy huỳnh tốt nhất là nên bỏ ta mà đi lấy Phương tãi nữ kia đi! Cô ấy vừa xinh đẹp lại giỏi giang... Ừm... Hàn Thiên kéo nàng lại đặt một nụ hôn ngọt ngào, rất nhanh khiến Dạ Lam chỉ đàn người, con mắt căng nên, nàng không tin được, nàng chỉ tay còn lại:

-Huỳnh.. Huỳnh vừa làm gì vậy!

Hàn Thiên lắc lắc đầu:

-Chẳng ra sao!

Nàng cười nhẹ,kẽnh nhẹ chân, hôn lên má chàng, Hàn Thiên cười nhẹ:

-Cô nương lại làm gì vậy!

Dạ Lam chu chu môi:

-Ta chỉ có đi có lại thôi!

Hàn Thiên bật cười, chàng lắc lắc đầu. Dạ Lam hừ nhẹ:

-Huỳnh cười cái gì! Ta ta bị đau tay!

Hàn Thiên đỡ người, chàng buông tay ra, Dạ Lam xoa tay, nàng bị đau, chàng dùng lực khiến tay nàng lằn, nàng ngồi xuống, xoa tay.... Hàn Thiên nhìn xuống tay nàng, chàng thở dài, chàng ngồi xuống kéo tay nàng vào lòng:

-Đưa đây!

Nàng rụt lại:

-Không sao! Ta.. Ta không có gì....

-Ngồi yên!

Dạ Lam im bật, Hàn Thiên bỏ thuốc ra, chàng nhẹ nhàng nâng tay, bôi thuốc:

-Xin lỗi! Ta không cố ý!

Dạ Lam nhìn chàng cười nhẹ:

-Hàn Thiên!

-Sao!

Hàn Thiên nhìn lên.. Nàng cười nhẹ... Rồi lắc đầu :

-Huỳnh hôm nay uống nhầm gì à!

Hàn Thiên nhú mày:

-Cái gì!Chàng bực mình đứng lên, chàng cầm lọ thuốc đứng ra ngoài cửa, Dạ Lam nhìn lên, nàng ngó người... Minh nói sai gì sao... Quá sai nàng ơi.. Người ta dịu dàng như thế, cách nói nhẹ nhàng như thế, vậy mà chót câu kia... Hàn Thiên thở dài... Thì ra với nàng chàng lại lạnh nhạt như vậy, chàng bám vào cửa với lực mạnh.... Chàng sai rồi, cách chàng áp dụng đã thất bại, nàng đã không cảm nhận được nó mà lại hiểu sai... Chàng nghĩ mình quan tâm nàng để nàng cảm nhận, đáng tiếc nó lại trở thành trò đùa.... Thấy Hàn Thiên đứng vậy, Dạ Lam giờ chuông gió lắc trước mặt chàng:

-Ngủ thôi!

Hàn Thiên nhìn sáng thấy sự toe toét của nàng, chàng cười nhẹ, đưa tay vỗ nhẹ vào đầu nàng:

-Ừ! Muộn rồi! Ngủ ngon!

Chàng tiến lại lấy gối, rồi xoay người....Dạ Lam tiến lại, mặt hơi hồng:

-Huynh muốn ngủ cùng ta à!

Dạ Lam luống cuống, nàng xua tay:

-Không không... Ta... Ta..

Chàng ghé nàng sang một bên, với lấy chân:

-Cô nương muốn vậy à

Nàng đỏ bừng mặt lên, im bật. Rồi chàng lắc lắc đầu :

-Ta sẽ nằm ở phía dưới! Nhưng...

Chàng ghé sát tai nàng:

-Ta hình như có phản ứng!

Dạ Lam vẫn đơ người, nàng nhìn trộm chàng:

-Huynh nói gì cơ!

Hàn Thiên lắc đầu :

-Ngủ đi!

Dạ Lam gật đầu, nàng ngồi lên giường, chọc ghẹo :

-Thật ngại! Thiếu chủ mà nằm đất vậy mà truyền ra ngoài chắc ta không còn mặt mũi!

Hàn Thiên mở mắt, chàng cười nhạt:

-Nếu là nhường cho phu nhân, chắc ta sẽ đc Vinh danh!

-Hà! Huynh nói gì cơ!

Hàn Thiên gất lên:

-Ngủ đi!

Dạ Lam ậm ừ, nàng cười trộm, thấy Hàn Thiên đã nhắm mắt, nàng khóc, nước mắt rơi xuống đất liên tục, nàng thở dài:

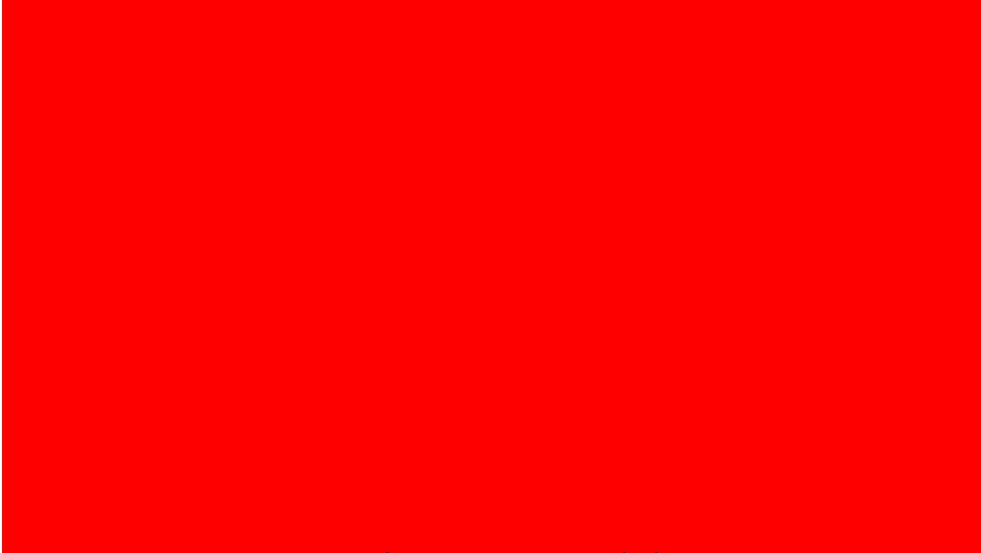
-Hàn Thiên! Phải chăng đây là sự chia tay ngọt ngào huynh giành cho ta!

Hàn Thiên mở mắt, nghe rõ, chàng nắm chặt chuông gió:

-Dạ Lam! Nàng yên tâm! Ta sẽ không để nàng phải dôi xa ta! Lần này nguy hiểm nhưng ta sẽ không để nàng bị thương! Hàn Thiên ta! Hứa sẽ không để nàng buồn như vậy nữa! Thật xin lỗi!

Màn đêm buông đã lâu, sương giăng đầy vùng Hoa Nam, trăng đẹp, gió thổi!

Chương 27



Dạ Lam mở mắt, nểng mới lên một chút, có lẽ là thói quen dậy nấu canh cho chàng, nàng lắc lắc nhận ra nơi này không phải Hàn phủ nàng vốn không đi chạy lung tung... Vươn tay lên cao, nàng ngủ rất ngon, định nhìn xuống xem Hàn Thiên dậy chưa, thì nàng đã thấy chàng ngồi trước mình, ánh mắt lờn nhẹ... Nàng cười ngượng :

-Chào buổi sáng! Huynh ngủ ngon không?

Hàn Thiên quăng cái gối lên, nói nhẹ:

-Vào mùa đông! Nếu nằm dưới đất thử hỏi Dạ cô nướng ngủ ngon nổi không?

Dạ Lam lắc lắc đầu :

-Ta ngủ ở giường nên không biết! Ồ! Mà ta nói huynh ngủ giường huynh không nghe mà!

Hàn Thiên im lặng, chàng chẳng buồn nói nữa... Đứng dậy, đi ra cửa:

-Đi ăn sáng thôi!

Dạ Lam chau đầu, ngấm một lượt nhìn lên:

-Ở đâu!

-Đại sảnh!

Nàng lóc cóc theo chàng phía sau, than thở :

-Huynh đi chậm một chút! Nhanh cũng có ăn đc nhiều đâu!

-Vấn đề không phải ăn!

-Vậy là gì!

Chàng quay lại, chỉ tay vào trán nàng:

-Cô nướng đi quá chậm!

Dạ Lam hừ lạnh, nàng đi nhanh hơn chút, rồi nói :

-Tên chết tiệt! Sao có thể so sánh với thiếu nữ chứ!

Đi một đoạn, gặp Phương Mĩ, nàng ta vừa bước ra, đi đến:

-Chào Hàn thiếu!

Hàn Thiên gật đầu.... Dạ Lam lườm lên, nàng ta rõ ràng không nói gì với nàng, Sao! Coi thường nàng à!

-Thiếu chủ phu nhân có gì bất mãn sao!

Dạ Lam nhìn lên, bắt gặp câu hỏi của nàng ta, cùng ánh mắt khinh miệt của Tú Tú, nàng thờ dãi :

-Ta nào dám bất mãn với tài nữ!

Nàng ta cười nhẹ, ánh nắng chiếu vào khuôn mặt tuyệt đẹp.... Phương Mĩ cười nhạt:

-Kì thực lúc gặp lần đầu, ta không nghĩ là cô lại là thiếu phu nhân, lại là Dạ Lam thiếu nữ!

Dạ Lam đi kế bên, nàng rõ ràng muốn tách hai người họ nên xen giữa :

-Vậy tài nữ nghĩ ta là ai!

Tú Tú khinh miệt:

-Nô tài nghĩ người là nô bạc bên Hàn Thiếu!

-Tú Tú! Câm miệng!

Phương Mĩ quát nhẹ, nàng nhẹ nhàng nói:

-Thật có lỗi! Nô bạc ta không biết lễ nghi!

Hàn Thiên lắc đầu cười nhẹ, chàng tỏ vẻ không sao! Dạ Lam thì khác, nàng giận sôi máu, bàn tay nắm chặt, ánh mắt lơ đãng nhìn họ đi lên trước, chàng cười, ánh mắt hơi buồn nhìn xuống đất, nàng lắc đầu :

-Là ảo mộng!

Phương Mĩ ghé tai Tú Tú:

-Điều tra chính xác chứ!

Tú Tú gật đầu :

-Mọi thông tin đều chính xác! Người thấy không? Nàng ta căn bản không cạnh tranh với người đc!

Phương Mĩ lắc đầu :

-Phải vậy sao! Theo ta! Câu chuyện ngày càng thú vị rồi! Nàng ta vốn không đơn giản như vậy!

Tú Tú thờ dãi :

-Người tự ti gì chứ! Rõ ràng ngài ấy chẳng có hứng với cô ta! Người vô văn cơ hội!

Phương Mĩ cười nhẹ:

-Dù sao nếu đối thủ là nàng ta ta rất thích, thế nào ta cũng phải có đc Hàn Thiên!

Tú Tú tròn mắt :

-Từ khi nào! Người có hứng thú với Hàn Thiên vậy!

Phương Mĩ lắc đầu :

-Từ cái chuông gió kia! Ta chắc chắn huynh ấy là người ta cần tìm, người ta chờ đã xuất hiện!

Tú Tú không hiểu, cô ả, đơ đơ nhìn chủ nhân, Phương Mĩ chỉ trích :

-Vào thôi! Hôn nữa! Đừng bao giờ ns lung tung! Ảnh hưởng đến ta!

Tú Tú nhận lỗi:

-Thần đã rõ!

Bữa ăn sáng diễn ra vui mừng, Lương Anh vui vẻ tiếp chuyện mọi người, đặc biệt hắn luôn dõi theo Dạ Lam. Sở dĩ giữ Hàn Thiên lại để diệt may có Dạ Lam, mặt khác, giữ nàng lại hơn.... Dù sao nàng vs Hàn Thiên chưa thành thân, hắn căn bản vẫn có cơ hội...

-Dạ Lam tiểu thư ăn nhiều chút!

Lương Anh gấp miếng thịt sang bát nàng, Dạ Lam lúng túng, chỉ gật đầu. Hàn Thiên thì khác, nhú mồm, gấp thịt sang bát mình...Lương Anh nghiêng người không nói, hành động này khiến Phương Mi hơi ngạc nhiên.. Dạ Tuyết hừ lạnh, rõ ràng không coi ả ra gì, nàng ta cất tiếng chỉ trích Lương Anh:

-Phu quân! Chàng đừng gấp nữa! Tỷ ắt không ăn đc thịt tề giác đâu!

Lương Anh vui vẻ cười trừ, hắn lại gấp rau sang cho nàng:

-Vậy tào thì sao!

Hàn Thiên, nắm đũa như sắp gãy, nhưng cố tỏ ra bình tĩnh :

-Lương huynh đệ hình như quan tâm hôn thê ta nhiều quá!

Lương Anh nhếch mép, cười :

-Ta quan tâm như quan tâm huynh vậy!

Dạ Tuyết hừ lạnh, nàng ta gấp rau ra khỏi bát nàng:

-Tỷ ắt dị ứng với tảo xanh!

Dạ Lam cười trừ, nhận thấy ánh mắt liếc xéo của Dạ Tuyết nên nói:

-Vẫn là để ta tự ăn tự gấp!

Rồi nàng mau chóng gấp thức ăn... Dạ Tuyết ngóe giận, may tỷ ta biết điều, Hàn Thiên cười nhẹ, nàng xem ra là biết thời thế, nhưng chàng giận, cái tên Lương Anh, rõ ràng có ý trêu chọc chàng, động vào ai, chứ Dạ Lam, chàng tuyệt đối không tha.. Phương Mi như xem kịch này giờ, vui vẻ nói:

-Cái vị thú vị quá! Rất sáng khoái!

Lương Anh vui vẻ, chỉ tay:

-Ăn thôi ăn thôi!

Tú Tú cười nhạt, nàng ta nói nhỏ bên tai Phương Mi:

-Họ lại đấu đá nhau!

Phương Mi Gật gật :

-Ta thích vậy! Câu chuyện mới bắt đầu thôi!

Bữa cơm diễn ra vui vẻ, ngay sau đó, hai thiếu chủ và tài nữ vào phòng bàn chuyện, còn Dạ Lam rảnh, nàng đi dạo lung tung quanh Lương Phủ, với ý, trông chừng chàng, sợ Lương Anh giờ trò. Vì họ căn bản đang vào hang hổ, chỉ sơ suất có thể nguy hại....nàng biết thái độ của Lương Anh rõ ràng có ý, nàng chỉ khéo léo phản ứng, nhưng nàng không hiểu, rõ ràng Hàn Thiên phản ứng rất mạnh.. Nàng thấy vui, nhưng lại thở dài tự nhủ:

-Có lẽ huynh ấy coi trọng thể diện! Làm sao có thể là ghen! Dạ Lam trực tiếp giác của người sai rồi!

---cũng dễ hiểu, nàng làm sao nghĩ đc sâu xa, bởi trên thực tế, nàng bị lạnh đã quen, ấm như vậy, nghĩ không đến đc!

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28



Dạ Lam nhân lúc rảnh rồi đi dạo tiện ngó ngang tình hình, nàng phải đi điều tra một chuyện... Không thể để mụ ta lộng hành vậy nữa.... Nàng nhìn đủ rồi.... Chỉ tại phụ thân nàng hồ đồ nên mới xảy ra chuyện như ngày hôm nay, bị lừa mà không hề hay biết.....Dạ Tuyết thấy Dạ Lam định bước lại thì tiến lại có ý châm chọc :

-Tỷ định đi đâu!

Dạ Lam dừng chân, nàng quay lại cười hoà nhã:

-Lương phu nhân quan tâm ta vậy sao!

Dạ Tuyết nhếch mép, ả nhìn người trước mặt, chỉ tay:

-Tỷ đi đâu! Ta chẳng hứng thú! Nhưng ta cảnh báo tỷ...

Ả tiến lại ghé sát tai thì thầm:

-Yên phận một chút! Đừng có dụ dỗ phu quân ta!

Dạ Lam cười nhạt, kéo Áo ả lại:

-Ta chẳng có hứng thú với phu quân ngươi! Thấy không! Sáng nay là hấn, cứ để ý ta đấy chứ!

Dạ Tuyết tròn mắt, then quá hoá giận, ả ta dậm chân :

-Đồ không biết xấu hổ!

Dạ Lam nhìn lên, ánh mắt lạnh buốt:

-Sao bằng biểu muội đây! Thủ đoạn đa mưu, nói đến level! Ta phải học hỏi rồi!

Dạ Tuyết chỉ tay, nàng ta hét lên:

-Dạ Lam! Tao tao, tao sẽ không cho mày yên thân đâu!

Dạ Lam cười sắc sảo, liếc mắt :

-Vậy ta chờ! Nên tháo cái bộ mặt tình tỷ muội vậy có phải hơn không!

Đám nô tỳ xung quanh nhìn họ, nhìn Dạ Tuyết, xì xào, ả quát:

-Im lặng cho ta!

Dạ Lam vung tay, tấm dải lụa, siết cổ tay ả lại, nàng khinh miệt nói:

-Tốt nhất mẹ con các ngươi nên nhắm vào ta, bằng không động đến những người thân, cùng lắm ta sẽ chết cùng các ngươi!

Rồi nàng quay lưng bỏ đi.....

Dạ Tuyết bị đau, ả nhìn thù hằn, run lên:

-Còn dám lên mặt dạy tao! Dạ Lam! Mày tốt nhất hãy lo cho mình trước đi!

Rồi ả cũng bỏ đi....

Căn phòng làm ăn có vẻ im lặng. Hàn Thiên im lặng, căn bản không muốn mở lời... Lương Anh lên tiếng:

-Hiếm khi ba người chúng ta tụ họp! Cần gì phải nặng nề thế chứ! Phải không Hàn Huỳnh!

Hàn Thiên nhìn lên, cười nhạt:

-Chúng ta hình như có quen thân nhau sao!

LƯƠNG ANH nhấp ngụm trà, cười nhàn nhai:

-Chúng ta từng là hảo huynh đệ! Cần gì phải xa cách! Bao năm vậy rồi! Vẫn là nên họp tác cùng phát triển!

-Vậy sao! Nếu nề tình huynh đệ! Lương huynh đã không nhiều lần vào lãnh thổ ta! Lại thêm vụ đưa thiệp mừng có nhĩ ý vậy nữa!

Lương Anh vui vẻ cười cười, đặt ly trà xuống:

-Ra là huynh tức giận sao! Đừng để bụng chứ!

Hàn Thiên cười nhạt, ánh mắt lạnh lẽo :

-Không! Ta đâu giận đâu! Ta thấy hài lòng!

Phương Mỹ cười trừ...Hai người họ lại nói xoáy nhau, nàng ta k lên tiếng, chắc lại căng thẳng rồi!

-Hai huynh có thể vào việc chính được rồi chứ! Phương Mỹ ta đây không hứng thú nghe chuyện của hai vị!

Lương Anh cười đùa, liếc nàng ta:

-Phải phải! Để Phương Mỹ nhân chê cười rồi!

-Ta muốn nói với hai huynh! Ta còn chưa đc quyền thế, hôm nay họp mặt chỉ muốn chỉ giáo thêm!

Hàn Thiên im lặng, chàng chỉ uống ngụm trà.... Lương Anh đặc ý :

-Ta biết! Việc chính vẫn vậy! Ta chỉ muốn ba chúng ta họp lại thành một! Để khỏi chia rẽ!

Hàn Thiên dừng ly trà, để mạnh xuống bàn:

-Ta chính là muốn nói với Lương huynh! Ta không đồng ý!

Lương Anh dừng nụ cười, cầm chặt ly:

-Có gì không tốt!

-Nếu là giao dịch làm ăn thì chúng ta nên nói tiếp, còn việc họp nhất. Ta mãi mãi không thể!

Phương Mỹ đứng lên gần gần:

-Hàn Thiên! Sao huynh lại cứng nhắc như vậy chứ! Hai người từng là hảo huynh đệ sao!

-Hảo huynh đệ! Phương Mỹ tiểu thư có vẻ rất hiểu về chúng tôi! Nhưng! Cô sai rồi! Chúng tôi mãi mãi là thương gia!

Hàn Thiên lạnh lùng nói:

-Tình cảm huynh đệ ấy nói đã chết từ lâu rồi!

Rồi chàng phát Áo bỏ đi.... Lương Anh vẫn nhàn nhã ngồi, vẫn vui vẻ, ngón tay vẫn xoay ly trà:

-Cô thấy rồi đó! Hắn chính là không nề mặt ta!

Phương Mỹ nhìn lên, ánh mắt nàng ta nhàn nhạt:

-Lương thiếu chủ có vẻ rất bình tĩnh trong mọi tình huống!

Lương Anh đứng phắt dậy, bóp nát ly trà:

-Kẻ thông minh không nên hỏi nhiều! Phương Mi nhân văn là nên đừng quan tâm quá chuyện riêng bọn ta!

Hắn tiến lại nâng cằm nàng lên:

-Mi nhân không nên nhiều chuyện! Khôn ngoan một chút!

Phương Mi cười trừ gật gật, rồi đáp:

-Lương Thiệu chủ muốn sao thì vậy! Tiểu nữ đã hiểu!

Lương Anh đi đến cửa nhìn lại:

-Ta chính là thích những nữ nhân như thế! Rất thông minh!

Tú Tú bất mãn nãy giờ, đi đến hừ lạnh:

-Tên Lương chết tiệt! Hắn sao có thể nói người như vậy!

Phương Mi hất tay, nàng cười nhạt:

-Là ta vô ý! Hai người họ có vẻ không ưa nhau! Ta thích điều đó!

-Nhưng người không nghĩ sẽ về phe nào sao!

-Người nghĩ kẻ nào có lợi!

-Nó...nô tỳ không rõ!

-Trò chơi này, rất vui. Nhất là có mặt Dạ Lam tiểu thư kia, lần này ai thắng cuộc ta sẽ theo thôi! Còn nữa! Tú tú! Em đi điều tra giúp ta một chuyện!!!

-Vâng người căn dặn! Chiếc chuông Hàn Thiệu đeo bên người... Là từ đâu!

Tú Tú gật đầu... Bỏ đi... Phương Mi cười nhạt, nhìn ra xa... Nàng vẫn chưa quên được người thiếu niên ấy, năm xưa từng cứu mình.... Điều kì lạ là, nàng mãi không quên, luôn tìm kiếm, chiếc chuông nàng từng tặng người đó, là ở đâu.....Người đó còn hứa tìm nàng, nhưng nàng chờ mãi không thấy, chiếc ngọc bội này, nàng vẫn luôn giữ bên mình.....

Hàn Thiên đi vào phòng, liếc không có ai.... Đi ra ngoài thấy đám nô tỳ..

-Dạ Lam đâu?

-Dạ... Dạ.... Hàn phu nhân mới bỏ ra ngoài ạ! Còn đi đâu thần không biết!

Hàn Thiên gật đầu, thấy thái độ sợ sệt của họ thì chẳng quan tâm, chàng tiến ra cửa, nắm chặt kiếm:

-Lại đi lung tung! Nàng đúng là không nghe lời...

Dạ Lam đứng góc xa tường Dạ gia.. Nàng cười khỏ, nơi đây rõ ràng là nhà nàng, nhưng giờ lại lén lút đứng nhìn, nơi đây nàng từng lớn lên, vậy mà giờ lại thêm phần xa lạ... Nàng phải điều tra!! Rốt cuộc! Cha nàng sao rồi! Dạ Lam lấy đà nhảy lên tường nàng mẫn nguyện :

-Vẫn như ngày nào!

Đang định đi vào thì một bàn tay để sau eo nàng, kéo nàng vào phủ, một cách an toàn. Dạ Lam giật mình quay sang:

-Hàn Thiên! Sao huynh lại ở đây!

Hàn Thiên liếc lên:

-Cô nương chạy ra đây thì ta không thể sao! Nhớ nhà sao!

Dạ Lam hừ nhẹ, nàng gật đầu:

-Ta chỉ là, muốn xem cha một chút! Huynh! Huynh giúp ta sao!

Hàn Thiên cụp mắt, giọng đánh thép :

-Ta sao phải làm hành động lén lút này! Ta chỉ là ngang qua!

Dạ Lam chếp miệng, nàng phụ mặt:

-Huynh thật là... Không nhờ huynh ta cũng tự leo vào!

-Mau lên! Ta cho cô nướng một cây nhang!

-Huynh... Huynh giúp ta sao!

-Ừm...

-Vậy đc! Đi thôi!

Dạ Lam kéo tay chàng vào góc khuất của phủ, mon men đi về phía phòng phụ thân... Hàn Thiên nói:

-Ta đứng ngoài! Cô nướng vào đi!

Dạ Lam gật đầu, bước vào!!!

Nàng bước chân rất nhẹ đến bên cha, cha nàng đang ngủ, nghe tiếng bước chân tỉnh lại... Nàng thấy giận, giận người trước mắt, giận người đã sắp xếp cuộc hôn nhân này.... Nhưng xét cho cùng, nàng cũng thấy vui thấy hạnh phúc... Nàng tiến lại:

-Cha! Là con! Là Dạ Lam đây!

Dạ Lão gia bước lại, chân đi không rõ... Nhìn lên:

-Phải không! Con về rồi à!

Dạ Lam tròn mắt, đưa tay đỡ phụ thân:

-Người người sao vậy!

Dạ Lão gia xua tay:

-Không sao! Ta chỉ là nhìn không rõ, con thế nào chắc vẫn xinh nhì!

-khốn khiếp! Cha phải đi với con! Không thể ở đây!

-Sao vậy! Ta rất tốt mà!

Dạ Lam cầm giận:

-Tốt! Tốt cái gì chứ! Con chính là vẫn giận! Nhưng nơi này k thể ở nữa! Hoàng Liên, mẹ ta sẽ... Hại cha chết!

-Con nói linh tinh gì vậy! Bao nhiêu năm rồi con vẫn thành kiến với bà ấy sao! Bà ấy luôn chăm sóc ta, rất tốt!

-Tốt! Cha xem mình thành ra vậy không phải mẹ ta hại sao! Cha còn vậy cả Dạ Gia sớm đã nằm trong tay mẹ rồi! Trước mắt cha phải đi với con!

Dạ Lão gia, gạt tay nàng quát:

-Không! Ta không đi! Con mau đi đi! Ta không cần con, yên phận ở bên Hàn Gia đi! Còn nữa! Khỏi phải về thăm ta, nếu còn thành kiến với bà ấy, đừng về nữa! Mau! Mau đi đi!

Dạ Lam giậm chân, nàng nắm chặt tay:

-Cha... Người vì bà ta nắm lần bảy lượt mắn mỗ con, giờ lại đuổi con sao! Người...

****cốc cốc****

-Dạ Lam! Hoàng Liên đến rồi mau đi thôi!

Hàn Thiên giở cửa bước nhanh vào, kéo nàng đi. Dạ Lam run run :

-Còn phụ thân... Ta...

-Mau lên! Qua bên đó!

-Ông ta nói vậy! Mà cô định cứu sao! Đi Mau!

Dạ Lam buồn rầu đi theo chàng, không quên nhìn lại cha, thờ dài...

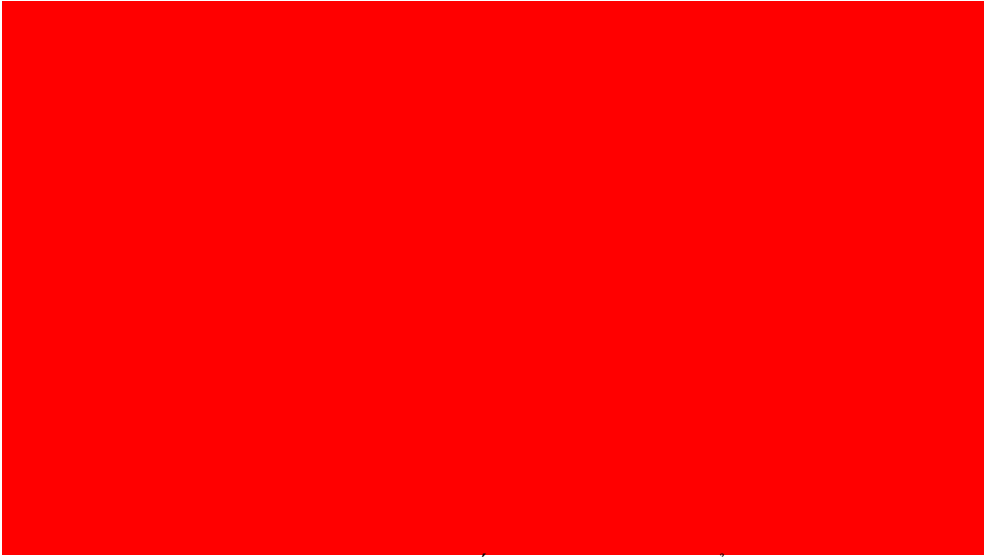
-Khốn nạn... Mau bắt trộm lại! Tiếng Hoàng Liên ré lên.. Dạ Lam nhìn bà ta khinh miệt

-Tôi chắc chắn sẽ quay lại! Chờ đây!!!!

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29



-Ta đã nói cô nương đừng có đi lung tung cơ mà, đây là Hoa Nam, vùng đất kẻ thù, ta làm sao có thể.....

-Sao huynh biết ta ở đây! Ta biết không thể nào trùng hợp!

Dạ Lam ánh mắt nhìn xuống sàn chậm rãi nói.. Hàn Thiên vẫn nắm tay nàng đi trên phố, chàng chỉ vào chiếc chuông gió :

-Là nó!

Dạ Lam bất giác nhìn xuống, tay chạm nhẹ vào chuông:

-Ồ! Ra là vậy!

Hàn Thiên nhìn ra xa:

-Đừng quay lại đây nữa! Chúng ta sẽ về Giang Nam!

Dạ Lam bị ngã, nàng trượt chân

-Ay da!

Hàn Thiên giật mình, chàng mau chóng ngồi xuống, giơ chân lên:

-Có đau không??

-Huynh... Huynh là tên ác độc, chân ta như bị huynh bẻ rồi!

Hàn Thiên luống cuống bỏ chân nàng xuống, gật đầu :

-Xin lỗi! Ta...

Dạ Lam chẳng mấy chốc xoa chân:

-Đề huynh chê cười rồi! Gia đình ta thế đấy!

Hàn Thiên ngồi xuống, giọng nhẹ nhàng :

-Bôi thuốc rồi Lên đi!

-Hà!

Dạ Lam ngậy ngốc nhìn lên.

-Huynh nói sao!

-Để ta công cô nương về!

Dạ Lam rất sốc, cử chỉ của chàng sao lại dịu dàng đến vậy, Nàng nghi hoặc nói:

-Huynh bị ám đầu à!

-Sao!

-Sao hôm nay tốt vậy!

-Bình thường ta không tốt sao!

-Huynh tốt bao giờ vậy!

-Haizzz, muộn rồi, lên mau đi!

Dạ Lam tủm tỉm cười, sau đó ngồi trên lưng chàng. Đoạn đường về nhà, Dạ Lam áp vào lưng chàng, tay vòng qua cổ chàng, Hàn Thiên thở dài :

-Dạ Lão gia đã phụ bạc như vậy! Cô nương đừng về đó nữa! Về Hàn phủ với ta!

Dạ Lam khóc từ bao giờ, nàng siết chặt bàn tay:

-Ta... Không thể bỏ rơi ông ấy!

Hàn Thiên giật mình, Áo chàng đã ướt, nhìn nàng đau lòng trái tim siết chặt lại:

-Dạ Lam đừng khóc, có ta đây!

Giọng nói của chàng thoảng trong gió, nhẹ nhàng, Dạ Lam thấy trái tim mình ấm áp, nhưng ngay sau đó, nàng dự cảm không hay, hôm nay Hàn Thiên lạ quá, chàng rất dịu dàng, nàng áp mặt vào lưng chàng mỉm cười :

-Đa tạ!

Đột nhiên Hàn Thiên nghiêng giọng:

-Lần sau cô nương đừng chạy lung tung nữa! Phải theo sát ta! Nhớ rõ!

Hai người mau chóng về lại Lương Gia, Lương Anh và Dạ Tuyết đứng ngoài, Dạ Tuyết chăm chọc :

-Chàng thấy không! Bọn họ đúng là mặn nồng mà! Chúng ta cũng là nên...

Ả dựa đầu vào vai hắn, tay quàng lên cổ hắn... Lương Anh hất tay ả ra, nhếch mép, phẩy tay:

-Cút ra! Bản thân ngươi nên biết điều một chút!

Dạ Tuyết bị đau, ả ức chế nói:

-Chàng còn mong đợi điều gì nữa! Tỷ ta sớm đã gả cho Hàn Thiên rồi! Chàng..

Chát

-CẬM Mồm lại!

Lương Anh chỉ tay:

-Còn dám lên giọng sao! Ngươi sao dám so với nàng ấy đê! Không phải vì hai mẹ con các ngươi thì nàng ấy đã là tân nương của ta rồi!

Lương Anh phát Áo, bỏ đi...

Dạ Tuyết nắm chặt tay, ánh mắt đầy thù hận:

-Dạ Lam! Cái tát này! Tao sẽ trả lại mày gấp bội!

Hàn Thiên bỏ nàng xuống giường, giọng dịu dàng :

-Còn đau không?

Dạ Lam nhìn lên lắc nhẹ đầu:

-Không! Ta đỡ rồi! Huynh... Hôm nay rất lạ!

Hàn Thiên khoanh tay, giọng hơi trầm:

-Sao lại lạ!

-Huynh như biến thành người khác vậy đó! Sao vậy!

Hàn Thiên tiến lại gần nàng, nâng cằm nàng lên :

-Cô nương không thích vậy à!

Dạ Lam lúng túng, nàng lắp bắp:

-Có... Ta rất thích!

-Vậy đừng thất vọng nữa!

Chàng đi về phía cửa, đưa tay lên:

-Chúng ta sẽ dời đi vào ngày mai! Vậy nhé!

Phương Mỹ đứng bên ngoài, nàng ta tiến lại giọng nhỏ nhẹ:

-Hàn Thiếu chủ! Ta có chuyện! Muốn hỏi! Phiền ngài chứ!

-Được!

Dạ Lam bước tiến lại.... Chân nàng đã đỡ hơn... Nàng lấy làm bực mình.... Chân tiến lại gần cửa, nhìn theo họ:

-Hừ! Cô nam quả nữ! Rõ ràng tư tình! Ta ta phải hóng chuyện họ!

Nàng lóc cóc chạy theo.....

-Người nói sao! Hàn Thiên có chuông đó hỏi nhỏ sao!

Tú Tú gật đầu :

-Theo điều tra là vậy... Người thấy sao! Vậy là người đó chính là Hàn Thiên rồi!

Phương Mỹ đột nhiên nở nụ cười, nàng ta vui vẻ uống trà:

-Quá tốt! Ta phải mau chóng đề nói với huynh ấy mới được!

-Vậy có cần gạt Dạ Lam không? Thần vừa điều tra được một bí mật của nhà Dạ Gia! Mà e rằng Dạ Lam không biết!

Phương Mỹ xua tay:

-Không vội! Ta chính là muốn xem biểu hiện của Hàn Thiên đã!

-Thần đã rõ!

Phương Mỹ vui vẻ nói chuyện :

-Hàn Thiên! Cái chuông bên người huynh có phải từ nhỏ mà có không?

Hàn Thiên gật đầu :

-Phải! Là từ nhỏ, ta luôn mang nó bên mình! Vậy huynh chắc có ấn tượng với nó chứ!

Hàn Thiên nhìn lên, chàng lắc lắc đầu :

-Ta không ấn tượng!

Phuong Mĩ thờ dài, nàng ta nói nhẹ:

-Ra là huynh đã quên muội rồi!

-Ta và cô nương có quen nhau sao!!!

Phuong Mĩ lùi lại, lời nói như vết dao cắt qua tim nàng...

Dạ Lam giậm chân, tức giận nắm chặt tay:

-Hừ! Họ nói cái quái gì vậy! Sao ta nghe không rõ!

Tú Tú tiến lại, cười nhạo:

-Đường đường là Hàn Phu nhân tương lai mà lại lén lút vậy sao!

Dạ Lam quay lại, nàng hơi giật mình... Tú Tú châm chọc:

-Trời ạ! Sao vậy! Thấy uất ức lắm đúng không? Họ e là đã đẹp đôi từ lâu rồi!

Dạ Lam lừ nhẹ, nàng nói:

-Hàn Thiếu là phu quân của ta, ngươi còn dám gán ghép!

Tú Tú chống hông, nàng ta cười sặc sụa :

-Phu quân, chẳng phải hai người vẫn chưa bái đường sao! Nói phu quân, tiểu thư không thấy ngược sao! Nhìn xem, họ trai tài gái sắc, tiểu thư cũng thấy thẹn phải không?

Hừ, Dạ Lam hét lên:

-Câm miệng lại! Ngươi đang định kích bác sao! Đừng hòng, ta không mắc lừa đâu....

-Nàng ở đây làm gì!

Hàn Thiên khó hiểu, đứng khoanh tay... Dạ Lam lúng túng, lắp bắp:

-Ta...ta... Ta chính là muốn bắt gian hai người!

Phuong Mĩ bật cười, nàng ta lên tiếng :

-Dạ Lam tiểu thư thật khéo đùa! Bọn ta đã làm gì mà khiến người bắt gian!

Hàn Thiên vỗ vỗ vai Dạ Lam cười nhạt:

-Nghĩ nhiều rồi! Đi thôi!

Rồi chàng kéo nàng đi!

Hành động nàng khiến Phuong Mĩ nhú mày, nàng ta cất tiếng :

-Ta nhất định sẽ khiến huynh ấy nhớ lại! Ta không tin huynh ấy không ấn tượng!

-Người thấy đó! Cô ta làm sao xứng với người được chứ!

Phuong Mĩ cười nhạt:

-Nếu ta đã tìm đc! Nhất định không bỏ qua! Mười năm tìm kiếm! Là quá đủ!

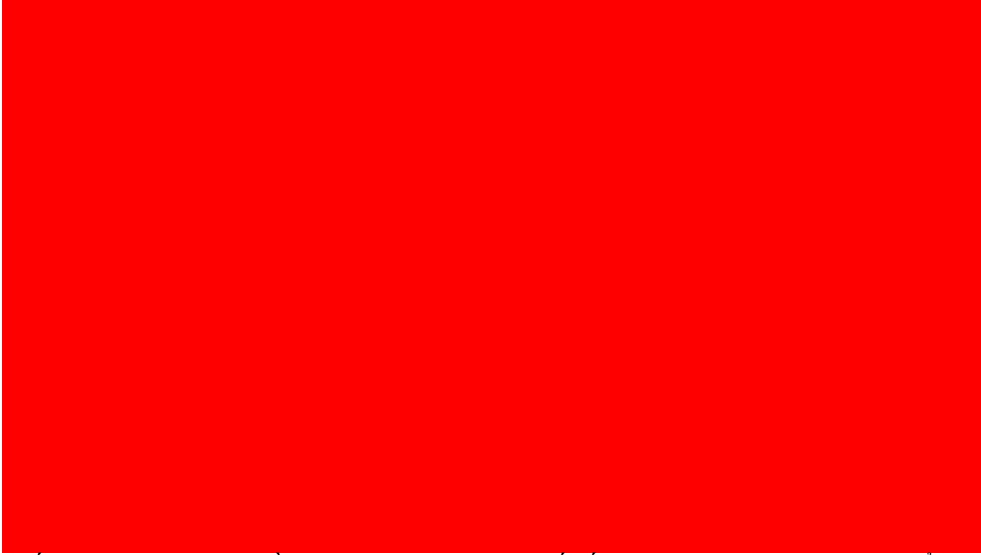
-Chuyện của Dạ Gia, chúng ta...

-Không vội! Sự thật này! Đến nước nào đó! Ta sẽ đích thân nói! Còn bây giờ ta chính là muốn chơi đùa với Dạ Lam, vậy mới thú vị hơn nữa! Đâu phải riêng ta, Lương Anh cũng sẽ không bỏ qua Dạ Lam đâu!

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30



Mai Mai nhìn ra xa, ánh mắt hơi lay động...Lý Uy ngồi bên cạnh bao giờ, khoác chiếc Áo trên người cô nàng... Mai Mai ngẩng lên:

-Lý hộ vệ!

-Ừm! Sao thế! Cô nương lo cho họ à!

Mai Mai gật đầu, cô nàng thở dài :

-Họ vẫn chẳng có tin gì! Mấy ngày rồi liệu...

Lý Uy nghiêng đầu vỗ vai cô nàng:

-Yên tâm đi! Họ chắc chắn không sao! Võ công Hàn Thiếu lợi hại, họ sẽ trở về!

Mai Mai gật đầu,ngẩng mặt sang ngang:

-Người đối với ai cũng như vậy ạ!

Lý Uy nhún mày không hiểu.... Anh như hiểu ý cô nàng:

-Ý cô nương là....

Mai Mai cười nhạt, cô nàng khoanh tay đầu gối:

-Nô tỳ không có ý khác! Phận làm nô tỳ không nên nghĩ lung tung hướng chi, đê làm bận với ngài ta rất vui rồi!

Lý Uy chép miệng:

-Nô tỳ trong phủ nói gì sao!

-Không! Họ chỉ là miệng lưỡi mà thôi!

-Nói đi! Ta muốn nghe!

-Họ nói....Ta với ngài không đáng hoàng, rằng ta có ý trèo cao, rằng không giữ bốn phận rằng....

Lý Uy bất giác cười, quá thành thật:

-Cô nương quan tâm họ nói vậy sao!

-Thật ra là không! Nhưng nô tỳ... Chính là... Là cảm nắng ngài rồi!

-Hả!

Lý Uy đỏ mặt, Mai Mai lờ lờ, mặt đỏ như cà chua. Lý Uy bối rối, anh không biết làm sao.... Mai Mai bỗng đứng lên, đưa Áo cho anh:

-Vậy.. Vậy nên ngài đừng quá quan tâm đến nô tỳ, bằng hữu cũng không nên như vậy! Chúng ta... Nên giữ khoảng cách một chút.. Nô nô tỳ đi đây!

Lý Uy cầm Áo mà đỏ cả mặt, gì vậy. Sự quan tâm của anh khiến cô ngại ngùng vậy sao... Mai Mai bỏ đi, anh nhìn chiếc Áo trong tay cười nhẹ:

-Thì ra là hiểu lầm! Chúng ta... Haha.. Chúng ta.... Mai Mai... Em thật đáng yêu..

Dạ Lam hát tay hờn nhẹ đi về phía đại sảnh, vừa đi nàng vừa lẩm bẩm :

-Hân háo sắc, tên vụng trộm, tên xấu xa!

Hân Thiên nhíu mày, nàng đang giận, chàng bất giác cười nhẹ. Nàng đang ghen. Hân Thiên kéo tay lại:

-Dạ tiểu thư! Cô nương đi chậm một chút!

Dạ Lam bực mình quay lại, lườm chàng:

-Sao! Huynh định giải thích cái gì!

Hân Thiên khoanh tay :

-Ta đâu có ý giải thích đâu! Ta chỉ muốn nhắc nhở cô nương đi cẩn thận thôi!

Dạ Lam tức giận, nàng lừ lên:

-Huynh... Đúng là tên háo sắc... Ta ta li hôn!

Hân Thiên nghe vậy tức giận, kéo tay nàng lại áp vào tường :

-Im miệng! Ta cấm cô nương nói hai từ này!

Dạ Lam bị dọa sợ, nàng phụng phịu :

-Sao thế! Bỏ người xấu xí như ta đến với nữ tử đó đi!

Hân Thiên nhìn nàng bằng đôi mắt sắc lạnh:

-Ta chính là không muốn bỏ cô nương. Trong mắt ta, cô nương là đẹp rồi!

Dạ Lam tròn mắt, nàng nghe lầm không... Hân Thiên đang khen nàng đẹp, nàng cười nhẹ, nhưng vẫn có ý giận:

-Nhưng hai người lén lút như vậy! Ta không thích! Ta vẫn là đang giận!

-Lén lút! Nói chuyện công khai chứ! Người lén lút là cô nương còn gì!

-Taaaaa...

-Chỉ là công việc, ta vốn chẳng hứng thú với nàng ta!

Dạ Lam lườm nhẹ:

-Thật sao! Là vậy à! Nhờ huynh lại háo sắc mà quên ta thì sao!

Hân Thiên thở dài, quá đau đầu, đi một vòng là nàng vẫn chưa tin tưởng, Hân Thiên nói nhỏ bên tai nàng:

-Dạ cô nương! Cô nương yên tâm! Nếu ta có háo sắc thì ta sẽ nuốt cô mà thôi!

Dạ Lam bưng mặt, phỉn má hồng hồng:

-Huỳnh.... Huỳnh nói nuốt ta...

Hàn Thiên buông tay, mắng nhẹ:

-Thật ngu ngốc!

Hàn Thiên quay người bước đi... Dạ Lam đơ người giấy lát, rồi bùng tỉnh..

-Hàn Thiên.... Huỳnh... Huỳnh đúng là đê tiện... Từ khi nào huỳnh lại đê tiện như vậy đứng lại cho ta!

Hàn Thiên cười nhẹ, phát hiện trên nàng thật sáng khoáy, chàng bước đi để mặc nàng ở sau lưng bụng.. Đột nhiên chàng dừng lại, khiến nàng đâm đầu vào lưng, chàng quay lại:

-Ta chính là đê tiện vậy đó! Nhưng ta chỉ có hứng thú đê tiện với nàng thôi!

Dạ Lam xoa chán, nàng ngẩng mặt lên

-Hà! Huỳnh huynh! Trời ơi! Người đứng trước mặt tôi là ai đây! Hàn đầu đá, Hàn khiến nta đông lạnh đầu rồi! Trả Hàn Thiên cho ta!

Hàn Thiên bật cười, chàng xoa đầu nàng:

-Đồ ngốc! Ta chỉ dịu dàng với một mình muội thôi!

Dạ Lam nhìn lên cười nhẹ, không gian như ngừng lại, nàng đưa tay chạm vào miệng chàng, hai ngón tay đưa hai miệng chàng lên:

-Hàn Thiên! Huỳnh phải cười như thế nhé! Ta rất thích huynh cười!

Hàn Thiên đơ người, nụ cười thu lại:

-Ta hết hứng rồi! Đi thôi!

Dạ Lam xụ mặt, đáng yêu, tay hích nhẹ chàng:

-Hahahaha! Hàn Thiếu chủ cuối cùng cũng bị ta làm cho tan chảy! Vậy là ta đã thắng rồi! Thấy không! Huỳnh rung động rồi!

Hàn Thiên thờ dài :

-Cô nương! Phiền thật! Im lặng một chút đi!

Dạ Lam bỗng nắm tay chàng, vui vẻ nói:

-Hàn Thiên! Chỉ cần huynh không buông tay ta sẽ mãi mãi nắm chặt như vậy!

Hàn Thiên nhìn nàng, im lặng, rồi gật đầu.

Dạ Tuyết vui vẻ trong bữa cơm...

-Tỷ tỷ và tỷ phu ăn nhiều một chút!

Dạ Lam nhú mày, nhưng vẫn vui vẻ:

-Cảm ơn muội muội!

Nhìn thái độ của ả nàng buồn nôn, sói đội lớp cừu... Hàn Thiên lên tiếng:

-Lương huynh! Hôm nay xem như buổi cuối ta ở nơi đây! Hai ngày nay làm phiền huynh rồi!

Lương Anh tươi cười, vui vẻ nói:

-Hàn huynh đừng ngại! Ở thêm vài ngày nữa! Ta k ngại đâu!

Phương Mỹ vui vẻ gấp thức ăn cho Hàn Thiên:

-Đúng vậy! Ngài nên ở lại thêm đi! Cuộc hợp tác vẫn chưa thành công mà!

Hàn Thiên liếc mắt, có phần lạnh lẽo :

-Ta không thể làm phiền nữa! Cuộc hợp tác này, ta vốn không tán thành!

Lương Anh hoà nhã, nâng ly rượu :

-Hàn Huỳnh đừng căng thẳng! Không bàn! Không bàn!

Dạ Lam liếc nhìn Phương Mỹ về thách thức :

-Hàn Thiên! Huỳnh nên ăn rau xanh, thịt không tốt cho sức khỏe đâu!

Phương Mỹ cười trừ, nàng ta cố gắp thêm nhưng Hàn Thiên biết ý chẳng lắc đầu :

-Khỏi đi! Ta muốn ăn rau hơn!

Dạ Lam gật đầu đắc ý, sao muốn thể hiện trước mặt ta sao. Đừng hòng... Lương Anh cười giòng tan, nhìn màn kịch mà vui lây, đột nhiên Dạ Tuyết nâng ly rượu lên:

-Lam tỷ tỷ! Muội mời tỷ! Cả bàn lặng thinh như tờ!

Dạ Lam lúng túng, nàng không thể không uống!

Khứ giác tốt! Mùi rượu khá lạ lẫm... Phương Mỹ ghé tai Tú Tú:

-Có kịch hay đây!

Dạ Lam cầm ly rượu lên, Dạ Tuyết nhếch mép, ý tứ rõ ràng, nàng cơ hồ uống thì, Lương Anh Và Hàn Thiên đồng thanh lấy lại :

-Không đc uống!

Hàn Thiên vui vẻ nói:

-Là phu quân ta nên uống!

Lương Anh cười nhạt buông tay!

Hắn nhếch mép:

-Tùy huynh!

Phương Mỹ tròn mắt, nàng ta nói lại:

-Hàn Thiếu chủ uống nhiều r! Không nên uống nữa!

Hàn Thiên nhìn lên, vẫn uống một hơi sạch sẽ! Đặt xuống:

-Một ly không sao!

Dạ Lam ngây ngốc đứng lên, nhìn Dạ Tuyết xanh mặt thì đoán ra ý đồ, nàng tròn mắt quay sang Hàn Thiên.....

-Trong rượu có độc!

Hàn Thiên về phòng trước, Dạ Lam đuổi theo sau:

-Huỳnh huynh có sao không?

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31





Hàn Thiên lê bước nặng nề..... Chàng về đến phòng ngồi sụp xuống... Dạ Lam hốt hoảng chạy theo, nàng loay hoay lo lắng :

-Hàn Thiên! Huynh có sao không!

Hàn Thiên xua xua tay:

-Không sao!

Đôi lông mi khẽ động, lông mày nhăn lại đôi chút, chàng thấy toàn thân như có động vật cắn, đôi môi cắn chặt lại.... Dạ Lam chưa xót, nàng lúng túng không biết làm sao:

-Huynh... Huhu... Huynh biết có độc sao lại uống chứ... Không đc! Ta Ta phải đi tìm bọn họ, họ chắc chắn có thuốc giải, ta ta phải xé xác nó ra!

Hàn Thiên kéo nàng lại, giọng trầm ấm :

-Đừng đi! Ta không sao!

Hàn Thiên cười nhạt, chàng khừu giác rất tốt, biết rõ là độc dược nên mới uống, sợ nàng bị dày vò, bị độc, như lần trước chàng đã quá đau lòng rồi!

Dạ Lam khóc, nước mắt không thể ngăn lại, ngồi trở lại, nàng lay lay tay chàng:

-Vậy.. Vậy huynh sẽ ra sao!

Hàn Thiên cười nhẹ, xoa đầu nàng:

-Ta không sao! Chỉ là nội thương đôi chút! Ta chỉ cần nghỉ ngơi là sẽ ổn! Nàng bên ta là đc rồi!

Dạ Lam bất lực, dự kiến trước là vậy, nơi đây vốn không thuộc địa bàn của họ, huống chi trên đất kẻ thù... Nàng cứ vậy mà khóc, nước mắt rơi đầy tay chàng... Hàn Thiên cười nhẹ, lau nước mắt của nàng, ôn tồn nói:

-Dạ Lam! Đừng khóc! Nhìn nàng như vậy ta thấy đau đớn hơn Nội thương này đó!

Dạ Lam ngừng khóc, nàng bất lực thở dài, Hàn Thiên cười nhạt:

-Đúng không nằm ngoài dự liệu! Hẳn quả là tình huống!

Dạ Lam nhìn lên, khó hiểu :

-Ý huynh... Là một âm mưu sao!

Hàn Thiên gật đầu, chàng nói:

-Phải! Hẳn vốn định hại ta, ngay từ đầu rồi! Mọi người! Với năng lực đó hẳn k phát hiện ra trong rượu có độc sao!

-Vậy...

Dạ Lam ngâm nga sâu chuỗi lại sự việc...

-Ý huynh là hẳn lòng trước đc là huynh sẽ uống!

-Phải!

-Vậy Phương Mỹ, nàng ta...

Hàn Thiên gật đầu, cười nhạt:

-Họ đều biết! Dạ Tuyết đáng thương, lập kế hoạch như vậy, song lại bị lợi dụng rồi!

Dạ Lam thờ dài, quá âm mưu, thảo nào hắn tranh uống và biết Hàn Thiên sẽ uống, thảo nào, Phương Mỹ gần khi chàng uống... Họ đều biết, chỉ có nàng và Dạ Tuyết bị xoay tròn mà thôi!

Thấy Hàn Thiên cười, Dạ Lam hừ lạnh:

-Tên đầu đá! Huỳnh... Như vậy còn cười được!

Hàn Thiên lặng người, chàng đáp :

-Thấy muội lo lắng cho ta vậy! Ta rất vui!

-Huỳnh... Huỳnh còn nói nữa! Đau không!

Hàn Thiên lắc lắc :

-Không sao! Ta còn vui về vậy sao!

Dạ Lam nhìn lên, tay nàng vẫn nắm chặt tay chàng:

-Hàn Thiên! Huỳnh rất lạ!

Hàn Thiên ngẩng đầu lên:

-Sao!

-Trước đây! Huỳnh chưa bao giờ vui vẻ với ta, chưa bao giờ nói bằng giọng điệu này, bây giờ huỳnh...

-Muội không thích à!

Dạ Lam lắc lắc đầu :

-Không! Ta rất thích! Giờ ta mới hiểu tại sao huỳnh ban đầu lại đề phòng ta như vậy! Xã hội này! Thật kinh tởm! Vậy mà ta luôn luôn nghĩ đơn giản!

Hàn Thiên gật đầu :

-Muội thích là đc! Làm ăn mà! Phải biết dựa thời cơ!

Dạ Lam chạm nhẹ vào khuôn mặt chàng, nàng cất giọng:

-Huỳnh có thật lòng với ta không?

Phương Mỹ đứng dậy, nhíu mày chìa tay:

-Lương phu nhân! Mời đưa thuốc giải!

Lương Anh liếc Dạ Tuyết, vung tay *Bốp*

-Tiện nhân! Cô dám hạ độc sao!

Dạ Tuyết mắt đã bị ngã, ả ôm má mếu máo :

-Ta ta chỉ muốn hại tỷ ấy, ai ngờ Hàn Thiên uống thay chứ!

Lương Anh lờm nhệ, giọng giễu cợt :

-Dám hại Dạ Lam người chán sống rồi à!

Phương Mỹ nhếch mép, nàng ta cất giọng:

-Ngài cần gì phải diễn! Đó chẳng phải là dự liệu của ngài sao!

Nhiều mắt nhìn lên, Dạ Tuyết khó hiểu, Lương Anh cười đùa:

-Mĩ nhân! Quà không qua mắt cô được rồi!

Phuong Mĩ tiến lại:

-Ngài như vậy lộ liễu quá rồi! Xem ra, chỉ có đẳng cấp như chúng ta mới hiểu đc!

-Còn ngồi đó làm gì! Cút ngay!

Dạ Tuyết bị Lương Anh dọa sợ, liền lùi thui mà lui...

-Ta vốn không xen vào đâu! Nhưng ngài lại động đến Hàn Thiên! Nên ta đành ra mặt vậy! Sao định thừa cơ chờ Dạ Lam đến lấy thuốc giải sao!

Lương Anh cười vang dội:

-Hahaha! Xem ra Phuong Mĩ nữ là tài nữ thông minh quá rồi! Phải! Ngay từ lúc đưa rượu ta đã chuyển hướng rồi! Có vẻ như phuong Mĩ nữ quan tâm đến Hàn Thiếu chủ quá rồi!

Phuong Mĩ cười nhẹ, nàng ta giễu cợt :

-Chẳng phải Lương thiếu chủ cũng có hứng thú với Dạ Lam tiểu thư sao!

-Hahaha! Sáng khoái! Hai chúng ta cùng chí hướng rồi! Chỉ bằng hợp tác phải hơn không!

Phuong Mĩ lắc lắc đầu, nàng liếc nhẹ:

-Họ chưa thành đại hôn nên ta chẳng phải sợ, ngài lo mà cướp Dạ Lam đi, còn ta quan tâm Hàn Thiếu là đủ rồi!

Lương Anh gạt đầu đưa chén rượu cho nàng ta, phát tay quân gia:

-Mau lấy thuốc giải cho Phuong Mĩ nữ! Nào nâng ly! Chúc nữ sớm lấy lòng Hàn Thiên!

Quân Gia mau chóng đưa lọ thuốc cho Tú Tú, Phuong Mĩ gạt đầu nâng ly:

-Đa tạ ngài rồi!

Dạ Tuyết dậm chân, chửi rủa:

-Con nhỏ khôn khiếp! Sao mày lại may mắn như vậy chứ! Tao... Tao sẽ không bỏ qua vậy đâu! Những sự nhục nhã này... Tao sẽ đòi lại... Toàn bộ!

Phuong Mĩ lắc lắc lọ thuốc trong tay:

-Đi thôi! Đưa nó cho Dạ Lam!

Tú Tú thắc mắc :

-Liệu là thuốc giả không?

Phuong Mĩ cười nhạt, nàng ta nói:

-Dĩ nhiên không! Ta ra mặt, Lương Anh đâu dám giờ trò đùa!

Tú tú gạt đầu, im lặng...

Hàn Thiên nhìn nàng:

-Sao cô nương hỏi vậy! Ta....

Dạ Lam thấy đc sự bối rối ấy, trong lòng đột nhiên thất vọng, nàng sợ, sợ đây chỉ là ảo ảnh, chỉ là thương hại...

-Vậy thôi! Ta nói trước, huynh chỉ cần nói thật, ta sẽ lắng nghe, nếu ta phát hiện huynh thương hại ta, ta sẽ vĩnh viễn dời bỏ huynh!

Hàn Thiên lừ nhẹ:

-Ta không cho phép! Không đc dời đi! Ta ta không có ý thương hại muội! Ta thật sự....

-Hàn Thiếu chủ, ta gặp người đc không?

Tiếng Phuong Mĩ vọng lại. Hàn Thiên định nói tiếp nhưng bị Dạ Lam chặn lại:

-Thôi ợc rồi! Ta... Ta sẽ quay lại sau!

Rồi nàng ra ngoài cửa:

-Tài Nữ! Cô hỏi Hàn Thiên làm gì?

Phuong Mĩ giờ ộ thuốc:

-Cho huynh ấy uống đi!

Dạ Lam nhúu mày:

-Ta sao phải tin cô!

Phuong Mĩ liếc nhẹ, nàng ta im lặng. Tú Tú tức giận quát:

-Dạ tiểu thư quá đáng vừa chứ! Thiếu chủ nhà tôi có ý đưa thuốc giải, cô còm dám nghi ngờ!

Phuong mĩ Gằn nộ bậc, cười nhạt:

-Dạ Lam tiểu thư có thể không tin những ta là có thành ý rõ ràng mà!

-Thành ý! Cô có mục đích gì! Định làm người tốt tiếp cận huynh ấy sao! Đừng hòng!

Phuong Mĩ vui vẻ cười, Tú Tú nhếch mép :

-Cô nương soi lại mình đi! Hàn Thiếu bên cô nguy hiểm cỡ nào, chính bản thân cô mới mang tội...

-Tú Tú! Im lặng!

Phuong Mĩ ôn tồn nói:

-Dạ Lam tiểu thư nghĩ sao thì là vậy! Cô vs Hàn Thiên căn bản chưa thành thân, về nguyên tắc, ta sao không có cơ hội, nên cô chẳng thể nào cấm ta ợc!

Dạ Lam giậm chân, nàng giật ộ thuốc gằn giọng :

-Cảm ơn! Mời về!

Phuong Mĩ cười nhẹ gật đầu không quên nói lại:

-Chúng ta còn gặp nhau dài dài! Tạm biệt!

Dạ Lam nhìn theo, quá khó hiểu, người thiếu nữ này sắc sảo là vậy, muốn biết nàng ta dự định làm gì, thì đoán hoài không ra... Lời nói chanh chua của Tú Tú, như vết thương vào nàng... Nàng thờ dài, phải, chàng bị thương là do nàng... Nàng thấy bản thân vô dụng, xoay người trở lại phòng.

-Ta về rồi!

Hàn Thiên nhìn lên, nhúu mày:

-Muội đi đâu! Ta nói không đi rồi mà! Thuốc của...

-Là Phuong Mĩ! Nàng ta đến đưa thuốc!

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương không tên

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32



Dạ Lam cầm thuốc lại, nàng nâng tay:

-Huynh uống đi!

Hàn Thiên gật đầu cảm tạ, chàng, ngửa qua:

-Xem ra cũng hào ý rồi!

Dạ Lam thấy chàng thì giọng nhẹ nhàng :

-Cô ấy đối với huynh thật tốt!

Hàn Thiên nhìn lên:

-Làm ăn, cũng phải có quan hệ, nhưng một điều là cô nương ấy cũng là có thành ý!

Dạ Lam nhìn lên, giọng có phần chất:

-Phải rồi! Đc nữ nhân quan tâm đặc biệt, lại thêm mang tận đến cửa, Hàn thiếu chủ quả có phúc!

Hàn Thiên cười nhẹ, chàng đủ thông minh để hiểu... Chàng nói nhẹ:

-Vậy thuốc này ta không uống đc rồi!

Dạ Lam hừ nhẹ, giọng nói vu vơ :

-Huynh uống luôn đi! Đừng có cười nữa! Ta ta chỉ nói vậy thôi! Không có ý khác!

Hàn Thiên gật đầu uống thuốc :

-Muội chính là có ý khác mà! Trạng thái này là ghen tị với người ta rồi!

Dạ Lam đỏ mặt, bị nói trúng tim, bất ngờ thấy chạnh lòng, câu nói Tú Tú ủa về, nàng bất lực thở dài :

-Phải! Ta là ghen tị với nàng ấy! Cô ấy vừa xinh đẹp vừa quan tâm huynh! Hai người quả là xứng đôi...

-Đủ rồi! Không cần nói nữa... Hàn Thiên cắt ngang, chàng chỉ đùa mà nàng tưởng thật, càng tiếp xúc lâu chàng càng nhận ra, nàng cũng đa sầu đa cảm nhiều...

Dạ Lam im lặng, nàng cúi đầu :

-Ta ta xin lỗi! Tất cả là tại ta!

Hàn Thiên đơ người, nàng bắt đầu thút thít, có vẻ yếu đuối, nhìn sắc mặt nàng vô cùng xấu, lộ vẻ bất lực... Hàn Thiên nhìn lên, nhẹ giọng:

-Không phải lỗi của muội! Lần trước muội từng cứu ta sao! Chúng ta huề vậy!

Dạ Lam nhìn lên, ánh mắt lộ tia thất vọng... Nàng ngay từ đầu lại nghĩ, đó là sự quan tâm, vậy mà lời chàng nói ra, lại là sự trả ơn! Trái tim khẽ gim chặt, nàng thờ dài:

-Vậy sao.... Huynh nghỉ sớm đi!Ta sẽ ra ngoài hóng gió, rồi vào ngay!

Hàn Thiên gật đầu, chàng nằm xuống, quay lưng lại, tiếng bước chân càng xa, đóng cửa lại... Hàn Thiên trở mình, quay ra cửa, chàng bất ngờ ,bất lực, sự việc hôm nay ms bắt đầu, họ phải vượt qua, chỉ là nỗi lo lắng cho nàng tăng thêm.... Vốn chỉ mk chàng thì đã ổn, giờ có nàng, từng bước chàng nhất định phải tính kĩ... Rồi nhớ ra gì đó, nụ cười nhếch nhẹ:

-Hắn quả là tên xảo trá!

Nguồn gốc của thuốc, chắc chắn chàng biết... Là ai..

Lương Anh nhúu mày, hần nhẹ nhàng nâng ly trà cười nhẹ:

-Tiếp tục tìm!

Quản gia cúi đầu:

-Nhưng 10 năm rồi! Gia đình đó đã biệt vô âm tín, nghe nói họ đã chết hết vì chiến tranh rồi! Lương Anh nhúu mày, hần nắm chặt ly trà, bất lực thờ dài :

-Năm đó! Ta nên quay lại tìm muội ấy!

Quản gia ngước lên, hần thấy lạ, nhiều năm rồi, Lương Anh chưa bao giờ tỏ ra yếu mềm như vậy...Quản Gia gật đầu :

-Nô tài sẽ tiếp tục tìm! Vậy Hàn Thiên! Hần đã k hợp tác, chi bằng khứ ngay phải hơn không!

Lương Anh nhìn lên, giữ lại phong thái:

-Không đc! Nếu vậy Dạ Lam sẽ tổn thương! Ta không muốn! Chuyển kế hoạch đi! Huống hồ! Hần giờ yếu vậy! Lừa một chút! Rồi khứ sau!

Quản Gia gật đầu, hần nói tiếp:

-Vậy! Ngài thật lòng với Dạ Lam tiểu thư sao! Cô ấy...

Lương Anh cười nhạt, hần lên giọng:

-Phụ nữ! Ta chẳng thiếu! Lý do ngươi biết rồi! Ta chỉ là thấy lạ, nên ham, phát hiện ra hôn thê của hần, ta càng hứng thú!

Quản gia hiểu rõ ý tứ, im lặng...Lương Anh nắm chặt tay nói:

-Người trong lòng ta, mãi mãi chỉ có một!Hàn Thiên có chuồng nên ta phải hoà nhã! Đợi hần trả rồi! Ta quyết lật mặt bằng không???

Tú Tú hừ nhẹ nàng ta lụng bụng:

-Sao người lại phải nhún nhường vậy chứ! Cô ta căn bản k thể so sánh với người! Trực tiếp cướp ngài ấy là đc rồi!

Phương Mĩ lắc lắc đầu :

-Tú Tú! Em không hiểu đâu! Điều quan trọng ta muốn dành công bằng! Dù sao cũng k thể dờ thủ đoạn đó đc!

Tú Tú thờ dài, nàng ta khoanh tay:

-Người quá nặng tình rồi! Hàn Thiên căn bản rất chừng mực, hình như rất yêu mến nàng ta! Thế nên k ngại uống thuốc độc thay!

Phương Mĩ nhói đau, nàng ta cảm ngọc bội, cười đắng cay:

-Ta không phải không biết! Nhưng khoảnh khắc nhìn thấy cây chuồng ấy! Ta không thể bỏ đc! Ta tin khi chàng nhớ ra, nhất định sẽ về bên ta!

Tú Tú gật đầu, nhìn chủ nhân:

-Vâng! Tùy người vậy!

Lý Uy biết rõ, mấy ngày nay Mai Mai liên tục tránh mình, thấy mình là chạy mất.. Anh không quen, có lẽ họ thân hơn thế rồi. Với người lạ, chẳng bao giờ

anh lại muốn tâm sự nhiều đến thế, quan trọng hơn, ngay từ đầu, anh cũng thừa nhận mình thích Mai Mai, nên lúc cô nàng buột miệng nói, anh lại thấy vui nhưng rồi bối rối! Lý Uy vốn nghĩ, chỉ quan tâm công việc là đủ, nhưng nay, anh có nên giải thích một chút, quan hệ bọn họ, nhờ có rồi xa anh cũng đau lòng... Lý Uy đứng trước phòng Mai Mai đã lâu, không biết nên vào hay không thì Mai Mai bước ra... Cô nàng thấy anh thì lúng túng định chuồn, anh nhanh nhẹn, kéo tay lại:

-Mai Mai cô nương chờ chút!

Mai Mai đỏ mặt, giọng lắp bắp :

-Ta không có gì để nói vs ngài!

-Nhưng ta có!

Lý Uy đưa mắt nghiêm túc nói:

-Chúng ta nên như ngày xưa! K đc sao!

Mai Mai đo người, rồi gật nhẹ:

-Nếu ngài muốn chúng ta sẽ làm bạn, nhưng nên khoảng cách!

Lý Uy nhún mày, giọng lạnh lạnh:

-ta đổi ý rồi! Chúng ta không thể làm bạn nữa!

Mai Mai nhìn lên, thất vọng rồi cúi đầu :

-Vậy đc! Ta vốn đc làm bạn với ngài đã là điểm phúc, phận làm nô tỳ không dám trèo cao, lời nói hôm nọ k suy nghĩ, nếu ngài muốn vậy, đc, ta sẽ k làm bạn với ngài nữa!

Rồi cô nàng xoay người, ai bảo cô là nô tỳ, thân phận không tốt, thân phận k cao... Lý Uy hốt hoảng nói lại:

-Ta muốn cô nương Mai Mai làm bạn đời của ta! Đc chứ!

Mai Mai dừng chân, cô nàng k tin sự thật, lắp bắp :

-Ngài nói.. Nói gì!

Lý Uy cười nhẹ xoa đầu:

-Ở bên ta đc không?

Mai Mai đỏ mặt, hơi run run:

-Nhưng.... Nhưng... Nhưng..

-Không nhưng nhìn gì cả! Lý Uy ta nói đến vậy! Cô nương phải đồng ý chứ!

Mai Mai nhất thời không nói lên lời..

-Im lặng là đồng ý! Vậy nhé!

-Nhưng người ta sẽ đồn đại, hưởng hờ, ta chỉ là nô tỳ, làm sao làm sao dám..

Lý Uy nghe vậy cười nhẹ:

-Ra là nàng ngại chuyện này! Không sao! Ta chẳng sợ đồn đại, quan hệ rõ ràng như vậy, họ k nói gì đâu. Cịn về thứ bậc, Mai Mai nàng quên ta chỉ là một hộ vệ thôi sao, cấp bậc vậy chỉ sợ nàng chê!

-Không.. Ta cầu k đc.. Sao chê ngài đc!

Lý Uy gật đầu :

-Quyết định vậy nhé! Ta đi có việc đây! Gặp lại nàng sau!

Anh nháy mắt nhẹ, rồi quay lưng... Mai Mai vẫn đơ người ra, Lý Uy so với Hàn Thiên sắc đẹp k kém, phong thái rất tốt, cách cư xử vô cùng nhẹ nhàng.. Vậy mà nãy giờ cô nàng đc ngó lơ.... Mấy Nô tỳ hốt hoảng, kéo lại thi nhau ghẹo:

-Mai Mai... À k phải gọi là Lý phu nhân chứ! Ha ha! Cô thật có phúc đc ngài ấy để ý!

-Phải đó! Người vừa anh tuấn! Vừa dịu dàng! Cầu k đc nữa!

MAI mai bị ghẹo đỏ mặt, cô nàng lắc đầu :

-Thật sao! Huynh ấy cũng thích mình sao! Hoa ra mình đơn phương sao! Vui quá! Mai Mai mk cuối cùng cũng có người yêu thương!

Mai Mai vui sướng hét lên...

Lương Anh đi dạo một vòng, hần đi mon men qua phòng Hàn Thiên, thấy Dạ Lam hần vẩy tay vui vẻ :

-Dạ Lam! Nhớ ra ta không?

Dạ Lam tâm trạng k tốt, thấy hần càng tức giận, nhưng nàng phải nhin, Hàn Thiên đang yếu, địa bàn này là của hần nên cẩn thận, có điều nàng quyết k nhường nhin:

-Ta không nhớ!

Lương Anh kéo nàng ngồi xuống ghế ngoài vườn, vui vẻ nói:

-Nhưng ta nhớ nàng nhiều lắm! Mĩ nhân!

Dạ Lam Hất tay, nàng lên giọng:

-Ngài nói gì vậy! Phu nhân nghe đc lại thù hần ta! Tội cho những cô gái bị ngài nhớ! Chắc giờ sớm đã bị hại rồi!

Lương Anh cười to, hần vui vẻ nghiêng đầu :

-Ây da! À k dám làm gì đâu! Ta thích là đc thôi! Dạ Lam nếu giờ nàng đổi ý ta sẽ cưới nàng ngay!

-Ngài đúng là nói đùa! Ta không có diễm phúc đó đâu! Ngài tìm đối tượng khác đi! Huống chi ta đã là hôn thê Hàn Thiên! Sao dám chứ!

Lương Anh cười để giả, hần tiến lại nâng cằm nàng lên:

-Ta chỉ hứng thú với nàng thôi! Hai người chưa thành thân! Nàng bỏ hần theo ta là đc!

Dạ Lam xoay người, dải lụa trong tay nàng bung ra:

-Ta k hứng thú vs ngài!

Lương Anh mau chóng bắt đc dải lụa, hần cầm chặt tay nàng:

-Mặc kệ nàng thích hay không? Ta thích là phải có!

Dạ Lam sợ hãi, căn bản k là đối thủ của hần, tay cự quảy k nổi, nàng trừng mắt nhìn hần:

-Bỏ tay ta ra!

-Dạ Lam nàng càng cứng đầu ta càng hứng thú!

Hần cười vang dội... Một bàn tay giật mạnh tay nàng ra, tiếng Ai đó lạnh lùng :

-Lương Thiếu chủ! Ngài từ khi nào có hứng vs hôn thê của ta vậy!

Dạ Lam bị đẩy đằng sau, nàng nhìn lên. Là Hàn Thiên, ánh mắt chàng giận dữ biết bao..... Lương Anh cười nhạt, ánh mắt nhìn lên:

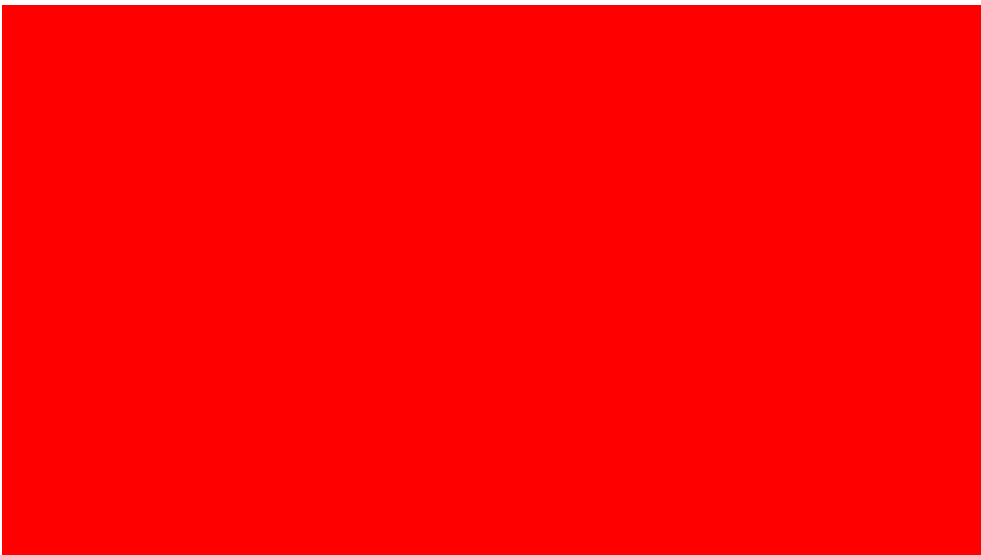
-Hàn Huỳnh! Đùa thôi! Ta chỉ là đùa!

Bóng chàng cao lớn che chắn cho nàng, Dạ Lam thấy đc tia ấm áp, trong lòng khẽ rung động, chàng thật sự đang giúp nàng, đang bảo vệ nàng...

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 33



Hàn Thiên mặc dù tức giận, thiết nghĩ dù sao nơi đây k phải vùng chàng, nên nhịn.. Nhưng lần trước, khi biết nàng và hân quen trước mình nên có phần lung lay... Tấm lòng của nàng! Chàng biết! Con người hân! Chàng không rõ! Buổi ăn cơm mới đây cũng thể hiện đôi điều, rằng chàng phải chú ý đến con người này! Hân... Vô cùng nguy hiểm, đặc biệt, hân lại nhắm vào chàng!

Lương Anh cười sặc sụa, hân vui vẻ nói:

-Hân Huỳnh sau bữa ăn cơm, chắc vẫn ổn chứ!

Dạ Lam nhìn lên, nhú mày.... Đúng là rắn độc! Hân chẳng phải dung túng, tiếp tay sao... May mắn Phương Mi đưa thuốc giải, không e rằng, nàng sẽ không khách khí mà xông tới rồi..

*Đồ giả tạo*nàng rủa thầm... Hàn Thiên nói nhỏ:

-Im lặng! Để ta giải quyết!

Chàng thừa hiểu, giọng nói nhạt nhòa :

-Mấy cốc rượu đó sao làm khó đc ta!

Lương Anh hất hàm, cười nhạt:

-Ồ! Không làm khó đc! Vậy...ai mới làm khó đc huynh đây!

Rồi hân liếc nàng, với ánh mắt đều giả toan tính....:

-Ta là rất có hứng thú với Dạ Lam! Chi bằng... Huỳnh nhường cho ta đi!

Hàn Thiên nghe vậy nhú mày, nắm chặt tay nàng, chàng quả quyết :

-Nàng ấy là hôn thê của ta! Huỳnh lại có hứng thú sao? Đừng hòng!

Lương Anh lấy tay che miệng, vui vẻ nói:

-Hahaah! Ta chính là muốn đó! Bất quá ta cướp giật vậy!

Dạ Lam đơ người, nhìn bóng lưng lo lắng... Chàng... Sẽ trả lời ra sao!

Hàn Thiên siết tay nàng lại, mạnh mẽ nói:

-Bước qua xác của ta rồi động đến nàng ấy!

Trái tim nàng lồi nhịp, trong lòng ấm áp, lâu rồi, nàng chưa đc như thế, khi mẹ mất đi, mình nàng phải chống chọi với mẹ con Hoàng Liên.....Cuối cùng hôm nay, chàng đã ra tay bảo vệ nàng....

Lương Anh hất hàm, kéo tay nàng lại:

-Thứ ta muốn! Chẳng có gì không thể!

Hàn Thiên tức giận quát:

-Bỏ tay ra ngay! Ngươi cầm đc động vào nàng!

Hàn Thiên tức giận, khí nóng toả ra, gân chàng nổi lên.... Nhưng tiếc, chàng bị nội thương chưa khỏi, và một phần chất độc, nên sức yếu.... Lương Anh thừa biết, bản thân hắn đưa thuốc giải tính toán sẵn, giải một phần, để dễ bề khống chế.....

Lương Anh Cười vang dội, nàng tức giận hất tay nhưng bị hắn nắm chặt. Hàn Thiên thờ dài, phải dời khỏi đây, nơi này quá nguy hiểm. Chàng đưa chiếc chuông lên và nói:

-Ta sẽ hủy nó!

Lương Anh thất thần, buông nhẹ tay. Cười nhạt:

-Đừng vội!

Dạ Lam vội chạy bên chàng.... Lương Anh phui tay:

-Đừng nóng! Có gì từ từ nói! Hàn Thiên! Huynh đúng là biết uy hiếp! Nắm điểm yếu!

Hàn Thiên nhếch mép, chàng lạnh tanh:

-Đổi phó vs Lương huynh phải vậy thôi! Ta phải đi rồi!

-Ngươi nghĩ có thể dời Hoa Nam dễ dàng vậy sao?

Lương Anh đùa cợt... Hàn Thiên quay lưng nói nhẹ:

-Bao năm vậy! Tính ngươi vẫn không thay đổi! Muốn kiếm cớ giữ chân hại ta! Đừng hòng!

Lương Anh vung tay, hừ nhẹ:

-Đi thông thả! Dạ Lam! Chúng ta sẽ gặp lại! Hàn Thiên! Ngươi cẩn thận trông nàng ấy! Nếu để ta vô tình bắt đc! Ta sẽ hành hạ ngươi!

Hắn cười vang dội, nhẹ nhàng lờm Hàn Thiên...

Chàng vội kéo nàng ra khỏi phủ, chạy rất lâu, Dạ Lam này giờ im lặng, nàng vẫn nhiều thắc mắc :

-Chúng ta đi đâu!

-Không sớm nữa! Chúng ta phải dời khỏi đây!

Dạ Lam buông vội tay, nàng nói:

-Không đc! Ta phải cứu cha ta! Ta sẽ không bỏ mặc ông ấy!

Hàn Thiên dừng chân, quay lại gật đầu với nàng:

-Vậy tìm nơi nghỉ tạm vậy!

Họ tìm một khách quán, dừng chân

-Các vị đặt mấy phòng!

-*2**1*

Bốn mắt nhìn nhau, Dạ Lam vội quay sang, Hàn Thiên, lắc đầu nói nhỏ tai nàng:

-Thông cảm! Ta mạng không đủ tiền!

Dạ Lam tròn mắt.... Thiếu chủ mà cũng mang ít tiền sao!

Tiểu nhị gật đầu, đưa hai người đi lên phòng:

-Phòng hai vị đây!

-Cảm ơn!

Vừa vào phòng nàng vội ngồi xuống:

-Hơi nhỏ! Nhưng ổn rồi!

Hàn Thiên liếc mắt, nhìn mặt :

-Quá nhỏ!

Dạ Lam hừ nhẹ:

-Chứ không phải huynh hết tiền mới thuê một phòng sao?

Hàn Thiên cười trừ, chàng vốn là đủ tiền, còn nhiều là khác, nhưng tiếc là chàng thích dùng chung hơn, nên bịa lý do mà nói.... Hàn Thiên lắc đầu :

-Hàn Thiên! Người càng ngày càng mất kiểm soát rồi!

Dạ Lam ngẩng đầu, vui vẻ nói:

-Chiếc chuông đó là sao? Sao một con người như Lương Anh lại dễ dàng cho đi chứ!

Hàn Thiên nhìn xuống, lắc đầu :

-Không rõ! Làm ăn! Phải biết rõ điểm yếu của nhau, nhất là hần, muốn sống phải nắm đc điểm yếu của hần!

-Ồ! Ra vậy!

Dạ Lam cười nhẹ:

-Ra vậy! Vậy chúng ta sống ổn rồi!

Hàn Thiên gật đầu, chàng bắt đầu dĩ cười nhạt.... Sao có thể! Hần sẽ không bỏ qua! Nhất là khi họ còn ở địa bàn này... Nhưng chàng k nói, để nàng bớt lo lắng, chàng tự có dự liệu... Dạ Lam ngồi gần xuống chàng, cười nhẹ:

-Hàn Thiên!

-Sao?

-Ta vui lắm! Biết là nguy hiểm ta vẫn vui! Vì lúc đấy, ta rất sợ, sợ hần. May mà huynh xuất hiện...

Hàn Thiên gật đầu, chàng nói:

-tránh xa hần ra!

Dạ Lam cười nhẹ:

-Lúc này! Có thể xem như là huynh đang bảo vệ ta theo cách bảo vệ thể tử không?

Hàn Thiên tròn mắt:

-Chứ chẳng lẽ muội nghĩ hần yêu thích muội thật sao?

Dạ Lam bắt đầu dĩ gật đầu:

-Không phải vậy sao!

Hàn Thiên hừ lạnh:

-Hần chỉ trêu tức ta! Hiểu không?

Dạ Lam sụ mặt:

-Ý huynh là hành động của huynh chỉ là đáp lễ, chứ huynh không có ý bảo vệ ta sao?

Hàn Thiên nhìn lên:

-Thật ra..... Tùy muội nghĩ vậy!

Dạ Lam thất vọng, nàng thở dài, ra là đáp lễ, vậy mà nàng lại tưởng Dạ Lam ơi Dạ Lam, mày lại tự suy diễn rồi!

Hàn Thiên ngó cửa sổ, chàng nói:

-Ta xuống lấy thức ăn!

Dạ Lam gần lại:

-Đề ta! Huynh nghỉ ngơi đi!

Hàn Thiên gật đầu, chàng ngồi xuống giường, khẽ nhăn mày... Nội thương lại phát tác, tên Lương Anh xảo trá, thuốc hắc đura, chỉ là một phần... Chàng thở dài :

-Con đường phải chu toàn! Giờ thêm Dạ Lam lại phải cẩn thận! Thêm nữa! Tinh mạng khó giữ, lại phải cứu lão già bội bạc đó! Haizzzz! Đến đâu thì đến vậy!

Hàn Nắm chặt tay, không thể để nàng hành động một mình...

Phương Mĩ nhìn lên:

-Thật sao?

-Dạ phải! Ngài ấy đi rồi! Nghe nói vẫn trong Hoa Nam!

Phương Mĩ hừ nhẹ:

-Chúng ta cũng nên đi thôi! Nhưng sao Hàn Thiên không chạy chứ! Lương Anh lật mặt quá thể rồi mà!

Tú Tú cúi đầu, nói nhỏ:

-Là chuyện nhà Dạ Lam! Nên ở lại! Nghe nói chuyện nhà cô ta khá bất ổn!

Phương Mĩ thất vọng đứng lên, rồi nàng ta thở dài :

-Lại vì nàng ta! Xem ra lần này, không đơn giản rồi! Nhưng Phương Mĩ ta đâu yếu đuối, chưa theo đuổi sao hết hy vọng đc!

Rồi nàng ta xin rời khỏi phủ...

-Chúng ta không về sao!

-Không? Phải ở lại Hoa Nam!

-dạ! Thần sẽ sắp xếp! Xem họ ở đâu!

-Nhớ! Gần cạnh thôi! Kẻo nghỉ ngơi!

-Rõ!

Dạ Lam vui vẻ bê thức ăn lên. Nàng nghĩ bụng:

-Cũng tốt! Đi ra ngoài chỉ ít thoải mái! Lại thêm k gặp cô nương tài nữ đáng ghét đó rồi!

Dạ Lam bước vào..

-Hàn Thiên! Ăn cơm thôi!

-Ừm!

Chàng đứng dậy bước xuống, đến bên bàn, ngồi trang nhã, ăn cơm..

-Ta thấy huynh k ổn lắm! Sao không vậy! Thuốc đó!

-Ta không sao! Thuốc ổn! Tại gió lạnh!

Dạ Lam trêu ghẹo :

-Ra là sợ Lạnh! Hàn Thiên! Huynh chịu nhiệt kém quá!

-Hèm! Ăn đi!

Chàng gắp giọng, chuyện này, nàng còn cười đùa.... Chàng ăn com nhẹ nhàng, bàn tay nắm chặt đũa, nội thương từng cơn, chàng bị đau, nhưng im lặng, chịu đựng...

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34



Mai Mai bung trà vào, thấy Lý Uy ngồi đó, tâm trạng anh không tốt, thoáng thờ dài, nhìn lên:

-Cảm ơn muội!

Mai Mai rụt rè đứng đó, chờ anh uống... Lý Uy khẽ nói:

-Ngồi xuống đi!

Mai Mai lắc lắc đầu :

-Không tiện! Ngài vẫn nên ngồi còn ta đứng!

Lý Uy cười nhẹ, đứng dậy kéo vai nàng ngồi xuống:

-Không phải ngại! Chúng ta giờ thân quen rồi!

Mai Mai đỏ mặt, cô nàng lúng túng ngồi xuống... Lý Uy vui vẻ để lá thư :

-Xem ra ta phải dời nơi này một thời gian rồi!

Mai Mai nhìn lên, lo lắng :

-Sao lại dời! Không phải ngài phải lo việc trong phủ sao!

Lý Uy lắc đầu, chàng nhăn mặt:

-Theo dự tính họ sớm về rồi! Nhưng nay vẫn im lặng! Chắc chắn xảy ra chuyện! Ta phải qua đó!

Mai Mai nghe vậy giật bắn, cô nàng sợ hãi :

-Họ... Đang gặp nguy hiểm sao!

Lý Uy thờ dài, nhìn lá thư:

-Mọi chuyện lạc quá xa! Dạ Lão gia bị khống chế, Thiếu chủ đang bị giam giữ ở Hoa Nam!

-Vậy.....

Lý Uy liên tục thở dài, anh nói:

-Nhưng vừa nhận đc thư, ngài ấy cương quyết cho ta ở lại, vì Giang Nam cần có chủ quản!

Mai Mai mặt tái ,run run nhẹ.. Cô nàng đang lo cho tiểu thư... Lý Uy vỗ nhẹ vai :

-Yên tâm! Họ sẽ không sao! Ta.... Sẽ không đi!

Mai Mai nhìn lên, gật đầu, ánh mắt đậm tia buồn bã:

-Cầu họ sẽ qua cơn nguy này!

Lý Uy gật đầu, đưa chén trà vào khay:

-Đc rồi! Ta phải lo mọi chuyện một chút! Gấp lại muội sau!

-Vậy... Ngài đi thông thả..

Lý Uy đến cửa, ngoá lại:

-Đừng gọi ta là ngài nữa! Nghe vậy xa lạ lắm! Gọi tên ta là đc rồi!

Mai Mai gật nhẹ, cô nàng cười nhẹ:

-huynh muốn sao thì vậy! Ta đi xử lý đây!

Hàn Thiên tiến lại gần giường, chàng khẽ nói:

-Hôm nay muội ngủ ở giường đi!

Dạ Lam quay ra, nàng chính là từ lúc ăn cơm, cứ cố tình tiến ra cửa sổ, ngắm cảnh! Vì e ngại ngủ, đơn giản vì giường chỉ một chiếc...

-Há! Vậy huynh ngủ ở đâu! Người huynh chưa khoẻ, vẫn là nên ngủ ở đó!

Dạ Lam lắc lắc đầu, đứng dậy cầm gối lên, bước đi rồi cười:

-Bàn rộng nên ta sẽ ngủ ở đó!

Dạ Lam cười nhẹ, thời gian gần đây, nàng mới thấy ngủ cùng chàng có chút áp lực. Nếu là trước đây, ở Hàn phủ, chỉ cần nàng bước vào phòng làm việc đã đủ bị lườm, duy nhất lúc vào phòng ngủ thôi chàng dậy, chàng cũng không thích. Đơn giản, quan niệm rõ ràng :Ghét phụ nữ! Nàng thấy quan niệm đó quá ấu trĩ, nên lúc rảnh lại dè bủ chàng, những lúc ấy vô cùng thoải mái, chọc ghẹo Hàn Thiên, rất vui vì lí do đơn giản :Chàng không chấp phụ nữ! Nhưng hiện tại, lại hoàn toàn khác! Chàng mở lòng nhiều hơn, không biết vì nàng hay sao! Mà chàng không còn khép mình như trước nữa! Nàng không biết nên vui hay buồn! chàng cô độc lạnh lẽo, nhưng vui khi chàng thay đổi, thoáng chốc lại buồn bởi sợ chàng thay đổi, không còn hứng thú với nàng mà đi tìm cái thú vui mới! Kê ra lạnh lùng cũng tốt! Nhưng xét cho cùng! Hiện tại nàng khá hài lòng... Dạ Lam lắc đầu, tự thấy bản thân nghĩ nhiều, đàn ông khi đã lạnh nhạt thì k sao, nhưng nhờ mở lòng quá, lại nguy hiểm... Nên nàng bối rối, khoảng cách của họ ngăn lại, nỗ lực của nàng đã thành công...

-Muội nghĩ gì vậy! Lạnh rồi đừng ngồi đó nữa! Cầm gối vào đây!

-Không có gì! Ta ỏn! Huynh....nằm đó đi!

Hàn Thiên thiếu kiên nhẫn, đứng phắt dậy, lôi tay nàng, đặt nàng xuống giường :

-Ngủ ở đây! Cắm cái!

Dạ Lam nhìn khuôn mặt lạnh lùng mình, nàng thấy sợ sợ, nhất là khi chàng lên giọng, ngày xưa không hiểu sao thấy bạo, giờ lại mềm yếu nhiều!

-Vậy huynh... Ngủ ở đâu?

Hàn Thiên nghiêng người,đang khoang tay, chỉ vào mk rồi chỉ xuống giường :

-Ta ngủ ở đây rồi!

Dạ Lam tròn mắt, nàng lùi lại lấp bắp:

-Ngủ ở đây sao! Vậy... Vậy...

Dạ Lam đỏ mặt, chưa từng nghĩ tình huống này.... Hàn Thiên thấy vậy cười nhẹ:

-Chứ muối nghĩ ta ngủ ở đâu! Bàn sao! Muối quá nhẩn tâm đi!

Dạ Lam đơ người, nàng bối rối... Họ tuy là phu thê, nhưng chưa bái đường, như vậy không tiện lắm... Lỡ phát triển quá mức, ôi Dạ Lam, mày đang nghĩ cái quái gì vậy!

Nàng lác đầu, gạt bỏ suy nghĩ...

-Nhưng huynh từng nói không có hứng thú với phụ nữ mà! Phòng ngủ cũng k để nữ nhân bước vào!

Hàn Thiên cười nhẹ, ngồi xuống giường, rồi ghé sát mặt nàng:

-Vậy sao? Nhưng chúng ta là phu thê, ngủ cùng có sao! Với lại chỉ ngủ! Chứ ta có làm gì muối đâu! Hay là... Muối muốn ta làm gì!

Dạ Lam mặt tái ngắt, lúng túng quay sang:

-Huynh đừng nghĩ lung tung, ta ta chỉ nói vậy thôi!

Rồi nàng đặt gối, nằm xuống:

-Vậy thì ngủ!

Hàn Thiên gật đầu đắc ý... Chẳng phải nàng hay đùa giỡn vậy sao! Lần đầu tiên nàng giả tyd nữ lấy chìa khoá chẳng phải mạnh miệng nói*Ta sẽ chịu trách nhiệm sao*Xem ra chỉ là lý thuyết.. Hàn Thiên nằm cạnh, tay để trước bụng, nói:

-Muối yên tâm! Ta sẽ không động vào muối nếu muối không thích! Ta là người có nguyên tắc, chưa thành thân thì sẽ không làm gì cả!

Dạ Lam đứng dậy, hài lòng, thổi đèn, không gian im lặng hẳn, nàng mon men bước qua chàng chui vào trong nằm xuống:

-Vậy sao? Ta quả là có phúc khi đc nằm cùng Hàn Thiếu chủ rồi!

Hàn Thiên quay sang nhìn nàng, trời khá tối, nên không rõ khuôn mặt chàng biểu lộ cảm xúc gì, đột nhiên chàng nói :

-Có lẽ thế! Nguyên tắc của ta! Vì muối mà xoá bỏ hết rồi! Hơn nữa! Con người cũng thay đổi rồi!

Dạ Lam vẫn mở mắt, nghe chàng nói vậy, nàng lên tiếng:

-Vi ta! Nếu người hôn thê không phải ta mà là người khác! Huynh cũng sẽ thay đổi thôi!

Hàn Thiên thở dài, chàng nhẹ giọng:

-Tình duyên không miễn cưỡng! Nếu là người khác chưa chắc ta đã thay đổi nhiều đến thế! Chỉ có muối mới khiến ta như vậy thôi! Dạ Lam, ta tuyên bố! Ta thua rồi! Cuộc cá cược muối đã thắng!

-Ừa chúng ta có cá cược gì sao!

Hàn Thiên đờ mặt. Nàng có cần ngây ngốc đến vậy không...

-Điều đó không quan trọng nhưng điều khiến ta nhớ nhất là....

Dạ Lam tò mò, nằm yên lặng :

-Huynh mà cũng nhớ những điều gì đó về ta sao!

-Phải! Lần chúng ta gặp trong phòng tắm, muối từng nói *Sẽ chịu trách nhiệm *và giờ ta muốn muối thực hiện!

-Hả! Ừa nhưng mà ta! Ta đã làm gì huynh đâu! Ta ta chỉ nói đùa vậy thôi!

-Ngủ đi!

Chàng gất nhẹ, cảm xúc của chàng, bị nàng cắt đứt mất rồi. Không gian không tiếng người... Dạ Lam thấy vui vui, chỉ ít chàng cũng ấn tượng về nàng, nhưng sức nhớ ra, người kia hình như đang giận... Dạ Lam nhếch đầu, tay mom men đẩy vào người chàng..

-Huynh giận sao! Hàn Thiên

Không tiếng trả lời

-Huỳnh ngủ rồi sao! Ta ta đâu có ý không giữ lời chỉ là, nếu huỳnh hết giận là ta sẽ thực hiện liền!

-Vậy đc! Xem như muối đồng ý rồi!

Dạ Lam tròn mắt, Chàng thì ra chưa ngủ....

-Huỳnh! Huỳnh dám lừa ta!

Hàn Thiên nhắm mắt cười nhẹ:

-Nãy giờ ta im lặng toàn muối tự nói mà! Ta đã lừa ai đâu!

-Hừ! Vậy không tính! Xem Như ta chưa nói gì vậy!

-Không đc! Ta lỡ nghe rồi! Muối phải thực hiện!

Dạ Lam thở dài, nàng nói khẽ:

-Rồi ta sẽ thực hiện! Nhưng để sau nhé! Giờ ta buồn ngủ rồi! Ngủ ngon!

Hàn Thiên cười nhẹ.. Trái tim ấm áp, chàng quay mặt sang nàng, nói nhẹ:

-Sau này! Ta sẽ đòi!

Rồi quay người nằm thẳng nhắm mắt lại:

-Ngủ ngon!

Phuong Mĩ nhìn phòng đối diện quán kia đã tắt đèn, chọt thờ dài... Hai người họ chung phòng, lại ngủ cùng nữa...

-Thiếu chủ! Người đang suy nghĩ gì vậy!

Tú Tú héch mắt nhìn, như hiểu ý:

-Họ là phu thê giả, nhưng vẫn ngủ cùng vậy! Hàn Thiên liệu....

Phuong Mĩ lau ngọc bội, giọng chua xót :

-Sao đâu! Hàn thiên sẽ không làm điều gì khác lạ đâu... Nhưng... Nếu có làm.. Ta cũng không bận tâm, tìm đc chàng là may mắn, nếu chàng muốn cùng nàng ta không sao! Ta sẽ bỏ qua! Nếu sau này nàng ta làm thiếu phu nhân! Ta chỉ mong làm thứ vậy! Bên chàng là đủ!

Tú Tú xót xa, cô nàng vỗ vai chủ nhân:

-Người đâu cần như vậy! Bao năm qua người quá chung tình, mong ngài ấy có thể hiểu!

Phuong Mĩ cười nhạt, rõ ràng là nàng thông minh xinh đẹp, người thiên hạ, ai cũng muốn có nàng, nhưng trái tim nàng lại trao về người thiếu niên năm ấy, nàng ta cười nhạt, sự đời không ai thấu.... Nàng ngâm Nga vài câu

Thiếu nữ tài sắc người nể nang

Vậy mà lưu luyến tình chi sầu!

Nàng ta nắm ngọc bội để trong người, xoay người :

-Đóng cửa! Chúng ta ngủ thôi!

-Dạ! Phuong thiếu chủ!

-Còn nữa! Bám sát nhất cử nhất động của Lương Anh! Hắn ta không để yên đâu! Còn Hàn Thiên để ta!

Tú tú gật đầu, nàng ta đóng cửa, thổi đèn phòng... Phuong Mĩ nhìn một phía, lòng trầm nghĩ:

-Ta vốn không thích xen vào tình cảm người khác! Dạ Lam! Xin lỗi! Là huynh ấy! Ta không thể nhường cô đc!

Dạ Tuyết hừ lạnh, ả khăn khò:

-Con còn là hại đc nó ai ngờ lại bị Lương Anh lợi dụng! Thành ra nó vẫn vui vẻ sống! Đang vạch ra kế hoạch thì nó lại dọn đi rồi!

Hoàng Liên vỗ con gái, mặt cười nhạt :

-không vội con gái! Chúng ta bây giờ đã có chỗ dựa, không phải sợ, thêm nữa, cha nó ở đây, nó sẽ không đi! Thiếu gì cách! Vậy cũng tốt! Hàn Thiên vẫn trúng độc nên ta cũng dễ!

-Vậy phải làm sao! Mẹ! Con quá tủi nhục! Con phải đòi lại!

Hoàng Liên nhìn lên, ánh mắt tà ác:

-Lương Anh chẳng phải mâu thuẫn vs Hàn Thiên sao! Để họ tự cắn nhau đi! Còn về Dạ Lam! Nó sẽ sớm bị chúng ta trả lại thôi! Yên tâm! Nó sẽ phải chịu đau chịu van xin!

Dạ Tuyết gật đầu, à lên giọng:

-Cha.. À k lão già đó sao r!

-Hahaha! Giờ chắc đang sốc lắm! Lão biết bị chúng ta lừa rồi! Khổ thân

-Phải đó mẹ! Lão đâu ngờ cơ sự này do lão à ra, người thực tốt lại bị đuổi đi!

Dạ Lão già nằm co ro trong phòng, ông biết mình bị mù, lại bị hãm hại... Ông hối hận, dãn dựa nước mắt:

-Dạ Lam! Cha sai rồi! Ngay từ đầu cha không nên không tin tưởng bọn họ!

-Phải rồi! Là ông ngu ngốc!

Tiếng bước chân vào, hai mẹ con họ khinh miệt.. Dạ Tuyết vui vẻ nói:

-Cha! Tỷ ấy chắc bỏ mặt cha rồi! Đuổi nta đi vậy! Có ngu ms quay lại!

Dạ lão già gất lên:

-không phải giả tạo, tao k có con gái như mày, ta chỉ có Dạ Lam!

-Hahaaha! Vậy gọi à đến cứu lão đi! Nực cười!

Hoàng Liên tiến lên ghé sát tai:

-Yên phận ngồi đó đi mình! Nếu nó đến cứu ông! Thì sẽ bị tôi xử ngay thôi!

-Khốn khiếp! Nó sẽ k quay lại! Đừng hòng động vào nó!

-Hahaaha! Chưa chắc! Để xem! Lúc nó đến, tôi sẽ nói sự thật! Để xem nó còn cứu ông không! Sự thật nhìn các người tan nát ta rất vui

-Khốn khiếp! Âm mưu các người thật khốn nạn! Ta quá ngu ngốc

-Đúng rồi!

Hai mẹ con à bước ra cửa cười sặc sụa:

-Chỉ tránh ông ngu mới bị bọn ta lừa lâu như thế!

Dạ Lão già thở dài, nắm chặt tay:

-Dạ Lam! Con đi đi! Là ta sai! Đây là sự trả giá của ta! Ta xin lỗi! Bà ơi! Tôi hổ thẹn quá! Tôi có lỗi vs hai người!

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35





Nắng nhẹ lên cao....

Hàn Thiên đã dậy từ lâu vừa đọc đc thư của Lý Uy, trong lòng khá hài lòng, xem ra ở nhà vô cùng ổn... Dạ Lam vẫn ngủ, lười nhác quay lưng vào trong tường, Hàn Thiên để lá thư, khẽ nhếch mắt nhìn người con gái đang ngủ say kia... Chẳng cười nhẹ..... Cả đêm nàng yên phận nên ngủ rất ngoan, không động đậy gì cả, nhiều lúc, thấy ổn nhưng vẫn luôn đề ý, sợ nàng bị làm sao.... Sự thật là

◉___◉ đánh giá quá cao ta rồi

Dạ Lam hé mắt, ngồi dậy vươn vai, nắng đã lên cao, nàng bắt gặp ánh mắt ai đó nhìn mình, nhìn lên, nở nụ cười :

-Chào buổi sáng!

Hàn Thiên gật đầu, chàng nâng ly trà nên nhấp nháy :

- Giờ là gần trưa rồi! Ta k muốn đánh thức muội. Đêm qua muội ngủ có vẻ say! Ta nhiều lúc tưởng muội chết ngất rồi!

Dạ Lam đứng dậy ngồi xuống bàn

-Huynh là đang chê cười ta sao! Ai nói ta ngủ say chứ!

Hàn Thiên rót trà để sang chỗ nàng, cười chế giễu:

-Vậy sao ta lay muội không phải ứng!

-Ta... Ta lúc đó ngủ rồi! Nhưng ta cam đoan ta ngủ không say như huynh nói!

Nàng nâng ly trà, uống nhẹ... Hàn Thiên cười vui vẻ:

-Vậy ra là mất ngủ à!

Dạ Lam gật đầu :

-Chứ sao! À... Không ngủ ngon giấc!

Hàn Thiên nhú mày, biết mình lỡ nói, nên thở dài :

-Ngủ với ta áp lực vậy à! Ta nhớ là mình rất yên tĩnh mà!

Dạ Lam đặt cốc trà xuống, lúng túng nói:

-Ta... Chỉ là ta ngủ rất xấu, hay ngộ ngậy... Tại huynh bị thương nên ta mới yên phận thôi... Sợ lúc mê man, nhỡ chân, đập huynh bay khỏi giường, vậy nên quay mặt vào tường!

Hàn Thiên cười ha hả, chàng nhéo má nàng:

-Vậy thì ta có phúc quá rồi! Tội nghiệp cái tường nhà chủ quán! Hoá ra đây là lí do muội ngại ngủ sao!

Dạ Lam thở dài :

-Phải! Cũng một phần là vậy... Hả! Huynh.. Cái tên chết tiệt! Nãy giờ huynh giám trâu chọc ta sao!

Hàn Thiên gật nhẹ:

-Đúng là vậy đó!

-Đứng lại, tên chết tiệt!

Hàn Thiên quay người, vui vẻ chạy ra ngoài! Dạ Lam đuổi theo, không ngừng quát:

-Huynh còn cười nữa! Ta bẻ gãy răng của huynh!

Đang chạy Hàn Thiên đứng lại...

-Hàn huynh! Huynh dậy sớm quá!

Phuong Mĩ xuất hiện ở quán khiến Hàn Thiên đứng lại:

-Chào! Trùng hợp thật!

Dạ Lam đâm sầm vào chàng, mặt méo mó:

-Huynh đứng lại làm quái.... Ô... Sao cô lại ở đây!

Nàng đứng bên cạnh chu miệng nói...

Tú Tú lừ nhẹ, giọng chua ngoa:

-Tài nữ nhà tôi có việc nên trọ phòng đối diện, bên kia, tình cờ gặp hai vị khoanh đc sao!

Dạ Lam hừ lạnh... Yêu nữ không tha, chạy đâu đành bám đuôi đến vậy. Nàng cất tiếng:

-Vậy trùng hợp quá rồi!Cô nương còn việc gì nữa sao!

Phuong Mĩ cười nhẹ, nàng ta nói:

-Bàn công việc thôi! Ta gặp Hàn Thiếu chủ có việc riêng!

Dạ Lam tiến lại, ghé sát tai nàng:

-Là đeo bám đúng chứ! Công việc gì nữa!

Phuong Mĩ cất tiếng nhẹ:

-Cứ cho là vậy đi! Cô cần đc sao!

Dạ Lam bực nhọc, nàng nói :

-Khốn khiếp! Để xem! Cô nhất định sẽ phải bỏ cuộc!

-Đc thôi! Chúng ta cạnh tranh công bằng đi!

Rồi nàng ta, tiến đến Hàn Thiên:

-Hàn Thiếu chủ! Chúng ta vẫn là nên nói chuyện làm ăn thôi!

Hàn Thiên gật đầu, theo nàng ta đi, trước khi đi, không quên dặn lại:

-Nhớ ở yên đây! Cầm đi lung tung!

Dạ Lam gật đầu.. Trong lòng bất mãn, nên lắc lắc nhẹ:

-Ta đi cùng huynh!

Hàn Thiên nhú mày, nói lại:

-Chuyện làm ăn mọi người nghe k hiểu đâu! Ở lại bám sát tình hình! Ta đi rồi về ngay!

Dạ Lam giậm chân.... Liếc mắt nhìn nàng ta, Phuong Mĩ cười nhẹ, rồi cất bước đi...

-Đáng ghét! Cô ta rõ ràng động cơ như vậy! Mà cái tên Hàn đầu đá, hấn lại bỏ mình lại nữa chứ! Cái gì mà làm ăn, tưởng bản cô nương k hiểu chắc!

-Ấy da! Tức cũng vô dụng! Chỉ trách Dạ Lam tiểu thư không hiểu làm ăn thôi!

Tú Tú cất tiếng chế giễu.... Dạ Lam lờm húyt coi nàng hừ lạnh:

-Ta mà biết thì họ đã k cần phải đi riêng rồi! Khốn khiếp!

Tú tú càng cười to, cô nàng nói:

-Tiểu thư ở lại tự chăm sóc bản thân đi!

Cuộc nói chuyện giữa Hàn Thiên và Phương Mĩ đại loại liên quan đến công việc...

-vậy đc thôi! Cứ cho là vậy đi! Cô nương đc lợi gì!

-Ta sao! Hàn Huỳnh! Đúng là biết lễ tiết! Rất hiểu biết! Thiếu chủ có khác, lời nói cũng nhẹ nhàng....

-Phải! Nói điều kiện đi!

-Là huynh đc không?

Hàn Thiên liếc mắt lạnh lẽo, cười nhạt:

-Đc quen tài nữ! Ta rất vui nhưng rất tiếc, với cô nương, chúng ta chỉ là quan hệ làm ăn!

Phương Mĩ xúc động, nàng ta chỉ tay:

-Làm ăn! Huỳnh muốn chết ở đây sao! Chỉ cần huynh đồng ý! Ta sẽ hộ tống hai người khỏi đây an toàn!

Hàn Thiên đứng lên nhú mày, hất tay:

-Nếu giao dịch khác, ta sẽ nói tiếp, còn không, chúng ta kết thúc câu chuyện ở đây đc rồi!

Phương Mĩ kéo tay chàng lại:

-Huỳnh.... Huỳnh thật sự rung động vs cô ta sao! Vậy còn ta thì sao! Bao nhiêu năm qua! Ta chung tình là vậy, huynh lại dám một dạ hai lòng!

Hàn Thiên hất tay, chàng lạnh nhạt nói:

-Ta vốn không có tâm ý với cô! Hơn nữa! Ta yêu Dạ Lam, sẽ bên nàng ấy, nếu là người khác, kể cả thứ phu nhân, cũng k đc! Vậy nên! Ta chết cũng phải cùng nàng ấy!

-Sao!

Phương Mĩ đau như cắt nàng khóc :

-Huỳnh và nàng ta sinh tử không dời sao! Vậy ta, tình yêu của ta! Huỳnh thật sự quên ta rồi!

Hàn Thiên nhếch đầu, giọng nghiêm nghị:

-Thành ý của cô ta không muốn hiểu! Cô nương nên tìm đối tượng khác thì hơn! Việc của ta, ta tự lo liệu, chỉ cần cô nương không nhúng tay vào, chúng ta sẽ vẫn là bằng hữu!

-Vậy nếu ta cùng với Lương Anh hại huynh!

-Vậy thì ta.... Sẽ coi cô nương là kẻ thù!

Phương Mĩ ngồi sụp xuống, nhìn bóng chàng lạnh lùng đi xa, cười đắng cay:

-Huỳnh cần gì phải tuyệt tình như thế!

Nàng ta nắm chặt váy, đứng lên.. Tú Tú thấy nàng, vội đi lên nói:

-Tài nữ! Người sao vậy! Ngài ấy làm người khóc sao!

Phương Mĩ vô hồn ánh mắt đầy đau khổ:

-Mới bước đầu, xem ra huynh ấy đã gạt bỏ rồi! Ta phải làm sao đây!

Tú Tú vỗ vai nàng ta ,im lặng..

Dạ Lam ngồi trước quán, hai tay ôm đầu gối, nhìn ra xa:

-Lâu vậy rồi! Sao vẫn chưa về! Tên khốn khiếp! Huynh vì sắc quên mất ta rồi!

-Ta có nói sẽ bỏ muội đâu!

Tiếng bước chân trước mặt nàng.. Dạ Lam nhìn lên, hừ lạnh:

-Huynh còn dám nói! Ta chờ huynh cả buổi rồi!

Hàn Thiên cười nhẹ, kéo nàng dậy...

-Vào trong đi! Ngoài lạnh lắm!

-Ồ ra là Lý Uy ở nhà lo liệu tốt!

Dạ Lam cầm thư, đọc một lượt..

-Phải! Quan trọng chúng ta thôi!

Dạ Lam nhìn lên:

-Huynh! Nãy bàn việc gì vậy!

-Chuyện vớ vẩn, không đáng lưu tâm!

Dạ lam hừ lạnh:

-Gian tình!

-Vớ vẩn! Chỉ là chuyện làm ăn! Nhưng không thành công! Nói muội k hiểu đâu!

Dạ Lam liếc mắt, giọng chua chát:

-Phải là ta không hiểu! Nhưng huynh đừng nói không nhận ra thành ý của người ta nhé!

Hàn Thiên cười nhẹ:

-Muội nhìn ra à!

Dạ Lam nắm chặt tay:

-Có đời nào, thiếu nữ nhìn huynh say sưa như vậy! Lại thêm vì huynh mà xin thuốc giải! Sáng sớm chạy qua, nói làm ăn... Bày ra như vậy, trừ kẻ mù, thì ai cũng nhận ra!

-Vậy sao!

Dạ Lam bực mình đứng lên:

-Huynh còn dám bày tỏ thái độ đó sao! Ra ngoài! Ta không muốn nói chuyện với huynh nữa!

Hàn Thiên bị đẩy ra ngoài, nàng đóng sầm cửa lại:

-Ta không muốn nói chuyện với huynh nữa!

Hàn Thiên bối rối gõ cửa:

-O! Ta đã nói hết đâu...

-Lại còn muốn nói nữa sao! Ta bao nhiêu ngày tháng mới khiến huynh cười một cái, vậy mà nàng ta xuất hiện vài ngày mà huynh lại vui vẻ đến thế! Huynh đúng là tên khốn nạn!

Hàn Thiên đơ người, chàng vui vẻ.... Ngẫm lại chỉ với nàng, với họ, mặt chàng vẫn lạnh nhạt vậy mà... Hàn Thiên thở dài:

-Nghe ta nói!

Trong người bỗng đau dữ dội! Đầu chàng đau ...

-Huỳnh còn nói gì nữa!

-Ta ta đã từ chối thẳng thừng rồi! E là nàng ta sẽ không tìm chúng ta nữa! Nếu nàng ta quay lại, nàng k thích thì ta không gặp có đc không!!

Hàn Thiên nhẹ giọng, trước nay chưa bao giờ chàng phải nói những lời như vậy, nhất với nữ nhân, nhưng nay nàng giận, chàng sợ hãi, nên lúng túng giải thích!

Dạ Lam đứng cửa:

-Huỳnh nói thẳng như vậy sao! Nàng ấy vừa xinh đẹp lại thông minh! Là con gái nghe vậy đau lòng biết bao! Huỳnh đúng là tuyệt tình!

Hàn Thiên đứng cửa, thất vọng:

-Muội muốn ta làm sao! Lúc bảo ta háo sắc bỏ muội, giờ lại trách ta vô tình!

Dạ Lam thờ dài, nàng khóc, khóc rất nhiều:

-Hàn Thiên! Không phải ta k dám tranh chàng! Dù là hôn thê! Nhưng ta hổ thẹn! Ta không xinh bằng nàng ấy, thông minh không bằng, võ công cũng quá yếu! Ta... Ta thật sự rất...

-Dạ Lam đừng khóc! Trong lòng ta... Muội là tuyệt nhất!

-Hu hu hu! Hàn Thiên! Sao ta lại không hoàn hảo cơ chứ tại sao!

-Dạ Lam! Nàng đừng khóc...

Hàn Thiên rất mệt bám tay vào cửa! Độc hình như lại phát tác, chàng meg nhọc:

-Mở cửa cho ta đc không! Dạ Lam!

Dạ Lam lau nước mắt, xụi xụi:

-Huỳnh đừng vào! Ta không muốn huỳnh thấy ta khóc ta không!!! Huỳnh đi đi để ta yên tĩnh!

Tiếng bên ngoài im lặng hẳn!

Dạ Lam giật mình... Chàng đi thật sao.....

-Mở cửa.. Dạ Lam... Ta..

Huỳnh.. Tiếng nằm đất.. Dạ Lam hốt hoảng mở cửa, chàng lập tức ngã trong tay nàng

-Huỳnh! Chẳng phải ổn sao!

Hàn Thiên nhìn lên:

-Ta không sao! Muội đừng giận!

Dạ Lam nức nở đau chàng vào giường, ló lắng:

-Huỳnh sao vậy! Độc giải rồi mà.. Sao lại..

-Đừng giận ta nữa! Đừng khóc nữa!

-Huỳnh... Đừng nói nữa! Đc ta không khóc, không giận, huỳnh ngủ đi, ta tìm đại Phu!

-Đc.. Ta... Sợ muội giận quá... Ta mệt..

Chàng vội ngất đi. Nàng run rẩy, chạy vọt ra cửa thì gặp đúng một lá thư ở bàn....do một phi tiêu phi đến, nàng tránh đc, vội mở ra.. Nắm chặt tay:

-Khốn khiếp! Ta liều mạng với ngươi!

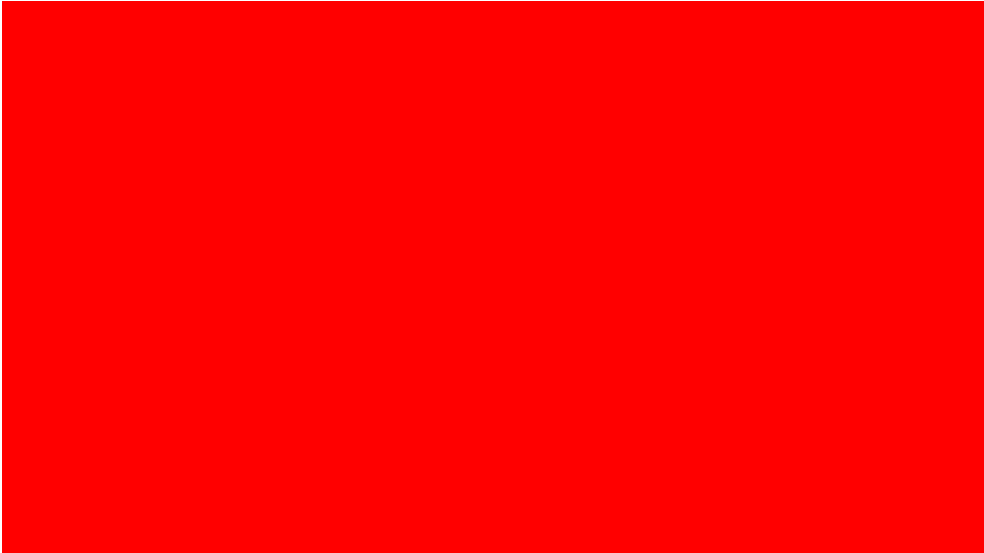
Rồi quay lại nhìn Hàn Thiên oán trách :

-Huynh dám lừa ta!

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36



Phuong Mĩ nhếch mắt người con trai trước mặt, thờ dài, tay nắm chặt :

-Hắn thật thủ đoạn!

Nhìn chàng nhúu mày đau đớn, nàng ta phần nào xót xa.....

Dạ Lam chạy một mạch đến Lương phủ, thấy bóng Lương Anh nàng bay tới:

-Tên khốn khiếp! Đưa thuốc giải đây!

Lương Anh nhấp ngụm trà thấy mĩ nữ đến, cười nhẹ, đặt ly xuống.... Tránh nàng..

-Dạ Lam! Ta chờ nàng lâu rồi!

Dạ Lam chẳng mấy chốc, bị không chế, tay bị Lương Anh vòng đằng sau...

-Mĩ nhân! Máy dải lụa đó làm sao cân đc ta!

Mặc dù vậy, nàng vẫn hất hàm giận dữ :

-Đưa thuốc giải mau!

Lương Anh cười sắc súa, ngửa cổ nói:

-Dạ Lam! Nàng quá ngây thơ đi! Ta chỉ tung lưới mà nàng đã mắc ngay rồi! Ta chỉ là không ngờ, nàng lo cho hắn nhiều quá rồi!

Dạ Lam nhìn lên:

-Ngươi dám lừa ta!

Lương Anh ôn tồn ngồi xuống để mặc quân gia trói nàng lại:

-Về phần Hàn Thiên vẫn trúng độc, là thật! Nhưng còn về thuốc giải... Dĩ nhiên ta không cho rồi! Hắn càng yếu, ta càng có lợi!

Dạ Lam tức giận, nàng quát:

-Đồ thủ đoạn xảo quyệt! Ngươi giờ muốn sao!

Lương Anh phát tay cười cười :

-Nàng đừng nóng! Ta chỉ là giữ nàng bên cạnh thôi! Coi như khách! Đợi hấn đến ta sẽ thả nàng ngay!

Dạ Lam cắn nhẹ môi, bắt lực cho sự ngu ngốc:

-Đừng mơ chàng ấy sẽ không đến đâu!

Lương Anh cười to hơn, hấn văng ly trà xuống:

-Hahaaha! Biết đâu hấn sẽ lại đến thì sao! Ta chỉ là đòi hấn một thứ, lấy nàng đổi! Hấn quá lời rồi!

Dạ Lam liếc nhẹ, lên tiếng:

-Là chiếc chuông sao!

Lương Anh đưa mắt nhìn nàng, tiến lại nắm cằm:

-Phải! Chỉ cần nó mà thôi! Có nó rồi! Ta chẳng vương hấn gì nữa! Mau đưa Dạ Lam tiểu thư vào phòng trống! Khoá chặt cửa!

Hấn nhìn nàng một lượt, cười nhẹ:

-Chúng ta là có giao tình vậy nên... Quân gia! Vào phòng rồi coi trời cho nàng! Canh giữ nghiêm ngặt!

Quân gia cúi đầu, tuân lệnh, kéo nàng đi....

-Lương Anh! Ngươi nhớ đấy! Ta nhất định sẽ dùng mọi cách thoát thân!

Lương Anh gật đầu đầy hứng thú:

-Dạ Lam nữ! Nàng cứ bày trò thoải mái! Canh giữ của ta vô cùng chắc chắn, bất quá nàng sẽ bị thương thôi! Nên nhớ! Ta không phải Hàn Thiên đâu! Nữ nhân nên yên phận một chút!

Đến tầm cuối buổi, Dạ Lam bị nhốt trong phòng, nàng thoáng chốc lại bày mưu, nhưng đều thất bại, như Lương Anh nói, nàng không thể thoát khỏi đây! Canh phòng theo tầng lớp, nàng quát tháo chửi rủa, họ vẫn lịch sự:

-Nếu tiểu thư đói, chúng thần sẽ làm thức ăn!

Nàng thờ dãi quay lại, hừ lạnh:

-Giả tạo, từ chủ đến hạ nhân! Ta không thèm nói nữa! Nàng nhìn bên ngoài! Trời đã khá tối! Nàng co ro ngồi bên bàn, nhìn ra xa...

-Hàn Thiên! Huynh sao rồi!

Tiếng bước chân vào, Dạ Tuyết cầm com, bê lại:

-Đề ta! Các người ở ngoài đi!

Ở ông ọ bước vào để mạnh khay com xuống bàn:

-Đồ ăn tới rồi đây! Tỷ tỷ!

Dạ Lam nhìn lên cười nhạt vs Á:

-diễn đạt quá đấy! Lương phu nhân đâu cần giả tạo như thế! Nếu diễn k mệt, xin mời!

Dạ Tuyết nhếch mép, ả tiến lại:

-Áy da! Tỷ ăn đi! Kéo đói bụng!

Dạ Lam ngẩng lên, cười nhẹ:

-Tiểu muội có lòng như vậy, ta xin nhận!

Rồi nàng thách thức cầm bát, lên, thấy ả cười thì hất tay

Choang

-Ôi ta vô ý quá! Vỡ mất rồi muối!

Dạ Tuyết tức giận chỉ tay:

-Mày là cố ý đúng không?

Dạ Lam cười lớn, dải lụa bay ra, đẩy khay vỡ xuống đất:

-Ta đâu ngu lẫn nữa! Dù mù về độc được nhưng ta đủ thông minh để hiểu lòng muối rồi! Muốn hại ta lần nữa đừng hòng!

Dạ Tuyết nhếch mép, tiến đến:

-Thông minh lắm! Nhưng Tội tỳ quá! Sao lại ngây thơ bị Lương Anh bắt vào đây rồi! Hahaaha!

Dạ Lam hừ nhẹ, đẩy Dạ Tuyết:

-Không phải đả kích! Tránh xa ta ra! Ta ghê tởm các người!

Dạ Tuyết cười sặc sụa, đả kích:

-Chán thật đấy! Trong lúc tỳ đang ở đây khổ sở! Hàn Thiên đâu! Ấy da! Xem chừng hấn đang bên Phương Mi nữ rồi!

Dạ Lam nhìn lên, phải chàng đang một mình, mà nàng ta bên cạnh, họ giờ sớm bên nhau!

Thấy nàng không nói gì! Ồ vui vẻ nói:

-Ta thấy Phương Mi xinh đẹp lại thông minh vậy! E rằng ngài ấy đã siêu lòng rồi!

-Im miệng! Chàng ấy không phải loại ấy!

Dạ Tuyết tiến lại, nói tiếp:

-Đàn ông mà! Đam mê sắc đẹp phải làm sao chứ!

Dạ Lam bị chọc giận, nâng vung lụa trong tay, kéo ả bằng lụa:

-Ta nói im miệng! Ta là hôn thê của chàng! Chàng sẽ không làm vậy!

Dạ Tuyết dù bị kéo tay nhưng vẫn sặc sụa cười :

-Xem ra Hàn Thiên vẫn chưa nói cho tỳ

biết sự thật sao! Rằng người với Hấn chẳng phải hôn ước gì cả !nên hấn siêu lòng ai thì tỳ xen vào sao đc!

Dạ Lam buông lỏng tay ả, thấy vô lí:

-Người đừng bịa đặt! Ta... Ta không mắc lừa đâu!

Dạ Tuyết tiến lại, ghé sát tai nàng:

-Hahahaha! Biết chắc chắn tỳ sẽ chẳng vênh mặt lên vậy đâu! Tỳ không thắc mắc là lâu vậy sao hấn không cưới tỳ ả!

Dạ Lam lùi lại, nàng thất thần:

-Không hấn là k có lý!

Dạ Tuyết tiến lại, vung tay:

-Muốn biết không? Đây thì ta sẽ nói...

Dạ Lam k để ý bị ả vung tay lên, định tát nàng thì Lương Anh từ đâu xuất hiện, nắm tay ả:

- Im miệng và Cút!

Dạ Lam vẫn thất thần, nàng ngồi xuống bàn... Lương Anh nhìn quanh thức ăn lừ mắt bóp cằm ả:

-Lại còn định hạ độc sao! Khôn hồn thì cút! Ta cấm cô lại gần nàng! Nếu lại gần nữa! Giết k tha!

Dạ Tuyết run rẩy đứng lên, lùi đi... Trước khi đi liếc nàng cười nhạt... Nhìn nàng như vậy có chút vui nhưng bất mãn. Ả nghiêng rằng:

-Mọi chuyện chưa xong ở đây đâu!

Lương Anh tiến lại vỗ vai nàng:

-Đừng nghe cô ta nói lung tung!

Dạ Lam nhìn lên, hừ lạnh:

-Giả tạo gì chứ! Ngươi và ả đều như nhau!

Lương Anh ngồi xuống phát tay quần gia:

-Làm lại thức ăn đi!

Quần gia gật đầu lui xuống...

-Hazz! Buồn nhì! Ta thích nàng mạnh mẽ nói chuyện hơn là ủ rũ vậy! Cô ta nói như vậy đã lay động nàng sao!

Dạ Lam nhìn lên nhú mày

-Khôn khiếp ngươi cũng biết sao!

Lương Anh cười nhạt:

-Xin lỗi! Ta không có hứng thú quan tâm bao đồng như thế!

Dạ Lam thờ dài ngồi xuống, dậm về rồi...

-Nhưng mà nhìn dáng vẻ của nàng! Chắc thất vọng lắm nhì! Hàn Thiên lễ ra không thấy nàng, phải đến đây rồi chứ!

Dạ Lam nhìn lên, tức giận dậm chân :

-Chẳng phải nhờ các ngươi sao!

Lương Anh cười nhẹ, vỗ vai nàng:

-Nếu hấn k đến thì thôi vậy! Ta đành cưới nàng là chính phu nhân vậy, tiện đuổi ả kia đi!

Dạ Lam nhìn lên, đẩy tay hấn ra:

-Ta không thèm lấy ngươi!

Lương Anh nhìn lên, nói:

-Đừng căng thẳng, đc thì không lấy ta không lấy ta!

Dạ Lam nhìn lên, trong lòng thắc mắc :

-Lương Anh! Ngươi và Hàn Thiên sao lại trở mặt vậy! Nói cho ta đc không!

Lương Anh cười nhạt, đứng lên:

-Nàng là quan tâm hấn hay ta vậy!

Dạ Lam thờ dài:

-Tò mò thôi!không ns thì thôi! Ta khỏi biết!

Lương Anh nói nhỏ:

-Ta với hấn vốn là hảo huynh đệ từ nhỏ! Tiếc là hai bên kinh doanh, đối đầu nhau, hấn theo cha hấn, ta theo cha ta, nên nhiều năm cạnh tranh thành ra trở mặt!

Dạ Lam bĩu môi:

-Chàng tuy lạnh nhưng nghiêm minh! Còn người hiền hoà, giả tạo lại còn thủ đoạn, giết người không tiếc tay!

Lương Anh cười vui vẻ:

-Tốt! Ta chính thích sự thăng thấn này! Nhưng Dạ Lam! Nàng nên nhớ! Chuyện đàn ông! Phụ nữ như nàng đừng tò mò quá!

-Là người tự nói! Ta chỉ nghe vậy thôi!

Lương Anh hất hàm, kéo cầm nàng:

-Chỉ tại nàng tên giống một người mà ta thân quen mà thôi! Nên ta nể nang nhiều điều! Chuyện tội ác của ta, ta nhớ nhất, những kẻ ta giết, đa phần quá tham lam thủ đoạn, ta chỉ duy nhất quan ngại vs Nàng ấy, còn lại, nữ nhân vs ta, cũng chỉ là cái Áo mà thôi!

Dạ Lam hất tay hất chông ghẹo:

-Ra là Lương Thiệu chủ ngay từ đầu say ta bởi tên nàng ta giống ta! Vậy sao!

Lương Anh gật đầu nói thêm:

-Phải! Không chỉ vậy! Mà nàng ấy cũng mạnh mẽ vui tươi như nàng vậy!

Dạ Lam hừ lạnh.... Quán gia mang thức ăn vào...

- Ta thấy người căn bản k xấu! Các người đừng tranh đấu nữa! Người đừng giết nhiều người nữa!

Lương Anh bê khay thức ăn để trước mặt nàng, cười nói:

-Hahaah! Lại giống câu nói của nàng ấy rồi! Người trên đời nói ta tàn ác, vậy mà nàng vs nàng ấy đều ns như vậy! Dạ Lam! Nhưng nàng k hiểu, tranh đấu kinh tế, vốn k hoà giải đc! Huống hồ! Hắn vs ta k ưu nhau từ lâu rồi! Kề tay nhuộm máu như ta, bây giờ mà tốt lại thì sớm bị chết rồi!

Dạ Lam lắc đầu, nàng hết cách vs hắn:

-Người k định dừng lại!

-Phải! Ta chẳng vì câu ns này mà dừng lại đâu!

-Vậy! Nếu nàng ta khuyên người!

-Hahaaha! Là nàng ấy! Thì ta sẽ suy nghĩ lại... Thôi! Ăn nhiều vào! Ta không hại độc nàng đâu! Nếu hắn quay lại, thấy nàng ốm, chắc róc xương ra mất!

Dạ Lam hừ lạnh, kéo khay lại:

-Người đi đc rồi!

Lương Anh gật đầu, ra cửa nhớ gì đó quay lại:

-Nếu hắn k quay lại, nhớ lấy ta nhé!

Dạ Lam là liếc mặt, ném bát ra ngoài:

-Biến ngay! Ta không thấy người đâu!

-Rồi rồi! Tạm biệt!

Hắn bước ra:

-Hầu hạ nàng thật tốt! Nghiêm cấm người ngoài vào! Trừ ta!

Dạ Lam thở dài..... Nàng nhìn ra ngoài...

-Hàn Thiên! Huynh có đến cứu ta không!

-Hàn Thiên! Huynh nhớ đừng xảy ra chuyện!

Nàng Lung lay chiếc chuông gió lên, xoay xoay nó:

-Hàn Thiên! Ta nhớ huynh!

Sáng Hôm say

Hàn Thiên hé mắt, Phương Mi chống tay, thấy chàng động dậy, vui mừng nói:

-May quá huynh tỉnh lại rồi!

-Sao cô lại ở đây! Dạ Lam đâu!

Hàn Thiên ngồi dậy, đầu chàng đỡ hơn nhiều.... Nội thương khá ổn!

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37



Phương Mi nhẹ nhàng đỡ chàng dậy:

-Huynh còn yếu lắm! Nằm nghỉ đi!

Chàng Thiên gạt tay, chàng ngồi dậy xỏ giày :

-Đừng động vào ta! Nói! Dạ Lam đâu!

Phương Mi bị gạt, có phần hụt hẫng, nàng ta nói:

-Huynh làm gì vậy chứ! Ta là ta truyền công lực nên huynh mới sớm tỉnh lại! Bộ mặt lạnh tanh đó là sao! Huynh có nghĩ đến cảm nhận của ta không? Mở miệng ra là Dạ Lam!

Hàn Thiên liếc mắt, khuôn mặt vẫn không cảm xúc:

-Ôn huệ này! Ta nhất định sẽ trả lại! Cảm nhận của cô! Ta không có quan tâm! Nói! Cô biết Dạ Lam đi đâu đúng không? Nàng ấy đâu rồi!

Phương Mi quay người, nàng ta bước ra cửa, lòng lạnh tanh:

-Ta không biết! Không biết gì hết!

Hàn Thiên nhìn nốt phi tiêu trên cột nhà, nhàu mảy, tiến lại lừ mạnh:

-Nàng ấy sẽ không tự rời bỏ ta như thế! Nói! Ở đâu!

Phương Mi bị chàng dọa sợ, người chàng như lửa đốt, trong mơ chàng mơ thấy nàng đang gặp nguy hiểm.... Phương Mi lùi lại:

-Là... Lương Anh! Hắn đã bắt nàng ta!

Chỉ là nàng ta ngu ngốc... Nàng ta biết huynh vẫn trúng độc rồi!

Hàn Thiên nắm chặt tay, chàng bay nhanh ra cửa :

-Tên khốn khiếp! Dám động đến nàng ấy!

PHƯƠNG Mĩ dùng tốc độ nhanh nhất chặn chàng lại, nàng ta dùng đôi bàn tay sắc nhọn:

-Huynh chính là tự chui đầu vào lưới! Huynh vì nàng ta mà hồ đồ rồi!

Hàn Thiên hừ lạnh, nắm tay chàng đã nắm chặt kiếm, chàng gừ lên:

-Phương Mĩ! Ta đã nói không động kiếm với phụ nữ! Võ công của cô cũng không cần đc! Chuyện của ta không cần cô quản!

Phương Mĩ nắm chặt tay:

-Phải! Võ công ta vốn không bằng huynh! Nhưng...Ta sao có thể mặc huynh đc! Nhìn huynh chết! Ta không cam lòng!

Hàn Thiên tức giận, Vung tay lên! Đẩy nàng ta ra một bên:

-Ta cấm cô quan tâm đến bọn ta nữa! Hấn xảo trá như vậy! Nàng Ở cạnh hấn một giây là ta đã không chịu đc rồi! Phương Mĩ! Ta nói lần cuối! Cô biến ngay khỏi tầm mắt cho ta! Ông sẽ trả, nợ ta nhất định báo đáp!

-Hàn thiếu chủ! Người thật quá đáng!

Tú Tú tiến lại, quát lên, Phương Mĩ kéo tay:

-Bỏ đi...

Nàng ta gục xuống, khóc thành lệ:

-Chàng sao lại đối xử với ta như vậy! Thật quá tuyệt tình!

Hàn Thiên bay rất nhanh, chàng lúng túng, lo lắng:

-Đúng là ngu ngốc! Vết thương sao có thể so sánh với nàng đc! Dạ Lam! Nàng đúng là hồ đồ!

Hàn thiên nhìn lên, gằn giọng:

-Lương Anh! Ta nhất định chơi với ngươi đến cùng!

Nói rồi chàng hấn phóng bóng lên....

Ánh nắng lên cao... Dạ Lam đc đưa ra phía bên ngoài sân.. Dạ Tuyết khinh Bì nhìn nàng:

-Chào buổi sáng tỷ! Hôm qua tỷ ngủ ngon chứ!

Dạ Lam cả đêm mất ngủ, tay nàng bây giờ bị trói với lí do, nàng dùng lụa rất giỏi, không buộc tay, chắc chắn nàng sẽ chuồn mất bất cứ lúc nào, Lương Anh vô cùng tỷ mỉ, ngay cả cách trói người.... Dạ Lam nhếch mép nhìn lên:

-Đa tạ muội! Để muội thất vọng rồi! Ta vô cùng khoẻ!

Dạ Tuyết hả hê, nhìn đánh người nàng mà vui lây cả người, đứng lắc lắc đầu...

Hoàng Liên đứng ở góc tối, mỉm cười nhạt:

-Kịch hay như vậy! Ta chắc chắn không bỏ lỡ!

Dạ Lam nhìn xung quanh, toàn người lạ, nàng thấy sợ, thoáng run run, bởi bản thân tuy chịu đc lạnh! Nhưng tuyết hôm nay là quá dày, khiến mặt sân Lương Gia đã không còn bóng nắng, mặc dù nắng lên cao!

Lương Anh bước ra lờm Dạ Tuyết, hấn quát:

-Quản Gia! Mau đưa Dạ Lam vào trong! Còn cô! Cút sang một bên!

Dạ Tuyết dậm chân, nhìn quản gia kéo nàng vào mà ức tận cổ, trong lòng sinh hận... Tại sao! Sao cô ta lúc nào cũng đc ưu ái! Còn ả, ả chỉ là xuất thân thấp kém! Nhưng ả lại quan tâm hấn thật lòng, vì hấn như thế, vậy mà, hấn lại bỏ lơ, nhục mạ ả, đem tâm hồn quất tháo đuổi ả đi.... Không những vậy, lại còn đi quan tâm con Dạ Lam kia nữa, kẻ ả và mẹ căm hận... Tại sao nó lại tốt số như vậy! Sống đc yêu thương, sống trong nhung lụa, vậy mà ả và mẹ, từ lâu phải cúi mặt nhún nhường... Quá bất công! Nhưng thời gian không phụ lòng người, Dạ Gia nay đã nằm trong tay họ những đau khổ, phải khiến nàng ta chịu mới hả dạ....

*Lương Anh! Ta hận ngươi! Ta vốn yêu ngươi như vậy! Vậy mà ngươi dám ra tay hành hạ ta vì nó! Có cơ hội! Dạ Tuyết ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Dạ Lam đc đưa trong nhà, nàng định thần một chút, chiếc Áo xanh lam khẽ run nhẹ, Lương Anh nhú mày, nhìn người con gái trước mặt, thờ dài, dáng vẻ của nàng bây giờ quá giống người năm đó, sợ hãi, run rẩy...

-Lương Thiếu chủ! Hai con tiện nhân này dám vấp phù lấy cấp đồ!

Lương Anh xoay người, bước lên:

-Ồ! Xinh xắn đấy! Tiếp cận ta xong định lấy tiền rồi chuồn sao!

Hai nữ bị áp vào run rẩy, nhìn xung quanh :

-Xin cứu chúng tôi! Chúng tôi! Đói quá!

Họ Nhìn Dạ Lam, ánh mắt cầu xin, Dạ Lam thờ dài, rung động, nàng cũng lực bất tòng tâm, bản thân bị trói, lo cho mình còn không hết!

Lương Anh cười nhạt, nhú mày tiến lại:

-Đói! Ta nhớ đã phát lương thực cho Hoa Nam mà! Tại...

Hai người họ đều rút trong Áo con dao, xông lên định đâm hấn, Lương Anh nhếch mép, xoay người tránh... Dạ Lam tròn mắt, ra là mưu kế...

-Lương Anh! Ngươi giết phu quân bọn ta.. Bọn ta liều mạng với Ngươi...

Quản gia lòi họ lại:

-Im miệng! Phu quân các ngươi lấy tiền bỏ đi, bọn ta ns để tiền tha mạng, nhưnh chúng tham lam phản kháng, nên chết là đúng! Còn kêu ca!

Hai nữ khóc lóc, ngồi thụp xuống..

-Đề thần xử hai con tiện nhân này! Dám động đến Lương Gia!

Dạ Lam nhú mày lại, sự đời chẳng thấu nổi, Lương Anh nhếch mép:

-Đc! Ta không muốn nhìn thấy họ nữa!

Dạ Lam vội nói:

-Tha cho họ đi!

-Dạ Lam cô nương! Cô bớt lo chuyện ngoài đi!

-Ta ta đã quá sai lầm khi bảo ngươi không xấu!

Lương Anh gật đầu, hấn cười to:

-Đa tạ! Nàng nên biết sớm hơn mới phải, ta vốn nhiều kẻ thù, giờ muốn làm người tốt, e là sẽ bị khừ rồi!

Hai nữ khóc lóc xin tha, Lương Anh nhìn lên!

-Đc! Hai cô tên gì!

-Lam... Mĩ...

Lương Anh động mi, lông mày nhú lại:

-Tốt! May mắn đấy! Cút cho ta!

-Nhưng.... Quản gia nhìn lên

-Thả họ ra!

-Dạ!

Dạ Lam nhìn cảnh trước mắt, chớp nhẹ:

-Chỉ vì cái tên mà tha cho họ sao! Lương Anh, ngài quá đa cảm rồi!

Quản gia giải thích:

-Các cô gái mà Lương Anh có hứng thú, chỉ những người có tên Mi Hoặc Lam, nên nhiều lần, bị lừa vì...

-Im miệng!

Dạ Tuyết gừ lạnh, rồi cười sắc súa:

-Mi... Lam... Là con đàn bà nào nữa!

Lương Anh quay sang Dạ Tuyết:

-Nếu cô còn cười, ta xé miệng cô ra! Cô k đc phép nhắc tên nàng ấy!

Dạ Tuyết im lặng, uất ức, nhìn ra mẹ thấy mẹ lắc đầu thì nhin xuống:

-Tên khốn khiếp!

Lương Anh quay sang Dạ Lam:

-Chán nhĩ! Hàn Thiên mãi chẳng tới nữa! Tin tức ta giăng từ qua rồi!

Dạ Lam nhìn ra cửa, ánh mắt lộ tia buồn bã..

-Hàn Thiên! Sao chàng chưa tới! Ta chờ chàng lâu lắm rồi! Hàn Thiên!

Nàng lăm bắm trong miệng.. Lương Anh nhấp ngụm trà:

-Lâu vậy! Tuyết khá dày! Hắn là không tới rồi!

Dạ Tuyết nhìn xéo, nhìn đáng vẻ nàng ả hả hê...

-Chàng ấy sẽ không tới! Sẽ không mắc bẫy người đâu!

-Hahaah! Biết đâu đc! Hắn sẽ đến!

Dạ Lam thờ dãi, nàng nhìn nhiều lần ra ngoài cửa, ánh mắt xót xa...

Dạ Tuyết là có ý gì! Tới qua! Là sao

-Hàn Thiên! Thời khắc này! Ta mong huynh đừng tới nữa! So với việc ta chịu hình! Huynh bị nội thương có là gì! Vậy mà ta còn ngây thơ, tưởng huynh không làm sao! Dạ Lam! Mày thật ngu ngốc!

Trước cửa xuất hiện bóng người.... Hàn Thiên.. Tay cầm kiếm và chuông tiến lại...

-Lương Anh! Ta đến rồi! Thả nàng ấy ra!

Lương Anh đi qua nàng khẽ vuốt cằm:

-Xem ra không để nàng thất vọng rồi!

Rồi hắn cầm kiếm phi ra...

-Hàn Huỳnh! Chúng ta khởi động một chút đi!

Hàn Thiên nhìn nàng, thấy nàng khóc thì đau lòng, ngược lên:

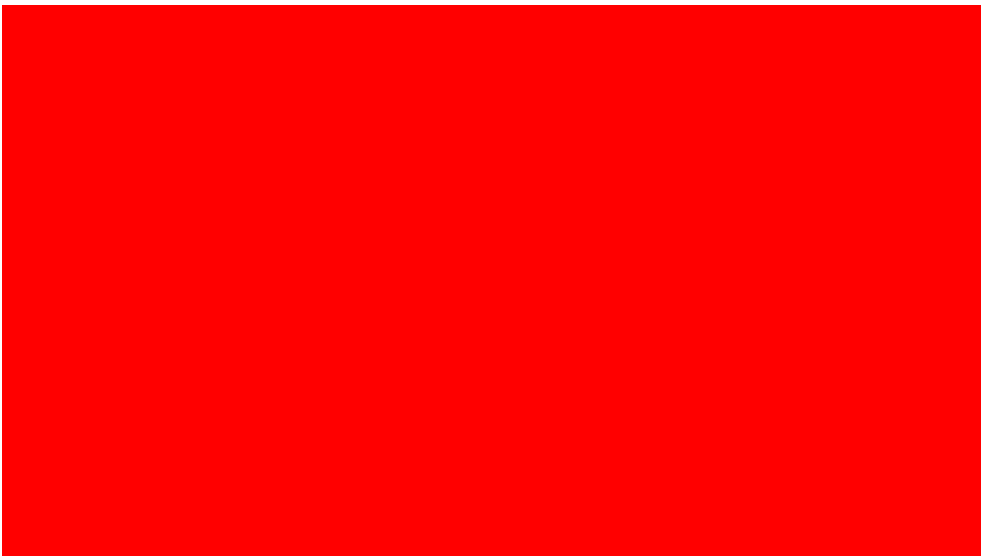
-Dạ Lam! Yên tâm! Ta sẽ cứu muội khỏi đây!

Dạ Lam cười nhẹ, chẳng biết nên vui hay buồn, nàng gần như tuyệt vọng, vậy mà chàng lại xuất hiện, không gian dù lạnh, nhưng vs nàng, nó đã ấm áp lên nhiều.....

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38



Hàn Thiên giận dữ quát lớn:

-Ngươi còn định giờ trò gì nữa!

Tiếng đấu kiếm kêu vang Lương Phủ... Dạ Tuyết đứng bên ghé tai nàng xía xói :

-Họ đánh nhau vậy đẹp mắt quá tỷ nhi!

Dạ Lam lừ lên:

-Câm miệng!

Dạ Tuyết cười càng đậm:

-Sao thế! Muội nói đúng mà! À tỷ nghĩ xem! Hàn Thiên chịu đựng đc bao lâu!

Dạ Lam mím môi, nước mắt thoáng chốc rơi xuống nền tuyết :

-Hàn Thiên! Huỳnh đừng đánh nữa!

Hàn Thiên quay sang, nhìn nàng thoáng chốc, mày nhíu lại, nội thương vốn k khỏi, giờ chàng dùng kiếm khiến nó phát tác, chàng cười nhẹ:

-Không sao!

Lương Anh nhếch mép, thấy chàng yếu thì cười nhẹ, phi kiếm đến:

-Thú vị! Huỳnh vốn võ công hơn ta! Xem ra lần này ta thắng rồi!

Lương Anh vùng kiếm lên nhắm vào chàng, Chàng bị chóng mặt, đẩy kiếm mk chống lấy thân.... Dạ Lam hốt hoảng nhìn lên:

-Không.

Phương Mi từ đâu bước đến nàng ta vùng tay, đề kiếm văng ra, bay một góc...

-Lương Thiếu chủ! Xin nhường nhịn!

Lương Anh nhíu mày nhẹ nhẹ, cười hả hê, hất quay người....

-Phương Mi nhân! Thật làm quá! Ta có định giết hán đâu!

Dạ Lam thở dài nhẹ nhẹ.... Dạ Tuyết cười nhạt:

-Thấy sao! Bất lực phải không? Tỷ nhìn ngài ấy xem, sắp bị chết mà đc nữ nhân cứu ngài ấy thật có phúc, còn tỷ, hại ngài ấy ra nông nỗi này, lại phải tro mắt nhìn họ đánh nhau, thật buồn nhì!

Dạ Lam thở dài, nàng cúi mặt nhìn xuống... Đúng là nàng bất lực...

-Thấy không? Phương tài nữ! Người ta vừa đẹp lại thông minh, nhìn họ mới xứng đôi! Còn tỷ! Hahaah! Chỉ là hôn thê hờ thôi!

Dạ Lam mím môi, Dạ Tuyết cố tình dầy xéo nàng đây....

-Tỷ xem, ngài ấy chỉ là thương hại tỷ thôi! Ngay từ đầu, tỷ cũng chỉ là món đồ mua bán thôi!

Dạ Lam nhìn lên:

-Cô có ý gì! Bịa đặt!

À ông ọ nói:

-Tỷ nên hỏi Hàn Thiên thì hơn! Còn nữa! Yên phận một chút đi! Không lão già đó sẽ chết đấy!

Dạ Tuyết cúi người, rồi dõn đi không quên nhắc lại:

-Chúng ta sẽ gặp lại! Tỷ tỷ!

Phuong Mĩ đỡ chàng dậy, chàng hất tay....

-Ta tự đi đc!

Phuong mĩ thở dài, nàng ta cười nhạt.... Bị nói đến vậy, bị tổn thương, nhưng nàng ta vẫn k mặc kệ chàng đc! Hàn Thiên bước đến gần Lương Anh:

-Thả nàng ấy ra!

Lương Anh nhấp trà, hần nâng ly lên:

-Ngồi từ từ nói! Phuong Mĩ nữ, ngồi luôn đi!

Phuong Mĩ lắc lắc đầu, nàng ta đứng đấy.... Dạ Lam nhìn dáng vẻ nàng ta, nàng thấy hơi chua xót... Hàn Thiên rõ ràng lạnh nhạt vs nàng ta... Nàng chỉ là trog lúc tức giận ns vậy mà chàng lại làm thật....

Hàn Thiên gừ lên:

-Ta nói rồi! Ngươi đừng giả tạo nữa!

Lương Anh gạt đầu ra hiệu quản gia... Quản gia gạt đầu, hần cời dây trói nàng ra... Dạ Lam tiến lại ngay với Hàn Thiên, nàng sục sịt :

-Huynh! Không sao chứ!

Hàn Thiên nhìn nàng âu yếm :

-Ta ỏn! Muội k bị hần bắt nạt chứ!

Lương Anh nhếch mép, gờ hiệu:

-Vậy giờ hàn huynh đưa nó cho ta rồi chứ!

Này Giờ Phuong Mĩ nhìn cặp đôi trước mắt, ánh mắt thất vọng, chỉ cười nhạt... Nàng ta chỉ là người ngoài... Hàn Thiên gạt đầu, lấy chuông lên...

-Thứ ngươi cần đây! Đảm bảo bọn ta đi khỏi đây!

Lương Anh gạt đầu, hần nhếch mép:

-Đc! Ta sẽ giữ lời! Phuong Mĩ nữ làm chứng!

Phuong Mĩ tròn mắt, nàng ta tiến lại chỉ chỉ tay:

-Sao!! Sao huynh dám lấy nó đổi nàng ta chứ!

Hàn Thiên khó hiểu nhìn lên, chàng lạnh lùng ns:

-Nó vốn không quan trọng!

Phuong Mĩ lù lù lại:

-Huỳnh... Hàn Thiên... Sao huỳnh làm vậy... Nó vs huỳnh k quan trọng bằng nàng ta sao!

Nàng ta chỉ vào Dạ Lam, Hàn Thiên nắm lấy Tay dạ Lam, gật đầu:

-Phải!

Phuong Mĩ nhếch mép, nàng ta lù lù ra sau, thờ thần...

-Huỳnh thật sự quên ta rồi!

Nàng ta cười chua xót, tiến lên chàng nhìn vào Dạ Lam:

-Thấy không? Tình yêu 10 năm của ta! Bởi vì một năm của cô mà tan tành! Ta... Chính thức thua cuộc rồi!

Phuong Mĩ bước ra phủ, đi về một phía... Lương Anh nhú mày..

-Mười năm! Khéo trùng hợp vậy! Sao vì một chiếc chuông mà mĩ nữ thất thần!

Lương Anh nhìn lên:

-Hai người đi đi!

Hàn Thiên nhếch mép, chàng nói vs hấn:

-Ngươi đừng hòng giờ trở nữa! Nếu nữa! Ta san bằng cả Hoa Nam này! Hàn Thiên ta, nhện ngươi đủ rồi!

Rồi chàng kéo tay nàng đi..... Dạ Lam mãi nhìn theo bóng Phuong Mĩ, trong lòng nàng không vui, nàng ta nói gì, nàng căn bản không hiểu....

Hai người họ rời Lương Phủ, quay trở về quán trọ, Dạ Lam dìu chàng, vừa đi vừa khóc:

-Ta tưởng huỳnh sẽ bỏ ta, ta sợ huỳnh k tới!

Hàn Thiên lắc đầu cười nhẹ:

-Sao ta bỏ muội đc chứ! Ở đó hấn đối xử tốt không!

Dạ Lam gật đầu :

-Ta tốt! Nhưng lo cho huỳnh hơn, sớm biết, đã ép hấn đưa thuốc giải rồi!

Hàn Thiên cười nhạt, chàng ngồi xuống giường :

-Hấn tha là tốt rồi, Lương Anh, hấn k cho đâu!

Dạ Lam thở dài, nàng ngồi xuống buồn tủi:

-Nhưng vừa này.... Phuong Mĩ, cô ấy bỏ đi vậy....

Hàn Thiên hừ lạnh, chàng quay mặt:

-Kệ nàng ta! Phải dứt khoát! Sao thế! Muội chạnh lòng sao! Nên nhớ! Vì cô ta mà chúng ta cãi nhau đấy!

Dạ Lam cười trừ, nàng đỡ Hàn Thiên nằm xuống:

-Ngủ đi! Ta không muốn cãi nhau với huỳnh về việc huỳnh dám lừa ta là k bik độc đó!

Hàn Thiên xoa xoa tay nàng, nhú mày:

-Vết trói sao chặt vậy!

Dạ Lam cười nhẹ:

-Không đáng ngại... Không..

-Ngồi yên!

Chàng bỏ túi Áo thuốc trị thương, Dạ Lam đánh ngời im, ngửi thuốc, thấy quen quen:

-Ơ! Mùi giống cánh hoa trước hàn Phủ vậy!

Hàn Thiên gật đầu....

-Phải! Là nó! Hoa giải độc, còn lá cây có độc, ta đang nghiên cứu nó!

Dạ Lam sáng mắt lên:

-Oa! Thật lợi hại! Ra là hoa thuốc!

Hàn Thiên gật đầu, chàng bối xong, bỏ tay nàng ra:

-Đừng để bị thương nữa!

Tiếc là chàng nói chưa hết loài hoa ấy, gai có độc, nếu lúc trước k phải chàng đỡ nàng thì nàng đã trúng gai hoa rồi!tiếc là nàng hỏi đó k biết, lại còn trách mắng chàng vô tình....

-Lý Uy sắp đến rồi! Chúng ta đợi hấn đến! Hộ tống về!

Dạ Lam nhìn lên:

-Vậy ổn chứ!

Hàn Thiên gật đầu, chàng nói:

-Ồn! Ta tự có sắp xếp! Muội nhớ ở đây! Cấm bỏ đi nữa! Không ta troia muội vào đó!

Dạ Lam đẩy chàng vào giường, cười nhẹ:

-Đc! Ta biết rồi! Huynh nghỉ đi! Độc nhớ đau phải nói! Ta k muốn huynh lừa ta nữa!

Hàn Thiên gật đầu, chàng xoa đầu nàng:

-Đc! Ta không giấu! Dạ Lam! Muội nhớ đừng giận ta nữa đó!

Dạ Lam cười nhẹ lắc lắc đầu :

-Đc! Đc!

Lý Uy và Mai Mai cùng lên đường đã lâu, bởi nghe tin hiệu kế hoạch tấy dỗi, nên anh phải đi một chuyến, mà Mai Mai một mực đi theo....

-Mệt không?

Mai Mai lắc lắc đầu :

-Huynh k mệt! Thì ta cũng vậy!

Lý Uy thở dài :

-Ta biết ngay mà! Biệt thế nhìn bức thư đó ta nên phát hiện là giả ms phải! Haizzz! Mong ngài ấy không sao!

Mai Mai vỗ vai anh nhẹ nói:

-Dù sao cta sắp đến rồi! Huynh đừng tự trách! Mong tiểu thư k sao! Nghe ns Dạ Gia gặp biến cố! Cô ấy sẽ đau lòng lắm!

Lý Uy khoác cô nàng chiếc Áo:

-Hàn Thiếu chủ cũng vì vậy mà sai ta đến! Lần này không đơn giản rồi! Đừng lo! Dạ Gia sẽ không sao!

Mai Mai cười nhẹ, cô nàng nhìn đồng hồ:

-Mong là vậy! Hàn Thiếu chủ vs Tiểu thư thật tốt!

Lý Uy gật gật đầu :

-Phải! Phải! Ngài ấy bị tiểu thư nhà muội mê hoặc mất rồi! Kể cũng đúng, coi ấy nỗ lực vậy, giờ là xứng đáng!

Mai Mai gật nhẹ, cô nàng kéo tay Lý Uy:

-Tiểu thư xinh đẹp vậy! Huynh ngay từ đầu cảm nắng cô ấy! Không phải sao!

Lý Uy đờ người, anh cười trù:

-Thật ra là ta chỉ là ấn tượng với Tên cô ấy thôi!

Mai Mai nhìn lên:

-Sao! Ý huynh là Lam..

Lý Uy gật đầu, anh nhìn xa xăm:

-Tiểu muội của ta cũng tên vậy, khá giống tuổi cô ấy, tiếc là k biết sống hay chết thôi!

Mai Mai thở dài, tựa vào vai Lý Uy:

-Huynh có thể kể ta nghe k!

Lý Uy gật đầu, anh vừa kể vừa xúc động... Mai Mai khóc từ lâu, cô nàng cười đắng cay:

-Ta cũng vậy! Tuổi thơ bất hạnh như huynh vậy!

Lý Uy ôm vai cô nàng, nói nhẹ:

-Quá khứ bỏ qua đi! Sau này ta sẽ k để muội một mình!

Mai Mai gật đầu hạnh phúc, tựa vai anh ngủ lúc nào k biết:

-Ngủ ngon!!!

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39



☆ミ ☆彡◁◁:≡ Vùng Hoa Nam☆ミ ☆彡

Phuong Mĩ thất thần quay lại Lương Gia, gặp Dạ Tuyết.....

-Ồ! Sao tài nữ lại thất thần như vậy!

Phuong Mĩ liếc mắt nhìn lên, nhếch mép, vốn không định tiếp lời ả, nàng ta lướt qua thì bỗng dừng lại khi nghe ả nói:

-Hàn Thiếu chủ quá vô tình đi! Trước mặt nhiều người lại đả kích tài nữ như vậy! Người không thấy tiếc sao!

Phuong Mĩ bị chọc giận, nàng ta vung tay, ngón tay sắc nhọn kề cổ ả:

-Lương phu nhân im miệng lại đi rồi đó!

Dạ Tuyết sợ sệt, ánh mắt run run :

-Ta ta k có ý xấu! Ta chỉ tiếc thay cho người thôi, à Dạ Lam kia, vốn không xinh đẹp bằng người, không có địa vị tốt như người, vậy mà đi Hàn Thiếu chủ ra sức bảo vệ!

Phuong Mĩ buông tay...

-Còn gì nữa không?

Dạ Tuyết thở dài, ả ọ cười cười :

-Ta nghĩ là chỉ cần ta vs người hợp tác thì Hàn Thiếu chủ sẽ về tay người thôi!

Phuong Mĩ nhếch mép, nàng ta nhìn ra xa:

-Vậy sao! Người muốn ta cùng người hại Dạ Lam!

Dạ Tuyết gạt đầu, Phuong Mĩ cười vang dội, ánh mắt sắc lạnh:

-Nghe đồn Dạ Gia có biến! Quả không sai! Nay ms biết thực hư ra sao! Lương Phu nhân! Người nghĩ ta sẽ về phe người sao!

Dạ Tuyết lơ đãng gạt đầu :

-Phải!

Phuong Mĩ nhếch mép, nụ cười trên môi nàng ta càng đậm:

-Để người thất vọng rồi! Ta không cần phải hợp tác vs người! Loại người mưu mô độc ác như người, ta tránh còn không hết!

Phuong Mĩ bóp chặt cằm nàng ta:

-Nhớ kĩ! Gặp ta thì tránh xa ra! Phuong Mĩ ta ghét nhất là dụ dỗ như vậy! Chuyện của ta, nếu nói ra ngoài, dung nhan người, sẽ bị ta xé rách....

Nói rồi nàng ta quay lưng về phía Lương Phủ...

Dạ Tuyết nắm chặt tay, âm mưu thất bại..

-Các người đều khinh thường ta! Nhớ đấy! Ta sẽ báo thù toàn bộ!

Lương Anh ngẩng lên thấy nữ tử, đứng dậy:

-Ồ! Muộn vậy! Còn đến bàn chuyện kinh doanh sao nữ tử!

Phuong Mĩ tiến lại, xoè bàn tay:

-Ta đến lấy một thứ từ ngài!

Lương Anh cười nhạt, xua xua tay quân gia:

-Cô nương thích gì bảo hần lấy cho! Lương Anh ta vốn phóng khoáng, nhất là bằng hữu!

Phuong Mĩ lắc đầu, nàng ta chỉ tay:

-Chiếc chuông! Ngài trả nó lại cho ta!

Lương Anh động mi, hần vuốt tóc:

-Cái nào ta cũng cho cô nương đi! Trừ nó ra!

Phuong Mĩ nhú mày, vung tay đến lấy:

-Vốn không của ngài, ngài giữ làm gì!

Lương Anh xoay người, tiếp chiêu thức nàng ta, ngón tay sắc nhọn uyển chuyển, tạo đường đánh đẹp mắt, Lương Anh rút kiếm, đỡ đòn:

-Sao nàng căng thẳng vậy tài nữ! Nó vốn là của ta mà!

Phương Mi đỡ người dùng chiêu thức, bị Lương Anh đánh nhẹ vào vai,chiếc ngọc bội rơi ra, nàng ta ngã,vội cầm nó lại, mũi kiếm hắt chỉ người nàng ta dừng lại. Phương Mi nhìn lên:

-Ngài nói cái gì! Cái đó là của Hàn Thiên mà!

Lương Anh đỡ người, nhún nhẹ mảy, Lương Anh nhìn lên:

-Hỏi hần thì biết! Tài nữ, ngọc bội đó cô từ đâu mà có!

Phương Mi hừ lạnh, nàng ta đứng lên, xoay người :

-Là của ta! Ta sẽ hỏi lại Hàn Thiên! Tạm biệt!

Phương Mi bức bội bỏ đi.... Lương Anh hoá đá, hắt chỉ quân gia:

-Mau đi điều tra Phương Mi cho ta! Nàng ta sao lại có nó chứ!

Quân gia lắc đầu khó hiểu:

-Nhưng cô ấy đâu tên Mi Lam! Hơn nữa, tiểu thư Mi Lam dịu dàng nét na, khác hẳn cô ấy bây giờ, sắc sảo, lạnh nhạt!

Lương Anh thở dài, hắt, nhặt kiếm cho vào vỏ, nói lạnh:

-Ta không bỏ qua cơ hội nào cả! Người đòi bảo nàng chết rồi! Nhưng ta sẽ k tin, ta thấy còn hy vọng!

QUÂN gia gạt đầu cáo lui....

Dạ Lam ngồi bàn đã lâu, nàng trầm trở không biết hỏi sao! Hàn Thiên ngồi giường chỉ tay:

-Muộn rồi! Muội ngủ đi thôi!

Dạ Lam lắc đầu, nàng thở dài, đứng đi về phía cửa sổ,mọi thứ đều có khả năng, lời Dạ Tuyết nói như thoảng bên nàng.... Món hàng, nếu sâu chuỗi lại, nàng cũng là đánh thuốc mê nên mới bị khênh đến Hàn phủ.....

Hàn Thiên tiến lại, vỗ vai nàng:

-Đang nghĩ gì vậy!

Dạ Lam quay ra, nàng nói:

-Chúng ta là quan hệ như thế nào?

Hàn Thiên nhìn lên, nhìn nàng:

-Sao muội hỏi như vậy!

Dạ Lam cười nhạt, nàng nhìn thẳng mắt chàng:

-Hàn Thiên! Sao chàng lâu vậy mà không thành thân với ta!

Hàn Thiên đỡ người, chàng đứng lặng... Dạ Lam thấy chàng im lặng, nàng nhìn ra xa, ánh mắt buồn rầu:

-Ta biết! Huynh đạo gần đây tốt với ta, đó là điều trước nay ta đều mong muốn cả! Nhưng ta lại cảm thấy sợ hãi khi nghe những điều ấy!

Hàn Thiên vẫn nhìn nàng chú tâm, chàng nhẹ giọng:

-Ai nói với muội gì sao! Nếu là kẻ đáng tin thì đừng nghĩ nhiều!

Dạ Lam thở dài:

-Phải! Là ta nghĩ nhiều! Nhưng nó quá khớp với sự thực! Huynh giấu ta chuyện gì sao!

Hàn Thiên lắc đầu :

-Không có!

-Vậy sao Dạ tuyết! Cô ta nói huynh thương hại ta, ta chỉ là món hàng, không phải vị hôn thê của huynh rồi...

-Đủ rồi! Muội đừng nghĩ nhiều nữa! Ngủ đi!

Dạ Lam nhìn lên, nhủ mày, chàng rõ ràng không muốn nói, chàng rõ ràng giấu ta, giấu ta....

-Nội thương sao rồi!

Hàn Thiên lắc đầu, chàng kéo nàng vào giường:

-Ta ổn rồi! Muội ngủ đi!

Dạ Lam gật nhẹ, nàng xoay người vào giường, nằm xuống, nàng nhìn theo bóng lưng ấy, nàng thấy mình rõ ràng gần chàng đến thế, nhưng tâm hồn họ lại xa cách, nàng mãi chẳng hiểu nổi con người chàng như thế..... Hàn Thiên nắm chặt tay, bí mật ấy, mãi mãi nàng không thể biết đc, bởi, chàng không muốn nàng đau lòng thêm.... Hàn Thiên nhìn ra xa, đèn đường đã tối, khắp nhà nhà đều đã ngủ say, tiếng rượu phía dưới tầng đã hết, chàng im lặng trước không gian yên tĩnh ...Thành thân! Hai từ, chàng chẳng bao giờ nghĩ tới, Dạ Lam vừa nói chàng lại chạnh lòng, điều đó là chắc chắn, nhưng chàng chưa biết, họ sẽ vượt qua ra sao trong hoàn cảnh này, cứu quân chưa đến, họ vẫn là đang nguy hiểm... Dạ Lam suy nghĩ nhiều, nhưng k phải không có lý...

*Muội yên tâm, Dạ Lam, ngoài muội ra,Hàn Thiên ta không lấy ai nữa! *

Bằng Hữu khắp nơi

Tri kỉ khó tìm!

Chàng quay lại nhìn ,thấy nàng vẫn chưa ngủ:

-Ta nói muội ngủ cơ mà!

Dạ Lam giật mình, nhìn lên, cười trừ:

-Ta chờ huynh ngủ!

Hàn Thiên cười âm áp, chàng gật đầu, tắt điện:

-Vậy thì chúng ta đều ngủ!

Hàn Thiên nằm xuống, Dạ Lam cười nhẹ:

-Kể ra Huynh cũng lạ thật! Ngủ với người khác giới mà không có cảm giác gì sao!

Hàn Thiên đơ người, nằm im:

-Chẳng phải cũng như ngủ một mình sao!

Dạ Lam đơ người, quay sang nhìn chàng:

-Thế cũng tốt! Ta chẳng sợ huynh có cảm giác với nữ nhân!

-Ta vốn không có cảm giác!

Dạ Lam thất vọng:

-Vậy sao!

Hàn Thiên cười nhẹ:

-Vẫn quy tắc cũ

-Không hứng thú với nữ nhân!

Dạ Lam nhanh miệng nhắc lại... Hàn Thiên im lặng.... Nhưng sau đó chàng lại nói:

-Nhưng muội đến bên ta, mọi quy tắc tan biến hết rồi! Ta phát hiện! Ta có phản ứng với nữ nhân!

Dạ Lam hừ lạnh, nàng quay mặt trong tường :

-Đồ háo sắc!

Hàn Thiên thở dài, mới nói đã dối rồi, ý tứ không như nàng nghĩ:

-Nhưng với muội thôi!

Dạ Lam quay sang:

-Hả! Huỳnh nói gì!

Hàn Thiên quát nhẹ:

-Ngủ đi! Mai Lý Uy đến, chúng ta bàn tiếp chuyện, phương án!

Dạ Lam ừ một tiếng, nàng ngậy ngốc quay người vào trong... Chàng là có ý gì....

-Ừm! Ngủ ngon!

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40



Quản gia cầm tờ giấy vào, cúi đầu báo cáo :

-Như ngài nghĩ! Phuong Mĩ nữ, cô ấy lai lịch không rõ ràng!

Lương Anh nhìn lên, xoay người đứng dậy :

-Đưa nó đây!

Lý lịch Phuong Gia

.....Phuong Mĩ(con nuôi):Năm 9 tuổi ,gia đình bị cháy ,Phuong Gia nhận làm nghĩa nữ, kế nghiệp sản gia.

Năm 15 tuổi, mệnh danh tài nữ, sắc sảo, thông minh, chuyên làm từ thiện, nhân dân kính nể...

Lương Anh tròn mắt nhìn dòng chữ **Con nuôi** thì sáng mắt, họ vốn duyên tiền định, hợp tác với nàng ta 2 năm, cũng đc xem là hảo bằng hữu, tiếc lại không quan tâm lai lịch nàng ta..... Lương Anh cười nhạt:

-Sao lại khác vậy chứ!

Quản gia vỗ vai hấn :

- Chắc nhầm lẫn, người xem cô ấy bây giờ sắc nét, võ công cũng thâm hậu!

Lương Anh nhếch mép:

- Không thể sai đc! Miếng ngọc bội đó! Là ta đã đưa nàng lúc nhỏ!

Quản Gia nhìn lên:

- Vậy sao cô ấy lại.... Có ý với Hàn Thiên!

Lương Anh nắm chiếc chuông, cầm chặt:

- Là nó! Nàng ấy nhận nhầm ta và Hàn Thiên!

Lương Anh nhìn ra xa, hôm qua hắn còn đã thương nàng nữa.... Từ thiện.... Nàng vẫn vậy, ngay cả bây giờ khác lạ, nhưng tính tình vẫn tốt như thế....
Lương Anh nắm chặt kiếm:

- Ta hành ác đến vậy nên bị trời đùa sao! Nàng ấy rõ ràng bên ta lâu vậy! Mà lại không biết! Không đc! Ta phải tìm nàng, hỏi rõ! Nhất định là thế!

Phương Mỹ vươn vai, nàng ta đứng lên, chỉnh lại đầu tóc, cười nhạt:

- Tú Tú! Hôm nay ta sẽ hỏi rõ ràng! Ta phải xác định rõ lại...

- Người nghi người đó là Lương Anh!

Phương Mỹ gạt đầu, nàng ta phải xác định rõ ràng...

Tú Tú thở dài, nhìn lên:

- Vậy nếu sự thật....

- Ta biết! Họ là thật lòng với nhau! Ta biết! Dù ta tốt vs chàng bao nhiêu! Chàng vẫn chỉ biết ơn! Chàng đã không còn nhớ đến ta nữa! Hồi ấy cũng vậy, bây giờ vẫn thế!

Phương Mỹ xúc động, nắm chặt bàn tay. Hồi ấy, họ còn nhỏ, nhưng lúc chàng cứu nàng ta, rồi chàng hứa sẽ quay lại, nhưng lúc gia đình gặp biến, chàng đã không quay lại nữa.... Nàng đã dc gia đình họ Phương nhận nuôi, nàng xoá bỏ tên cũ, sống cuộc đời mới.... Nàng từng buồn, từng hận, nhưng khi thấy chiếc chuông, lại mềm lòng...

Lý Uy xuống ngựa, bé Mai Mai xuống cùng

- Cuối cùng cũng đến nơi!

Mai Mai vội chạy ra, thấy Dạ Lam thì ôm chầm lấy nàng:

- Tiểu thư! Em.. Em nhớ người quá! Người ôn chứ!

Lý Uy cúi người, anh chào Hàn Thiên:

- Thần cứu chậm trễ!

Hàn Thiên gạt đầu vỗ vai:

- Vẫn kịp! Người sao mang nhỏ nô tỳ đi làm gì vậy!

Lý Uy đỏ mặt, liếc trộm Mai Mai:

- Bọn thần! Bọn thần! Mà ủa Hàn thiếu chủ, hai người, ở chung phòng sao!

Dạ Lam vỗ vai Mai Mai, kéo cô nàng vào phòng, Lý Uy vào theo...

- Lý hộ vệ đừng hiểu lầm! Là do bọn ta hết tiền!

Lý Uy tròn mắt, liếc thiếu chủ:

- Há! Người mà cũng thiếu tiền sao?

Hàn Thiên háng giọng:

- Vào vấn đề chính đi!

Lý Uy cười trộm, ghé tai chàng:

-Ngài đâu cần dối trá vậy chứ!

Cả bốn bắt đầu bàn bạc, cùng nhau tìm phương Pháp cứu Dạ Gia....

Phuong Mĩ bước vào, cúi đầu :

-Thật ngại quá! Ta ta muốn nói chuyện với Hàn Thiệu chủ một chút!

Cả bốn nhìn lên, Mai Mai chỉ tay:

-Ai vậy! Xinh đẹp quá!

Dạ Lam lườm cô nàng, im lặng xem phản ứng của Hàn Thiên... Chàng vẫn ngồi cạnh nàng, không có ý đứng dậy!

Lý Uy nhìn lên ngạc nhiên :

-Ngài quen cả Phuong Mĩ nữ sao!

Mai Mai nhìn lên, liếc xéo:

-Huynh biết sao!

Lý Uy gãi đầu, nhìn xuống:

-Là nghe danh, nghe danh thôi!

Mai Mai dậm chân :

-Háo sắc!

Dạ Lam nhẹ cười nhìn họ, nàng quay sang, Hàn Thiên động mi, chàng lạnh lùng nói:

-Chúng tôi! Đang bận! Mời tài nữ đi cho!

Phuong Mĩ thần người, ánh mắt thất vọng nhìn nàng:

-Xin hãy cho ta một chút thôi! Ta muốn xác định lại!

Hàn Thiên lắc lắc đầu :

-Chúng ta không có gì nói cả!

Dạ Lam cúi xuống, nàng thấy vui mới phải, Hàn Thiên rõ đang vạch ranh giới với nàng ta, nhưng nhìn nàng ta xem, đường đường là tài nữ nhiều người mến phục, vậy mà lại cúi mình như vậy, Dạ Lam kéo kéo tay Hàn Thiên:

-Huynh.... Đi đi! Dù sao chúng ta cũng thảo luận xong rồi!

Hàn Thiên nhìn lên:

-Muội muốn ta đi sao!

-Cô ấy hình như có chuyện quan trọng! Nên huynh đi giải quyết đi!

Hàn Thiên đứng lên:

-Đc! Ta sẽ làm rõ ràng!

Mai Mai nhăn nhó nhìn theo:

-O! Ngài ấy đi theo sao! Thiệt tình! Nhờ họ lại liếc mắt đưa tình thì Dạ Tiểu thư nhà ta phải làm sao!

Lý Uy kéo tay Mai Mai:

-Đừng có nghĩ linh tinh! Thiếu chủ Hàn Thiên nhà ta không vậy đâu!

Dạ Lam gật gật cười cười, nhìn chàng đi theo nàng ta, bất giác thở dài....

Nàng thấy buồn man mác, rõ ràng tin tưởng, nhưng vẫn là không an tâm!

-Phương Mĩ đâu! Ta cần tìm nàng!

-Cô ấy tìm Hàn Thiếu chủ rồi! Hợp đồng của bọn ta sẽ kết thúc với ngài!

Lương Anh nhú mày cầm tờ giấy, nắm chặt:

-Sao lại hủy! Hợp tác vẫn tốt mà!

Tú Tú cúi đầu :

-Không đc! Ta có việc! Ngài nên về đi!

Lương Anh nhìn lên... Ánh mắt buồn bã

-Nàng tìm Hàn Thiên làm gì!

Phương Mĩ cười nhẹ:

-Ta chỉ muốn hỏi rõ một chuyện!

-Nói đi! Ta không có thời gian! Nhanh lên!

-Hahaah! Huynh cần gì giữ khoảng cách như vậy! Ta...

-Dư thừa! Dạ Lam vốn không thích ta nói chuyện với cô! Nể tình nàng ta mới đứng đây này giờ!

Phương Mĩ cười chua xót:

-Đc đc! Hàn Thiên! Ta hỏi huynh về chiếc chuông?

Hàn Thiên nhú mày:

- Nó sao?

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41



Tú Tú bước vào, nàng ta nói:

-Dạ Lam tiểu thư! Ta có việc muốn nói với ngươi!

Mai Mai đứng dậy, đẩy nàng sang:

-Nói với ta này! Ngươi là ai!

-Tú Tú cô nương! Chúng ta chẳng có gì để nói cả!

Tú Tú chẳng để ý cô nàng, bước lên :

-Nếu muốn biết sự thật về mình thì theo ta! Điều cô đang băn khoăn!

Dạ Lam gật gật, đẩy Mai Mai ra:

-Em vs Lý Uy ở lại! Kế hoạch cứ thế mà làm! Ta đi rồi về!

Lý Uy gật đầu, kéo Mai Mai lại...

Dạ Lam lướt qua Hàn Thiên, thấy chàng đang nói chuyện với Phương Mĩ, cười nhạt, rút cuộc, huynh giấu ta điều gì, hôm nay, ta sẽ làm rõ...

-Đi xa lắm rồi! Cô muốn nói gì thì nói đi! Ta biết cô sẽ k giờ trở!

Tú Tú gật đầu :

-Phải! Ta vốn k là đối thủ của cô! Ta chỉ muốn cô biết sự thật thôi!

-Đc! Vậy nói đi! Đừng nhảm chán quá, ta biết cô với ta có định kiến, nhưng kết lại bằng chữ trung thành! Nếu cô nói lung tung! Ta sẽ k nể nang nữa!

Dạ Tuyết kéo tay mẹ:

-Xem ra! Dạ Lam đc cứu rồi!

Hoàng Liên nhếch mép:

-Nhìn cục diện xem! Chưa chắc là vậy!

-Hà! Mẹ nói sao! Rõ ràng cứu quân của hần đến rồi mà!

Hoàng Liên chỉ tay:

- xem xem! Thái độ nó căng thẳng như thế, đi cùng ả Tú Tú kia! Rõ là chẳng tốt đẹp gì!

-Ý mẹ là...

Hoàng Liên vuốt tóc con gái:

-Yên tâm! Chúng ta chỉ lợi dụng tình thế mà làm! Lần này! Phải cho nó biết!

-Dạ mẹ!

Dạ Tuyết nhìn nàng lướt qua nhếch mép:

-Tao sẽ trả nợ mày từng chút một!

Xe ngựa mẹ con ả lướt qua nàng!

Phương Mĩ đi ngơ ngác, nàng ta thở dài:

-Chuông ấy là từ Huỳnh không phải sao?

Hàn Thiên lắc đầu :

-Sai! Để không chế hần! Ta bắt buộc phải trộm nó từ hai năm trước!

Phương Mĩ nhìn lên,nhẹ giọng:

-Nhưng ta nghe nói! Hồi vùng Nam, Lý gia bị cháy! Huynh cũng có mặt mà!

Hàn Thiên gật đầu:

-Lúc đó ta đi làm ăn, vô tình thấy nên cứu đc Lý Uy! Hắn giờ là hộ vệ của ta! Nghe hắn nói, hắn có muối muối, nhưng cháy lớn, k cứu đc! Cha mẹ chết trong hoả hoạn, lúc quay về tất cả là tro tàn!

Phuong Mĩ lùi lại, nàng ta vừa gặp là ca ca sao! Tiếc lại k nhận ra, anh còn hành lễ vậy nữa!

-Huynh nói Uy ca ca!

Nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng ta, chàng nhúm mày:

- Sao! Cô quen hắn sao!

-Hahaah! Sao lại không quen! Ta chính là cô gái năm đó không chết... Lý Mĩ Lam!

Hàn Thiên đơ người gật đầu, nàng ta nói tiếp:

-đạ tạ ngài đã ns cho ta biết tất cả! Ta sẽ mau chóng tìm ca ca! Tạm biệt!

Hàn Thiên cười nhạt xoay người, là hiểu nhầm thôi mà...

Dạ Lam thất thần, Tú Tú đã dời đi lâu, nàng vẫn đứng đó, đờ đẫn như cái xác.... Sự thật là vậy sao...

-Cô nên từ bỏ Hàn Thiếu đi! Ngay từ đầu! Cô chỉ là món hàng của Dạ Gia với Hàn Gia!

-Đừng có quá đáng, ta ns rồi! Cô đừng hòng kích bác!

-Hahaah! Ta chỉ là muốn cho cô biết sự thật thôi! Cô không tò mò, vì sao mãi đến giờ, Hàn Thiên vẫn chưa thành thân với mình sao! Đến khi gặp biến ngài ấy mới thay đổi à!

Dạ Lam khó tin, nàng thấy quá trùng hợp, Dạ Tuyết từng nói, nàng sẽ k chịu nổi... Ánh mắt che giấu của Hàn Thiên khi ấy...

-)bị đánh thuốc đưa đến Hàn Gia

-) ánh mắt khinh bạc ban đầu

-) chưa ai biết đến là Hôn thê

Nàng xâu chuỗi lại... Thất thần... Quá khớp, Tú Tú nói quá trùng...

-Vậy nên! Cô vốn k có tư cách tranh ngài ấy vs Phuong Mĩ nhà ta!

Nàng cười đắng cay.... Ánh mắt thất thần đã lâu, bước chân lê nặng nề.. Nàng ngửa cổ lên, nắm chặt tay uất ức... Món hàng, nàng bị bán rẻ, hôn sự là giả, thảo nào, từ đầu chàng lại lạnh lẽo như thế, khinh bạc nàng như thế..... Dạ Lam.. Mày thật ngốc, thật ngu muội, cái gì mà hôn thê, hôn thê thiếu chủ, rốt cuộc là món hàng?

Sự thật này tàn nhẫn khiến nàng tìm đến rượu, nàng nhất định phải gặp hỏi rõ chàng, nếu là đúng thế, nàng chắc chắn sẽ k thể sống đc nữa...Bước chân tiến lại quán rượu, nàng phải uống, uống cho say, để lãng quên lời nói ban nãy.... Nàng vẫn là k chấp nhận đc sự thật ấy...

Mai Mai ngóng đợi nàng lâu lâu lại ngó cửa:

-Cô ấy sao chưa về! Muội quá rồi mà!

Lý Uy vẫy tay :

-Võ công k tệ! Cô ấy sẽ k sao!

-Căn bản chúng ta đang nguy hiểm, cô ấy một mk đi theo ả, kia, nhớ ả giờ trò thì sao! Rõ ràng vậy.....

Lý Uy gật đầu có lý:

-Phải! Chúng ta quá sơ suất!

Hàn Thiên bước vào:

-Có chuyện gì mà nặng nề vậy!

Mai Mai chạy ra, cúi đầu, sợ hãi :

-Dạ Lam tiểu thư! Cô ấy đi cùng Tú Tú chưa về! Ngài vừa đi cô ấy cũng ra ngoài!

Hàn Thiên nhú mày, kéo kiếm bên hông:

-Cái gì! Muốn chưa về !

Hàn Thiên tức giận quay người :

-Mau! Mau đi tìm nàng về!

Lý Uy mai Mai đứng dậy, vội chạy ra ngoài...

Phương Mỹ gặp tú Tú trên đường, gật đầu

-Em đi đâu!

Rồi sắc mặt đơ đơ tức giận rồi, ngạc nhiên :

-Cái gì! Ngươi điên à!

Tú Tú cúi đầu :

-Nô tỳ chỉ giúp người thôi! Người cứ do dự nên nô tỳ muốn làm giúp!

Phương Mỹ day day thái dương :

-ngươi, đúng là sai rồi! Mọi chuyện k như ngươi nghĩ đâu! Ta tìm Hàn Thiên và có đáp án rồi!

-Sao... Người nói.. Cái gì...

Phương Mỹ cười nhạt:

-Hiểu lắm!

-Vậy người thiếu niên đó... Là...

-Lương Anh!

Tú Tú cúi người, tỏ lỗi, nàng ta lờ lờ, trong tình hình này, lại k có lợi cho chủ nhân..


-Em sơ suất!

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42





Dạ Lam ngồi một góc, nàng uống từng bát rượu, rồi lăm lăm một mình..

-Tại sao! Sao lại như vậy!

Nàng cười chua chát cho số phận mình.....người người ra vào quán rượu, ai nấy lăm thương cảm cho cô gái ấy, người ta chếp miệng thở dài, kẻ xì xào, người thờ ơ!

Nàng vẫn đang sốc, sốc nặng

-Uống.. Hahaaha! Uống xong ta sẽ coi như không biết!

Phuong Mĩ lắc lắc đầu, nàng ta thở dài

-Lương Anh! Ngài ấy chờ người lâu rồi!

Phuong Mĩ cười nhạt, giờ nàng ta lại sợ đối mặt với hắn, kẻ mới đã thương nàng hôm qua... Vừa bước vào phủ mình, Lương Anh nhìn lên, ánh mắt dao động :

-Nàng về rồi! May quá! Ta tưởng không gặp dc nàng nữa!

Phuong Mĩ cười nhạt:

-Huynh đã biết sự thật!

Hàn Thiên đá văng cửa dùng tốc độ nhanh nhất, bay đến kê kiếm vào Tú Tú:

-Nói! Dạ Lam đâu rồi!

Tú Tú sợ hãi, xanh đét mặt... Phuong Mĩ quay ra, chạy đến vẻ mặt hốt hoảng :

-Xin ngài bình tĩnh! Cô ta k làm gì Dạ Lam cả!

Hàn Thiên giữ mạnh, chàng gần từng chữ vẻ tức giận :

-Nàng ấy đi đâu rồi! Nói!

Lương Anh bước ra, liếc mắt lên:

-Huynh cần gì làm loạn! Hai người họ về tay không? K có Dạ Lam!

Hàn Thiên liếc mắt hắn, quát:

-Ngươi ngậm miệng lại cho ta!

Tú Tú cúi đầu, tay run run:

-Nô tỳ chỉ nói với cô ấy sự thật thôi! Có gì sai chứ! Cô ấy sớm muộn cũng biết!

Hàn Thiên nhíu mày, ánh mắt sắc lạnh quét qua Phuong Mĩ:

-Cô càng ngày càng thích điều tra due thừa rồi đó!

Kiểm sắc lạnh, kẻ cổ Tú Tú bỏ xuống, chàng liếc họ:

-Nàng ấy có mệnh hệ gì! Ta sẽ san bằng Phuong Gia và cả Hoa Nam này!

Rồi chàng phát Áo lạnh lưng bước đi...

Tú Tú thờ phào, lùi lại, Phuong Mĩ quay người, ánh mắt vô hồn, bỏ qua Lương Anh.... Hắn đơ người, thấy nàng ta trốn tránh thì nói lại..

-Ta cần nói rõ ràng!

Phuong Mĩ hất tay, nàng ta k hài lòng :

-Chúng ta không gì để nói cả! Huynh về đi!

Mai Mai cúi người, thấy đám đông xì xào thì ngó vào, nhận ra Dạ Lam thì mừng rỡ:

-Tiểu thư... May... Ô sao người lại say rượu!

Cô nàng đỡ Dạ Lam dậy, giọng nói trách móc :

-Sao vậy ạ! Người có chuyện gì!

Dạ Lam nhìn lên, tay vẫn lắt vò rượu, cười nhạt:

-Mặc kệ ta! Em nói ngay cho ta biết đi! Em chắc chắn biết ngay từ đầu ta bị bán phải không?

Mai Mai tròn mắt, cô nàng ngây người :

-Tú Tú ns sao! Đừng tin cô ta! Cô ta chỉ...

-Em còn định gạt ta sao, Mai Mai, em dám k trung thành!

Mai Mai quỳ xuống, cúi đầu lia lịa, cô nàng lắp bắp:

-Em...Em không dám... Em

Dạ Lam cười lạnh, nhìn sắc mặt là đủ hiểu rồi! Nàng vùng tay lấy bát rượu :

-Em đc lắm... Mai Mai... Tốt. .đừng có can ta nữa!

Hàn Thiên thở dài, nàng rút cuộc đi đâu... Tới qua nàng từng hỏi, nhưng chàng tránh k trả lời, giờ hòng bết, mọi thứ chắc nàng đã nghe tất cả rồi... Hàn Thiên cười nhạt... Chàng thay đổi quá lớn, như thành một người khác vậy, sự chân thành của nàng khiến trái tim chàng vốn lạnh băng giờ đã tan chảy.....Chàng thấy hối hận, vì ngay từ đầu,tăng khoảng cách với nàng như thế, chàng chắc chắn một điều, chàng đã đánh mất mình vì người con gái này..... Nàng là tất cả...

-Dạ Lam... Nàng ở đâu... Ta sắp phát điên rồi!

Chiếc chuông rung lên, bay về một hướng, đứng rồi, nó liên kết với chuông của nàng..... Hàn Thiên theo hướng đi đến...

Chàng dừng chân quán rượu.... Ánh mắt liếc lên, tức giận rồi lại buồn lòng, nàng đang ở trong này....

Mai Mai mím môi, vẫn quyết định k nói thật.....

Hàn Thiên giăng cái lu rượu, ném vỡ nát:

-Đc! Muội rút cuộc muốn hỏi cái gì! Cứ hỏi ta!

Hàn Thiên quay sang, phất tay Mai Mai:

-Ngươi về đi!

Mai Mai cúi đầu, ái ngại trước cái liếc của Dạ Lam:

-Đồ phản!

Người trong quán sợ hãi, chủ quán cúi người gắp bàn, sợ hãi... Hàn thiên liếc xung quanh,rút kiếm bay đâm vào cột:

-Cút hết!

Ai nấy hoảng loạn chạy ra ngoài... Căn phòng chỉ còn chàng và nàng đối diện, chàng ngồi xuống,im lặng.

Dạ Lam cười nhạt, chống tay:

-Tốt! Hàn Thiếu chủ! Người có thể nói đc rồi!

Hàn Thiên liếc nàng, thở dài :

-Là ta sơ suất! Ta sai! Chuyện này do ta!

Dạ Lam nhìn lên, cười đau khổ:

-Hahahaha! Sao lại như vậy! Hàn Thiếu chủ sao lại nhìn đau lòng thế kia, sao lại phải đau lòng vì món hàng như ta chứ!

-Dạ Lam muội đừng nói như vậy! Ta... Ta...

Dạ Lam thờ dãi, đôi mắt căng lên nhìn chàng:

-Huynh vòng vo làm gì! Định gạt ta đến bao giờ nữa!

-Ta k muốn giấu muội, nhưng sợ muội tổn thương!

Dạ Lam cười sặc sụa, nằng cầm nén nước mắt:

-Tổn thương! Rằng ta bị chính phụ thân bán đi, rằng ta sẽ chẳng có hôn lễ nào cả! Hahaaha! Huynh còn thương ta nữa hay sao! Giờ ta mới hiểu, vì sao ngay từ đầu, huynh lại lạnh lùng với ta như vậy! Vì sao lâu vậy, huynh vẫn không thành thân với ta!

-Dạ Lam.. Muội nghe ta nói,lúc đó, thực sự là ta vốn lạnh lùng với muội, nhưng muội đã đi vào tim ta lúc nào không biết! Dạ Lam ta thực sự yêu muội, nếu muội muốn ta sẽ cưới muội ngay khi dời khỏi đây!

-Hahahaha! Giờ huynh là đang thương hại ta sao! Huynh... Là tên khốn nạn.. Huynh nói bây giờ ta tin nổi không? Huynh sai rồi! Huynh thấy ta đáng thương nên thương hại ta không phải sao! Thấy gia đình ta gặp biến, huynh mới quan tâm ta nhiều như vậy..

-Không phải vậy... Dạ Lam... Ta ta không thương hại muội. Ta quan tâm muội là thật lòng.. Ta

-Huynh câm miệng lại... Huynh có biết ta giờ đau khổ thế nào không... Dạ Lam cả đời ta chẳng bao giờ lại bị người thân lừa gạt bán đi như vậy, còn huynh... Huhuhu... Sao huynh lại như vậy... Tại sao lúc đó... Huynh lại lạnh nhạt... Lại không thành thân với ta... Giờ huynh nói còn có nghĩ lí gì nữa!

Hàn Thiên thờ dãi, chàng sai rồi, sai thật rồi, sự việc hôm nay, chàng chưa từng nghĩ nàng đã đau lòng như thấy, trái tim thất lại, chàng nắm tay nàng lên:

-Muội say rồi! Mau về với ta!

Dạ Lam vung tay, nằng cười nhẹ:

-Phải ta muốn say hơn nữa! Muốn uống rồi chết luôn cũng đc! Ta không muốn thấy cái sự thật đau khổ này nữa, ta ta muốn chết...

-Đủ rồi! Muội câm miệng lại cho ta.... Ta không cho phép muội chết...

Dạ Lam hừ lạnh, quay lưng, nằng cười nhạt :

-Không cho ta uống thì ta đi! Ta không cần huynh lo cho ta !

Nằng cất bước ra khỏi quán rượu,Hàn Thiên xoay chân định đuổi theo.. Thì

-Quý quý khách.. Ngài chưa thanh toán..

Chủ quán lấp bắp chui lên nói... (____ trời ơi ông muốn chết hay sao mà còn tiền với nong)

Hàn Thiên quay người, tức giận rút bạc, đập mạnh xuống bàn:

-Ngươi cũng muốn chộc giận ta như nằng ắt sao!

Chủ quá lắc lắc đầu, cúi đầu run run:

-Ngài đi thông thả! Chi phí xem như đc thanh toán..

Rầm chiếc ghế bị chàng đá văng vỡ nát

-Ngươi cầm mồm vào cho ta!

Chàng tức giận đi mất....

Căn phòng Phương Gia im lặng hẳn, tiếng thở đều đều...

-Phương... À không phải nói là Mĩ Lam... Ta nên gọi nàng sao đây!

Phương Mĩ cười lạnh:

-Tùy ngài!

Lương Anh gật đầu hần nói tiếp:

-Muội giờ sống tốt hơn rồi nhì!Muội thay đổi nhiều rồi!

Phuong Mĩ nhìn lên lạnh nhạt:

-Phải! Ta đã thay đổi nhiều rồi! Huynh cũng vậy cũng đã thay đổi nhiều như thế rồi! Chúng ta đã không còn như ngày xưa nữa! Đã trưởng thành rồi!

Lương Anh thở dài, nàng rõ ràng đang kéo khoảng cách xa lạ, vẫn kính trọng như mọi ngày, hần k thích như thế....

-Nàng đừng khách sáo với ta như vậy đc không? Chúng ta mới nhận ra nhau, nên thoải mái một chút, đừng như lúc bàn việc!

Phuong Mĩ lắc lắc đầu :

-Quen! Huynh còn dám nói là quen biết ta sao! Mĩ Lam hiền tính, dịu dàng đã chết lâu rồi! Giờ chỉ có Phuong Mĩ... Người con gái sắc sảo này thôi !

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43



Phuong Mĩ cười lạnh thành tiếng, nàng ta thất thần.... Lương Anh nhú mày:

-Không! Nàng vẫn hành thiện bao năm nay đó sao! Giờ chúng ta hội ngộ là tốt quá còn gì!

Phuong Mĩ cười nhạt, nàng ta phẩy tay:

-Nói là như vậy sao! Nhưng ta với huynh vốn không thể được! Chúng ta hai hướng khác nhau! Huynh là kẻ nhẫn tâm, độc ác, bao nhiêu gia đình tan nát vì huynh lại còn.... Huynh bây giờ không còn tư cách bên ta nữa!

Lương Anh tức giận, hần gằn từng chữ:

-Tư cách! Đc lắm! Vì nó mà nàng hủy hợp tác, quên mất tình xưa, đến bên tên Hàn Thiên kia, không phải sao?

-Huynh câm miệng lại cho ta! Huynh còn nhắc đến tình xưa! Bao nhiêu năm qua, huynh ăn chơi lêu lổng, gái bên huynh có thừa, nhắc đến tình xưa huynh vốn không xứng!

Phuong Mĩ nắm chặt tay, quát lên.... Nàng ta là nhận nhầm Hàn Thiên là hần, trước nay nàng vẫn là chung tình!

Lương Anh nhú mày, hần thở dài bất lực... Phuong Mĩ roi lệ, nàng ta uất ức :

-Năm đó! Huynh hẹn ta! Sao huynh còn không đến! Lúc đó! Ta đã chờ huynh bao lâu, đến lúc gặp biến, vẫn nhớ tới huynh! Vậy mà, huynh lại không tới! Huynh đã phụ nghĩa như vậy, thì sao trách ta đc nữa!

Lương Anh bị chạm nổi đau, hấn thờ dài:

-Lúc đó, thật ra gia đình ta...

-Huynh đừng nói nữa! Ta bây giờ rất tốt! Không muốn dính líu đến kẻ độc ác như huynh nữa! Bây giờ! Tư cách của Huynh đã không còn, ta là Phương Mỹ, huynh là Lương Anh, chúng ta k ai nợ ai.

Nói rồi nàng ta rút ngọc bội, trả lại cho hắn...

-Ta không muốn nhìn thấy huynh nữa!

Nói rồi nàng ta quay người bước đi... Hắn đứng đó, bất lực, nắm chặt ngọc bội... Hắn đau lòng như thế... Năm đó, hắn k đến đc vì cha qua đời, lúc đến Lý gia đã bị thiếu rui, nàng mất tích... Hắn bị đả kích nghiêm trọng, mất đi cha, lại mất đi nàng. Hắn qua nhiều năm vẫn đi tìm nàng điên loạn, nhớ nàng, hắn thất lực sống giả tạo, lao vào cuộc chơi, sát gái, nhưng có điều nàng ta chưa biết, những người hắn đề ý, đều chứa tên nàng. Thêm nữa, hắn căm thù bản thân, bao năm qua hắn vì kinh doanh dờ biết bao thủ đoạn, tàn nhẫn là như thế... Hắn bây giờ hối hận.. Tư cách. Phải! Hắn không có, nàng vẫn bên lương thiện, mà hắn đã trở thành ác quỷ từ bao giờ..

-Thiếu chủ! Sao người không nói rõ cho nàng ta biết! Ta chứng kiến ngài trưởng thành, đều biết hết!

Lương Anh giờ tay ngăn cản, cười nhạt:

-Nàng ấy nói đúng! Lương Anh ta! Chẳng còn tư cách yêu nàng ấy rồi! Nàng ấy bây giờ chán ghét ta! Thù hận ta rồi!

Dạ Lam bước chân siêu vẹo, nàng vừa đi vừa cười khỏ, nhìn lên trời, chỉ chỉ tay, rồi lẩm bẩm:

-Hahaaha! Ta đã bị bỏ rơi! Phụ thân ta! Và cả huynh ấy nữa! Bọn họ đều là những tên lừa gạt!

-Giờ ta đi đâu đc nhỉ! Nhà ta ở đâu! Hahaa! Ta làm gì có nhà nữa!

Hàn Thiên theo bước nàng, thờ dài, nhìn dáng vẻ đau khổ ấy, chàng thấy tim mình thắt lại... Dạ Lam bước chân siêu vẹo, khóc lóc, la lên:

-Huynh ấy thương hại ta rồi! Dạ Lam ta đc người ta thương hại rồi! Tình yêu của ta, huynh ấy cũng thương hại rồi!

-Muội đừng như thế! Ta không thương hại muội! Ngoan về với ta!

Hàn Thiên nhẹ giọng như dỗ trẻ, chàng kéo nàng dựa vào ngực, vỗ về. Dạ Lam khóc nức, nàng say rượu, nên lấp bắp, khóc ướm cả Áo chàng:

-Hàn Thiên! Ta đau lòng lắm! Sao ông ấy lại làm vậy với ta, sao huynh cũng làm vậy vs ta chứ!

Nàng đánh vào ngực chàng, rồi nàng ngẩng lên, tròn mắt đẩy chàng ra:

-Tên khốn khiếp! Ta không phải trẻ con! Ta không cần huynh dỗ, mau đi khỏi mắt ta đi!

Dạ Lam đẩy chàng, nhưng chân không vững nên ngã về phía sau, phản ứng nhanh, Hàn Thiên kéo tay nàng, ôm eo để nàng không ôm đất:

-Đừng như vậy! Dạ Lam!

Chàng rút Viên thuốc nhỏ, nhét vào miệng nàng:

-Mau nuốt!

Nàng định lè ra, chàng nhanh chân điểm nguyệt để ép uống :

-Nữ nhân đừng nên uống rượu!

-Huynh cho ta uống cái... Quái.. Gì.. Vậ.. Y!

Nàng hét lên, chưa nói hết câu đã nhíp mắt, ngã vào lòng chàng... Hàn Thiên hừ lạnh, chàng kéo nàng vào lòng, gất lên:

-Nàng chờ đấy! Sau này ta sẽ xử lí nàng!

Dạ Lam đc cõng trên lưng, má nàng hồng hồng vì rượu, nàng nói mớ:

-Huynh là tên khốn khiếp, bỏ ta theo nữ nhân khác!

Hàn Thiên cười nhạt... Thuốc có tác dụng, giúp ngủ mê rồi tỉnh rượu... Nàng khi say rượu, thật mê người, má hồng hồng, người dần toát lên vẻ quyến rũ khác với vẻ ngày thơ mọi ngày...

-Hàn Thiên! Huynh là tên đầu đá, tên khốn khiếp, tên yếu sinh lí!

Hàn Thiên tròn mắt, chàng nhếch mép:

-Muội mà nói nữa! Ta e sẽ ăn muối sạch sẽ!

Dạ Lam tựa lưng chàng, bắt đầu như tỉnh ngủ:

-Huhuhu! Huynh là tên khốn nạn! Đồ lừa đảo! Huynh dám đùa giỡn ta!

Mai Mai thở dài, cô nàng buồn lòng:

-Cô ấy biết hết rồi! Ta k nên giấu lâu như thế! Ta sai rồi! Liên lụy ngài ấy!

Lý Uy vỗ vai Mai Mai, kéo cô nàng tựa vào vai mình:

-Đừng tự trách! Nàng là muốn tốt cho cô ấy thôi! Dù sao sớm muộn gì cô ấy cũng biết!

Phuong Mĩ tiến lại, xúc động nói to:

-Uy ca ca!

Lý Uy buông tay, quay ra, chưa hiểu gì thì nàng ta ôm chầm lấy:

-Muội nhớ huynh quá! Uy ca ca!

Lý Uy đàn mặt, chưa hiểu gì:

-Phuong... Thiếu chủ... Cô...

Mai Mai tức giận, dậm chân..

-Sao cô ta hết của Hàn Thiếu chủ lại sang huynh ấy chứ! Khốn khiếp!

Cô nàng lờm anh một đường.. Tú Tú kéo tay Mai Mai:

-Cô đừng giận! Cô ấy...

-Lại làm sao! Cô ta không phải là đang quyến rũ huynh ấy à!

Tú Tú cười vang ghé tai cô nàng:

-Hiểu lắm... Thật ra.. Cô ấy là...

Mai Mai tròn mắt, nhìn họ, gật đầu:

-Ra là vậy! Ta lỗ mãng rồi! Ta xin lỗi!

Tú Tú cúi đầu :

-Nghe người là nương tử của Lý Uy công tử, ta là thất lễ!

Mai Mai đỏ mặt, cúi đầu nhẹ, cười trừ... Hàn Thiên thở dài, chàng nhăn mày:

-Muội có thể giặt Áo cho ta đc rồi! Quân tử k chấp kẻ say!

Hết bị nắng, bị nêu tên, chàng lại phải nghe nàng than thở, rồi khóc lóc, trong lòng là không nở , cũng buồn theo..

Dạ Lam tỉnh rượu, nàng nhìn lên, rồi nhìn xuống, gật mình:

-Thả ta xuống ngay!

Hàn Thiên lắc đầu:

-Ta công muội về!

-Ta không về với huynh!

Nàng cựa quậy nhảy xuống đất... Quay lưng định đi, Hàn Thiên kéo tay nàng, giữ nhẹ:

-Muội định đi đâu!

-Không cần huynh lo! Bỏ tay ra! Ta không cần huynh thương... Ừm

Môi nàng bị chàng phủ kín, Hàn Thiên tức giận hết cách nên đánh làm vậy... Chàng hôn nàng mạnh mẽ, như trút hết ô xi trong nàng, nàng càng cựa quậy chàng càng hôn nhiều hơn... Nàng tức giận cắn vào môi chàng, mùi máu tanh trong miệng, chàng buông nàng ra:

-Muội dám cắn ta!

-Huynh không cần diễn chi tiết chân thực! Ta k bị lừa đâu!

Hàn Thiên lau khoé miệng:

-Ta nói rồi! Ta không thương hại muội! Hàn Thiên ta xưa nay ngay thẳng! Ta yêu muội! Dạ Lam! Hàn Thiên ta thật sự yêu muội!

Dạ Lam lùi lại, nước mắt rơi lã chã, nàng nắm chặt tay, nhẹ giọng:

-Ta không muốn thấy huynh nữa!

Dạ Lam chạy về phòng trọ, đóng sập cửa lại, Hàn Thiên bị bỏ bên ngoài, chàng lướt qua Mai Mai và Tú Tú... Mai Mai hốt hoảng nhìn ra:

-May quá! Cô ấy về rồi!

-Mĩ Lam! May quá! Muội còn sống! Ta cứ nghĩ...

-Ca! Muội đc Phuong Gia cứu, lo cho huynh, may là Hàn Thiên thiếu chủ đã tương cứu. Muội thấy may, vì cả đời này vẫn gặp đc lại người thân!

-Ừ! Muội bây giờ tốt quá! Ta thấy vui thay muội! Nhưng muội thay đổi nhiều quá

-Dạ! Vì xã hội nên bề ngoài là vậy! Nhưng con người muội vẫn thế, muội mang mác Phuong Gia, nhưng bản thân luôn biết mk là Lý Gia, muội sẽ sống thật bản thân, tìm lại, ngày xưa ấy!

-Ca ca! Người đó là...

-Ừ!

-Vâng! Huynh phải sống tốt! Muội cũng rất ổn! Sau khi mọi người rời khỏi đây! Muội cũng sẽ đi!

-Nhưng... Muội đi đâu!

-Con trưởng Phuong Gia tìm thấy rồi, chỗ này vốn k dành cho muội! Muội định sẽ ẩn dật! Chúng ta sẽ gặp lại nhau sau! Uy ca! Huynh nhớ phải hạnh phúc! Hàn Thiên là người tốt, theo ngài ấy! Muội yên tâm rồi!

-Mĩ Lam... Muội..

-Muội không sao! Muội về đây!

Lý Uy gật đầu, Tú Tú cúi đầu :

-Uy công tử! Lâu vậy rồi! Ta mới gặp lại người!

-Ừm! Tú Tú! Người cũng lớn rồi! Vẫn chanh chua như hồi nhỏ! Nhớ bảo vệ muội ấy!

Tú Tú cười trừ gật đầu, đi theo Phuong Mĩ... Phuong Mĩ cúi đầu Mai Mai:

-Chào tâu! Muội đi đây!

Mai Mai gãi gãi đầu, thấy ngại, chỉ gật đầu, vì k biết nói gì hơn...

-Dạ Lam! Mở cửa! Chúng ta phải nói chuyện!

-Không nói gì nữa! Ta không muốn nghe nữa!

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44



Dạ Lam ngồi tựa cửa, nàng bấu chặt tay của mình vào váy, chiếc váy màu xanh lam tươi đẹp, sớm đã không còn tươi màu.... Nàng để mặc nước mắt tuôn rơi... Tại sao lại như thế... Tại sao chàng lại không nói sớm hơn... Tại sao lại lừa gạt để thương hại nàng....

-Dạ Lam đừng như vậy! Ta ta sẽ xông vào đây!

-Huynh bị điếc à! Đi đi! Ta không muốn thấy huynh nữa!Huynh mà xông vào! Ta sẽ không ở đây nữa!

Chàng đập mạnh vào cửa, giọng lớn dần:

-Đừng hạnh hạ bản thân mình như thế! Một chuyện nhỏ như vậy! Không nên giữ lại trong lòng! Ta ta không cố ý!

Dạ Lam nhắm mắt, cơ thể nàng sớm mệt mỏi vì khóc, tay vịn vào cửa, nàng cười khổ:

-Huynh làm sao hiểu đc cảm giác của ta bây giờ! Bị người thân phản bội nó đau lắm huynh biết không! Còn huynh huynh chỉ là thương hại ta thôi! Ngay từ đầu và bây giờ vẫn thế!

Hàn Thiên thở dài, chàng áp mặt vào cửa, thất vọng :

-Dạ Lam! Ta thật lòng với muội! Ta biết! Từ đầu là ta lạnh nhạt với muội, để phòng muội! Nhưng ta hối hận, bởi ta đã yêu muội!

Dạ Lam cười khổ, tình yêu với nàng, quá xa xỉ, nàng khóc nghẹn lại, vẫn không có ý mở cửa.... Lý Uy và Mai Mai vỗ vai Hàn Thiên ra hiệu:

-Để chúng ta!

Hàn Thiên bắt lực, thở dài gạt đầu :

-Khuyên nàng ấy giúp ta!

Hàn Thiên ghé miệng lại khe cửa:

-Ta sẽ bên muội!

Rồi chàng quay lưng đi!

Mai Mai tiến lại gõ cửa :

-Tiểu thư! Em...

-Em biến ngay cho ta! Chuyện lớn như vậy mà em giấu ta! Em là đồ phản bội!

Mai Mai nấc nghẹn, cô nàng meo meo:

- Là em sai! Em sai! Em sợ người không chịu nổi! Người sẽ gục ngã! Em..

- Hahaaha! Giờ em thấy ta vui về sao! Em đã khiến ta thành kẻ ngốc thành kẻ nực cười với Hàn Thiên!

- Tiểu thư... Người đừng vậy.. Là em là em đã bảo thiếu chủ giữ kín, ngài ấy vốn k định giấu kín chuyện này!

- Dạ Lam tiểu thư! Ta có thể làm chứng!

Dạ Lam cười nhạt, nàng khàn giọng:

- Hay lắm! Cả người cũng biết! Xem gia cả thế giới đều biết! Trừ ta!

- Tiểu thư đừng như thế nữa! Ta thấy hoàn cảnh vậy mà xô xát không tốt cho cả hai người!

- Đứng đó tiểu thư! Em là thấy ngài ấy rất thật lòng! Người có điều chưa biết! Lúc ở Giang Nam, ngài ấy đã tự bôi vết thương cho người, còn nữa, vụ Hoa Lan tường vì thân có độc nên ngài ấy lấy thân che cho người, cả canh nữa, ngài ấy đều uống cả...

- Em nói xong rồi hả!

Lý Uy thờ dài, vỗ vai Mai Mai:

- Bọn thân chỉ nói vậy để người hiểu, Hàn Thiên thiếu chủ là thật lòng thật dạ, mong người đừng trách ngài ấy!

Dạ Lam thần người, nàng ngừng rơi lệ, nhẹ giọng:

- Hai người đi đi rồi! Ta muốn nghỉ ngơi!

Mai Mai tròn mắt, Lý Uy vỗ vai cô nàng rồi nói:

- Việc chúng ta làm là đủ rồi! Cô ấy sẽ thông suốt! Đi thôi!

Dạ Lam tiến lại cửa, trăng đã lên cao, chiếu rọi vào bóng dáng nàng

- Người đang cười ta phải không?

Rồi nàng thất thần ngồi xuống ghế, cười nhạt:

- Huynh ấy vì ta mà làm nhiều như vậy! Phải! Là ta không suy nghĩ nên mới to tiếng nhưng làm sao đây? Chúng ta sẽ thành đôi sao? Hahaha! Không! Ta không còn tư cách bên chàng nữa! Ta cũng chỉ là một món đồ, nặng tình nhưng lại bất lực,

- Hàn Thiên, ta xin lỗi!

Hàn Thiên ngồi trong phòng, cánh tay để trên trán, chàng thấy buồn xa xăm... Không ngờ nàng lại phản ứng mạnh mẽ như vậy! Bị người thân bán đi! Có lẽ là quá đau khổ, nhưng chàng lại thấy nó là nguyên nhân tạo mối nhân duyên này.. Nhìn nàng đau khổ, chàng chẳng dễ chịu gì cả...

- Dạ Lam! Ta xin lỗi! Ta sai rồi! Chuyện hôm nay cũng là do ta k chu toàn! Muội yên tâm! Hàn Thiên ta tuyệt đối k buông tay!

Lương Anh hất tay quần gia, hần nhìn trời cười sảng sặc :

- Ông đang trừng phạt ta sao! Nàng ấy ghét bỏ ta rồi! Hahaha!

Hần cười điên dại, chỉ tay, rồi đứng cay nhìn chuông:

- Ta không xứng! Phải! Ta phải gọi rửa để xứng với nàng! Mĩ Lam! Ta biết mình sai rồi! Ta đã sai rồi! Lương Anh sẽ chịu tội! Như vậy! Nếu ta chết muội có quay lại không?

Tín Phương Mĩ dời khỏi lan nhanh, Lương Anh giữu cột bản thân, hần k có tư cách giữ lại nàng..

- Mĩ Lam! Tạm biệt!

Hần cầm vò rượu rồi ngửa trời cười vang.... Dặn dò quần gia:

- Làm như vậy đi!

- Nhưng... Nhưng...

Sáng hôm sau....

Dạ Lam! Muốn cứu cha mày thì một mình đến đây! Đến muộn tao không đảm bảo cha mày sống sót

Dạ Lam nhếch mép, thủ đoạn của họ rõ ràng, tốt thù hận kết thúc ở đây đi!

Nàng viết gì đó rồi chạy ra ngoài.....

-Hàn Thiên! Đây là việc của ta! Ta k thể phụ thuộc vào chàng nữa! Tạm biệt!

Lương Anh bị trói, hần nhếch mép, bị hăm hại, chuyện này chưa từng xảy ra, hần là cố ý bị bắt, xem nàng có đến không.. Quân Gia trước mặt cũng bị trói, kế hoạch này là trong dự đoán

-Người cần gì phải vậy! Cô ấy quay lại thì sao!

-Vậy để họ xử lí ta vậy! Lương Anh ta tội ác nhiều rồi! Có ngày hôm nay là ta xứng đáng! Ngươi là người bên ta từ nhỏ, ta k muốn liên lụy, mau đi đi!

Quân Gia nhú mày thờ hất:

-Không thần sống chết theo người!

-Cũng chỉ có Ngươi trung thành tuyệt đối!

Dạ Tuyết khoanh tay, ả vắn vẹo trước mặt hần:

-Lương Anh! Ngươi cũng có ngày hôm nay! Ngươi nghĩ ta sẽ phục tùng ngươi sao!

Lương Anh nhếch mép, hần ngẩng lên :

-Loại ti tiện! Ta vốn k để tâm!

-Hahaa! Ngươi thấy không, bao nhiêu con mắt nhìn ngươi kia, họ căm ghét ngươi ra sao! Ta thả Ngươi ra e rằng họ sẽ xé xác ngươi rồi!

Lương Anh nhìn xung quanh, quả thật như vậy các thương gia cũng quay lưng, họ đứng trước mặt giễu cợt... Ai nấy thù hằn hần....Hoàng Liên phát tay Dạ Lão gia lên:

-Lương Thiếu chủ yên tâm! Người chết k dễ đâu! Còn một người kia! Ô nàng ta đến rồi!

Dạ Lam hồng hộc dùng chân, ai nấy nhìn nàng tròn mắt... Dạ Lam vung dài lụa đánh, mấy tên nô bộc xung quanh xông đến bị nàng đánh ngã:

-Hoàng Liên! Thả phụ thân ta ra!

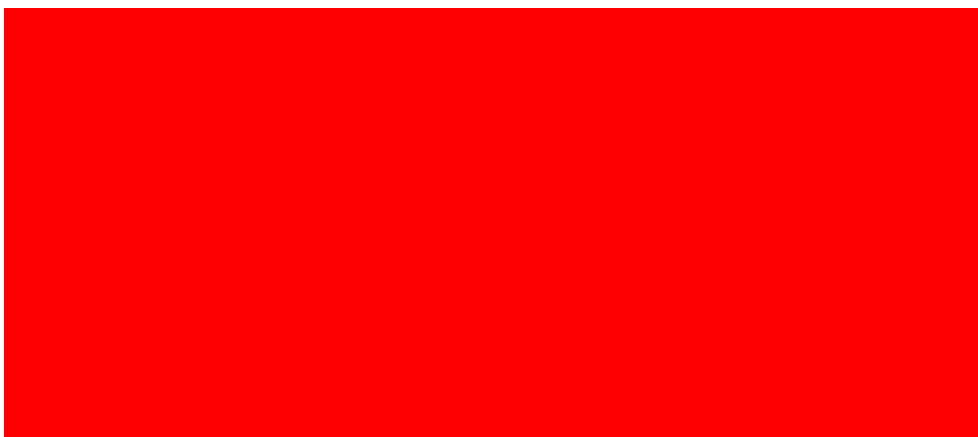
Dạ Lão gia nhìn lên, lò mò không rõ :


-Dạ Lam! Là con đây sao!

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45





Dạ Lam cười nhạt:

-Người bán con vậy mà!

Dạ Lão gia đùng trúng vết thương lòng, cúi đầu hỏi hận:

-Ta là ta có lỗi! Ta nghe họ mà mu muội! Dạ Lam! Ta có lỗi vs con, vs mẹ của con!

Dân tình xì xào, hết nhìn nàng rồi nhìn Dạ Lão gia, ánh mắt khó hiểu....

Hoàng Liên nhếch mép:

-Xem ra ngươi biết sự thật rồi! Vậy mà định cứu ông ấy luôn sao! Hiếu thảo thật

-Cứu! Hahaa! Phải ta chính là người ngu ngốc vậy đó! Thế ms đến đây theo kế hoạch các ngươi!

-Dạ Lam! Con đi đi! Ta k muốn liên lụy con! Ta có chết cũng là báo ứng!

Dạ Lam nhìn ông, xót thương, mắt ông nhìn k thấy nữa, nét đau khổ trên mặt hiện lên, nàng thở dài:

-Người nghĩ vậy sao! Vậy là người đã nhận lỗi, rằng mẹ con vì người ép mà tự vẫn! Rằng người đang hối lỗi!

-Phải! Ta sai rồi! Ta chết sẽ tạ tội vs bà ấy!

Dạ Lam nhìn lên, nhếch mép nhìn Hoàng Liên:

-Muốn giết ông ấy sao!

-Cứu đi! Cứu đi! Ta xem mày làm sao cứu ông ta đc

Dạ Lam vung lục đập ngã mấy tên nô bộc, vừa đến chỗ ông

-Phụ thân! Con k bỏ người đâu!

Vừa nói hết câu, nàng đã bị trói gọn lại, ra là mưu kế của mẹ con ả, Dạ Tuyết nhếch mép:

-Ha haha! Dễ dể cứu vậy!

Dạ Lem cười nhạt... Lần này khó thoát rồi! Lương Anh bên cạnh nhìn nàng cười... Dạ Lam nhìn hấn nói:

-Ngài cũng có ngày này sao!

-Có chứ! Kẻ thù ta k ít! Đam sau lưng như vậy chẳng lạ gì! Nàng cũng bị lừa à!

Dạ Lam thở dài nhìn xuống:

-Phải! Ta sơ suất quá!

-Đừng lo! Hấn sẽ đến cứu nàng thôi!

-Ngài Nói Hàn Thiên!

Dạ Lam cười chua chát, nhắc đến chàng nàng thấy buồn lòng, bản thân vốn k giá trị, hôm qua lại quá nặng lời, chàng e là đã tức giận về Giang Nam rồi!

-Hahaha! Huỳnh ấy sẽ k cứu ta đâu! Ngài k biết ta vs Chàng đã mâu thuẫn sao đâu!vs lại ta đến đây! K nói chàng biết!

Lương Anh lắc đầu :

-Vậy sao! Nhưng ta thấy! Hấn sẽ đến đc thôi! Nhất định thế, còn ta cũng đang đợi nàng ấy! Nếu nàng đến! Ta k phải diễn như vậy nữa!

-Diễn! Diễn... Ngài định đánh cược bản thân sao!

Lương Anh gật đầu nhìn xa xăm:

-Phải! Nhìn xem! Kẻ thù ta tập trung đây hết! Họ chỉ chờ ta bị xé xác thôi! Ta làm nhiều tội! Hôm nay là phải báo rồi!

Dạ Lam thờ dài, tên này có vấn đề đầu óc... Xem ra mẹ con ả vẫn bị hấn lợi dụng...

-Dạ Lam! Ta ns con ngốc quá! Đi đi lại qua đây làm gì!

Dạ Lam quay sang, giọng yếu lại:

-Người thấy rồi đấy! Cìn vẫn giữ đúng lời hứa vs mẫu thân bảo vệ người, hôm nay có chết! Gia đình ta cũng đoàn tụ!

Dạ Lão gia thờ dài, ông đánh im lặng..

Hoàng Liên nhếch mép:

-Lẽ ra là nên xử mày vs lão luôn, để Dạ Gia mãi về tay bọn tao nhưng! Ta lại muốn hành hạ mày một chút!

Xi xèo tăng cao, ai nấy nhìn bà ta đã em đảm. DẠ tuyết quát:

-Im lặng! Việc phủ ta! Các ngươì im lặng xem, k xem thì cút! Ta k gia Lương Anh cho các ngươì nữa!

Ai nấy im bật, phải! Người họ cần Là lương Anh.....

-Bắt nó lên đây!

Dạ Lão gia xúc động :

-Đừng động vào nó! Đừng động vào Con gái ta!

-Nhét cho lão im đi! Lo thân mk đi! Ông đc chết sớm thôi!

Dạ Tuyết cầm cây gậy to, đến bên nàng:

-Tỷ Tỷ! Đắc tội!

Dạ Lam cười nhạt, nhìn ả:

-Muốn làm thì làm! Đừng nhiều lời!

Dạ Tuyết gơ gậy lên đập xuống:

-Bất công của tao cũng do mày! Tao hôm nay đánh mày đến chết!

Ả đập mạnh xuống lưng nàng, nàng cắn răng.. Đau quá, như có gì đó đâm xuyên lưng vậy, quá ê buốt!

Hoàng Liên phát tay:

-Lấy Kim đi! Chứ gậy k ăn thua! Tao muốn nó phải đau đớn gấp bội!

Dạ Tuyết đc bưng kim, gơ kim lên:

-Thấy sợ không? Khóc đi!

-Hahaha! Ta sẽ k khóc, chết cũng thế! Ta chủ khóc trước người yêu thương, cac ngươì, không xứng!

-Hừ! Mày còn thái độ đó sao! Chết đi!

Ả lấy kim đâm vào lưng nàng, gấn giọng :

-Tao phải trả lại nỗi nhục nhà mày tạo nên!

-sao! Định chờ Hàn Thiên sao! Hấn sẽ k đến đâu! Vì sao ư! Điện giản! Mày chủ là món hàng! Vắt đi có tiếc gì!

Dạ Lam đau, nhưng nàng thấy tim mình thất lại, đau thể xác k bằng trong tim.. Nàng nhìn ra xa, bắt lực rồi cúi xuống... Phải! Nàng cũng chỉ là món hàng!

-Huỳnh chờ đấy! Có ngày huỳnh sẽ rung động vì ta!

-Hàn Thiên!Huỳnh ăn hết rồi ta sẽ đi!

-Huỳnh cười trông rất đẹp! Ta muốn huỳnh cười nhiều như thế!

-Đồ háo sắc!

Kí ức ủa về, nàng thấy ấm áp. Nàng nhận thấy bản tgaan k hối hận một điều gì..

-Hàn Thiên! Tất cả những điều ta làm cho huỳnh, bao gồm yêu huỳnh! Ta đều k hối hận

Chiếc kim giáng xuống nàng nhanh như chớp... Lương Anh nhìn lên, vốn hơi xót, nhưng hấn k thể làm gì, bởi bản tgaan vẫn nhiều ánh mắt thù đang nhìn

-Dạ Lam! Ta tin hấn sẽ đến!

Dạ Lão gia miệng cử động, ông cảm nhận đc chuyện xảy ra đau lòng..

Hàn Thiên gọi nàng k động tĩnh, đập cửa vào nhận bức thư

Hàn Thiên! Ta đi đây! Chúng ta kết thúc rồi! Là ta không xứng với huỳnh! Nhưng ta thật lòng chúc huỳnh đc vui vẻ như bây giờ! Và sớm tìm đc hp

Hàn Thiên bóp chặt thư, gừ lạnh:

-Chúc cái gì mà chúc! Nàng dám dòi đi vậy sao! Dạ Lam! Ta sẽ tìm nàng!

Hàn Thiên bước ra ngoài, quát:

-Lục tung Hoa Nam cũng phải tìm nàng ấy! Mau lên!

Rồi chàng cầm chiếc chuông tâm linh:

-Dạ Lam! Muội lại vậy nữa! Trên dowdi này thứ ta sợ nhất chỉ có muội! Sao lại nghĩ như vậy chứ! Tình yêu của ta k giữ chân muội đc sao!

Mĩ Lam(tg gọi nàng ta tên thật nhé) xoay người đi đã lâu, vốn định đi, nàng ta lại nghe tin, hấn bị mọi người sắp hành hình, chạnh lòng..

-Người nghĩ xem! Lương Anh ngài ấy, lần này nhiều kẻ thù, e là lành ít dữ nhiều! Mĩ Lam thờ dài, nàng ta nắm ngọc bội:

-Huỳnh ấy sẽ tôn thương, ta biết! Nhưng sao huỳnh ấy lại nghĩ quarn vậy chứ!

-Ý người là... À phải! Với ngài ấy việc này k xảy ra! Vậy giờ chúng ta nên bỏ đi hay là....

-Ta.. Không biết! Ta...

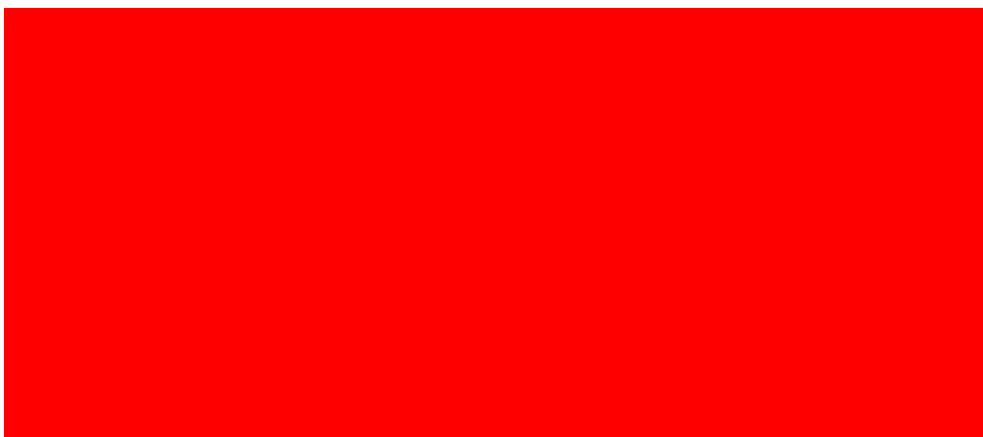
Nàng ta thờ dài, đứng lại nhìn xa xăm:

-Lương Anh! Huỳnh vẫn để bụng chuyện ta nói sao!

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46



Hàn Thiên kéo chiếc chuông, chiếc chuông rung động lên mạnh, chàng biết tình hình không ổn... Ngay còn ở Hàn Phủ, nàng từng có ý chạm vào Hoa Lan Tường, nhưng chàng từ chối, nàng tình nghịch muốn động nhưng lại không biết rằng thân có độc nên chàng chán, tình hình nàng ôm đất là ngoài ý muốn, chàng lúc đó bị dính thân hoa nên không đỡ nàng kịp... Lúc đó nhìn chàng hôn dỗi, chàng đê mang mác "Kẹt si"

Nhưng nàng không biết rằng, hoa Lan Tường là loại cây đa năng, mẹ chàng là người trồng nó, đến nay cây đã không còn giống duy nhất Hàn phủ chàng còn sót lại... Loài cây hoa đê zem là rất quý nên chàng chăm sóc chu đáo.... Nó có thể coi là đa năng... Hoa rất đẹp, nở quanh năm, màu trắng sang màu hồng, nếu giai đoạn màu trắng có thể làm nước hoa bám trên người, nước hoa này đặc biệt, có thể phát tán đến với những người có nó, đê xem là phương thức liên hệ, cánh màu hồng nghiền ra đê sử dụng thuốc giải độc, ! Lá cây giúp trị vết thương... Nhưng có điều thân hoa rất độc, nó độc nguy hiểm đến tính mạng nếu người chạm vào đang bị thương, còn sẽ độc nội thương nếu không đê uống cánh hoa màu hồng..... Chàng rung chuông gió nhẹ, mùi hoa Lan Tường càng nồng đậm, nàng hình như xảy ra chuyện, bởi đơn giản, mùi nó đã nhạt nhòa

-Dạ Lam! Tàu sao muội lại tự ý dời xa ta như thế!

Chàng dùng tốc độ nhanh nhất đến với Hương hoa...

Dạ Tuyết cảm gậy đay nghiến:

-Tại sao! Sao mầy có tất cả, từ dung mạo đến gia tài! Còn tao lại không? Thấy không giờ tao đã đổi đời, mầy chẳng còn gì cả, cuộc sống tiểu thư xa lâu rồi!

Ả đập xuống, nàng khẽ nhăn mày, người nàng đau ê ẩm, cánh môi cắn chặt, nàng quyết không khóc, nàng chỉ nhìn ả rồi nhìn sang mẹ:

-Ta chưa từng khinh ghét nhưng con người nghèo khổ, nhưng ta khinh Bì những con người độc ác, thủ đoạn!

Dạ Tuyết cảm giận đậm mạnh:

-Cầm mồm!

Quản gia ghé tai Lương Anh:

-Hay chúng ta..... Cô ấy hình như chịu không nổi!

Lương Anh nhìn xung quanh nhếch mép:

-Thân chúng ta còn chưa xong! Thấy không! Chúng ta căn bản không làm đê gì cả!

Quản gia thờ dài :

-Có lẽ ngài không nên mạo hiểm như thế!

-Không sao! Quản gia! Ngươi thấy không? Ta là kẻ độc ác trong mắt nàng ấy! Nàng ấy lương thiện hiền hậu, ta vốn là không xứng, thiếu chủ thì sao, có tiền tài danh vọng, nhưng mãi mãi chẳng có đê người mình yêu!

-Người hỏi hận sao!

-Phải! Là ta nhất thời hồ đồ! Ta đã sai! Hành động hôm nay của ta, xem như sự chuộc lỗi cho sự bỏ rơi nàng, sự không xứng về nhân cách!

Quản gia thờ dài, nhìn chủ nhân:

-Ta theo ngài từ nhỏ, lão thần cũng đã già, hiểu ngài quá rõ, ngài nay nghiêm túc như vậy, thần hết cách!

Lương Anh nhìn ra xa, vẫn là khoảng trống, xa xăm, con người hần bây giờ vô cùng đơn độc...

Hoàng Liên khoanh tay:

-Hahaha! Phải! Cái bộ mặt này tao chúa ghét! Mẹ mầy đó! Bà ta cũng nói y như vậy! Vậy nên mới chết đau đớn như thế!

Dạ Lam nhếch người, người nàng đã kiệt sức, nhắc đến mẫu thân nàng căm phẫn, nhưng không thể làm gì, nàng chỉ biết liên quan đế bà ta! Nhưng không rõ nguyên nhân:

-Bà làm gì mẫu thân ta!

Hoàng Liên chỉ tay, bà ta cười to:

-Ta chỉ là cho một chút thuốc bổ để bà ta sớm khỏe thôi! Nhưng người biết không? Kẻ gián tiếp hại bà ấy là người, quan tâm bà ta vậy! Bà ta chết là phải!

-Cái... Gì!

Nàng sức nhớ, phải lúc đó nàng còn quá nhỏ, chỉ biết bón thuốc không biết làm gì hơn! Nhưng nàng không biết, thuốc nàng đưa mỗi ngày lại hại chết mẫu thân mình... Thảo nào.. Thảo nào.... Lúc bà ấy gần tắt thở từng nói một câu:

-Dạ Lam! Ta không trách con! Đừng trách họ, sau này hãy xoá bỏ thù hận, bảo vệ, quan tâm phụ thân con !

Nàng lúc đó suy nghĩ đơn giản, chỉ biết thù hận, không ngờ, mình cũng có phần tội lỗi trong đó...

-Mẫu thân! Con ngu ngốc, con có lỗi với người!

Nàng đắng cay nhìn họ, tiếng gậy lại vang lên, miệng nàng ứa ra máu, tâm nàng đau thắt lại... Cùng một lúc quá nhiều chuyện xảy ra, nàng thất thần nằm đó, nàng mệt mỏi, đau đớn thể xác, nhưng nàng thấy sốc hơn về tinh thần....

-Hahaha! Ngày hôm nay muốn tạ lỗi là có cơ hội rồi! Gia đình mày sớm sẽ đoàn tụ thôi!

-Có chết ta không tha cho người!

Nàng kịp nói câu đó, bản thân tự cười nhạt, hoàn cảnh này quá đau thương. Bao năm nay nàng yên phận ngu ngốc mà không biết đc bí mật động trời này, nhìn sang phụ thân, ông ấy dường như mới biết mặt cang tái mét, ánh mắt tội lỗi mờ đục. Lương Anh mặt không cảm xúc cũng đang nhìn ra xa đợi gì đó! Hắn đang bị bọn người kinh doanh bao vây! Nàng bất giác nhìn ra xa, thể lực nàng yếu quá, cộng thêm tâm hồn loạn, thời khắc nàng có thể thấy đc hơi tàn của mình... Sự nhân nhượng tốt bụng ấy khiến nàng trả giá đắt bằng tính mạng bản thân mình..... Cây gậy giờ lên, Hoàng Liên Nhếch mép:

-Dạ Lam! Vĩnh biệt mày!

-Mẫu thân! Nữ nhi bất hiếu đến tạ lỗi với người đây!

Mắt nàng nhắm lại, giọt nước mắt vô tình lăn trên má, rơi xuống tà áo!Dạ Lão gia bật dậy, nhưng tiến lại không kịp.. Bất ngờ..

-Thấy không? Hắn sẽ đến cứu nàng ta! Hahaha! Còn ta! Chắc nàng ấy đã rời đi rồi!

lộc cộc, cộc

Chiếc gậy bị văng ra xa, Hàn Thiên từ đâu bay lại siết chặt cổ Hoàng Liên! Mụ ta bị sốc lên dây dụa:

-Sao... Sao.. Người có thể tìm ra... Ra ta đc!

Hàn Thiên tay siết chặt hơn... Tiếng ho của Dạ Lam kêu lên, nàng lơ mơ không nhìn rõ...

-Hàn... Thiên... Hàn....

Chàng buông tay mụ buông xuống, Dạ Tuyết hoảng sợ lùi lại,Lý Uy cũng kéo theo thuộc hạ đến, Mai Mai thấy tiêu thư vội lại đỡ:

-Người... Họ làm gì người rồi!

Hàn Thiên nhìn nàng chưa xót! Chàng xoay người chỉ tay:

-Bắt hai mẹ con họ! Đánh gấp mười cho ta!

Lý Uy gật đầu tuân lệnh! Dạ Tuyết dẫy dụa, chỉ tay:

-Mày... Sao có thể luôn mày mắn đến vậy!

Hoàng Liên nhếch mép, bà ta rút dao trong người, lao đến Dạ Lam:

-Ta đã mất tất cả! Muốn tao chịu nhục đừng hòng! Dạ Lam! Có chết thì mày cũng phải chết theo tao!

Ai nấy kinh hoàng, Hàn Thiên bóp mạnh cằm Dạ Tuyết, quay lại đã muộn.... Nàng tròn mắt nhìn lên... Người trước mặt lao đến ôm lấy mụ:

-Có chết thì ta chết cùng người!

Dạ Lão gia ôm mụ ngã xuống! Con dao đâm cả hai người! Máu ở ngực ứa ra, Hoàng Liên nằm đó dẫy đành đạch. Hàn Thiên buông tay, Dạ Tuyết chạy đến bên mẹ, khóc lóc.. Dạ Lam vùng dậy, nàng cố bò dậy, giọng yếu ớt:

-Người sao... Lại... Làm vậy! Con nói sẽ tha thứ cho người mà! Phụ thân! Dạ Lam còn mình người là phụ thân! Sao.. Sao người lại..

Mai Mai ôm nàng, khóc nhẹ:

-Tiểu thư! Vết thương đúng tim! Ngài ấy! E là không xong rồi!

Dạ Lão gia lật người, đưa tay về phía Dạ Lam! Khẽ hình dung lại khuôn mặt con gái, trút hơi thở cười nói:

-Dạ Lam! Sự việc hôm nay do ta chuốc lấy! Sức khoẻ ta đã cạn! Ta sống cũng đầy tội lỗi! Đây xem như sự ân hận cuối cùng của ta! Hứa với ta, con phải hạnh phúc!

-Không... Không... Con sẽ cứu người mà! Nàng Bò lại chỗ ông, tay nắm chặt:

-Người đừng như vậy! Dạ Lam k thể đơn độc!

Hàn Thiên đau lòng ôm vai nàng. Mai Mai chỉ đứng dậy, theo Lý Uy...

-Có Ta ở đây!

-Ta phải đi tìm bà ấy rồi! Xuống đó! Ta sẽ nhận tội với bà ấy!

Nói rồi, cánh tay căng ra, Dạ Lão gia buông người xuống, nằm xuống đấy lạnh lẽo... Dạ Lam thét lên một tiếng rồi gào lên đau đớn, trái tim nàng thất chặt lại... Hoàng Liên cũng tắt thở... Bà Ta chỉ kịp nhìn con gái rồi cười....

Hàn Thiên thấy này đau lòng, nắm chặt tay:

-Hành Hình! Đánh tan xác Á đi!

Dạ Lam tiến lại ,đc Hàn Thiên đỡ dậy:

-Đỡ ta!

"Chát"

-Đây là cái tát cuối cùng dành cho ngươi! Cút!

Hàn Thiên nhú mày,, chỉ tay:

-Không để họ đi xa!

-Thả họ đi! Ta mệt mỏi lắm rồi! Ta xin huynh! Thả họ đi!

Dạ Tuyết tròn mắt, nước mắt nhìn lên:

-Mây... Mây...

-Mẫu thân ta từng nói! Tha cho các người! Nếu muốn cảm tạ phải cảm tạ bà ấy! Bây giờ chúng ta không còn ân oán, vĩnh viễn đừng để ta thấy mặt!

Dạ Tuyết thất thần nhìn nàng rồi đau lòng kéo xác Mẫu thân rời khỏi đó.... Dạ Lam ngã xuống! Nàng trụ không nổi! Mệt mỏi ngã vào lòng Hàn Thiên! Hàn Thiên vuốt tóc nàng :

-Không sao! Ta đưa nàng về!

-Hàn Thiếu chủ! Xin hãy đòi công đạo giúp bọn ta!

Đám người dân quý xuống cúi đầu, chàng xoay người dừng bước, ánh mắt lạnh lẽo:

-Chuyện gì!

Dạ Lam ngất liền, đc Mai Mai đưa về trước, còn Lý Uy vs chàng ở lại, sử công đạo, chàng muốn về chăm sóc nàng nhưng người dân kéo chàng lại, dù không đành lòng, nhưng cũng phải đành công đạo....

-Lương Anh cần ngài xử lí!

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47



Hàn Thiên liếc mắt một lượt, lừ lên:

-Câm hết miệng lại! Sở dĩ ta không muốn xen vào chuyện này bởi đây không phải vùng đất của ta! Nếu truyền ra ngoài lại nói Hàn Thiên ta nhân cơ hội đối thủ yếu ra tay! Chẳng hay ho gì! Vậy nên muốn lợi dụng ta giết hấn! Đừng hòng!

Chàng quay về phía doanh nhân cất tiếng, ai nấy chột dạ... Người dân lắc lắc đầu:

-Xin người làm chủ!

Hàn Thiên nhìn lên, ánh mắt lạnh lẽo :

-Ta biết! Ta đứng đây này giờ cũng chỉ vì nhân dân!

Ai nấy quỳ rạp tung hô:

-Hàn Thiếu chủ muôn năm!

Lương Anh nhìn lên, trờ cười thiên hạ là đây! Dân của mình lại đi quỳ lạy hấn.. Bao nhiêu năm nay hấn đã thay đổi, làm nhiều việc thiện cho nhân dân... Nhưng k ngờ tội ác của mình lại không đổi đc... Nếu hấn nhân từ thì sớm đầu lìa khỏi xác rồi... Thật không ngờ, trên thế gian này, kẻ phản bội cầm thù hấn thì người, mà người trung thành chẳng có ai. Lương Anh cười nhếch, im lặng....

-Giờ muốn hấn sao?

-Giết... Giết... Hấn tội ác đầy mình. Giết người không tiếc tay... Giết!

Ai nấy xì xèo lên tiếng...

Hàn Thiên phi kiếm về chân doanh nhân, ai nấy lùi lại sợ hãi...

-Các ngươi muốn ta xử luôn sao? Im miệng lại! Các ngươi chẳng khác gì hấn! Còn dám lên tiếng sao!

Rồi chàng quay sang:

-Các vị nói đi! Muốn ta xử sao?

Người dân nhìn lên, ai nấy bất bình, chỉ tay:

-Hấn tội ác nhiều! Là thiếu chủ mà tâm địa thủ đoạn, khiến dân lầm than!

Hàn Thiên nhìn sang Lương Anh cất tiếng :

-Thấy không? Người dân của ngươi đều muốn giết ngươi cả! Hôm nay! Xem ra đc xem hài kịch rồi!

Lương Anh cười vang dội.... Lạnh lẽo... Hấn cười vui vẻ... Con người này vốn chẳng dễ hiểu hấn luôn giữ cho mình cảm xúc thoải mái, ngay cả khi sắp chết, cũng vô tư như thế

Quản Gia xúc động, hét lên:

-Im miệng lại! Các người quá đáng! Phải! Ngài ấy tội ác! Nhưng sao các người ai nấy không ghi danh! Là Ai mấy năm nay phát gạo cho dân, là ai liên tục giảm tô thuế....Vậy mà các người còn muốn giết ngài ấy....

Lý Uy giữ lão lại.

-quản gia! Ngậm miệng lại!

Hàn Thiên ghé tai:

-Người giờ trò gì nữa vậy! Người như người sao lại bị trói dễ dàng vậy chứ! Mau nhận tội! Họ sẽ tha cho người!

Lương Anh lắc đầu cười nhẹ:

-Giết cứ giết! Muốn ta nhận tội đổi lấy sự thương hại đừng hòng! Lương Anh ta không bao giờ bỏ tự trọng!

Hắn nói rồi quay mặt... Hàn Thiên rút kiếm kề cổ:

-Vẫn cao ngạo như thế! Bái phục! Vậy tạm biệt!

Chức kiếm vung rất nhanh lên....

Lương Anh chỉ nhìn ra xa, rồi nhìn xuống đất, chết cũng không nhìn thấy nàng.. Hàn Thiên mặt không cảm xúc nhếch tay... Một bóng hình màu đỏ nhạt lướt đến.... Phương Mi đá chân cho kiếm kẹt đi, Hàn Thiên phản ứng xoay kiếm về phía lương Anh, nàng ta nhanh tay gạt qua giữ lấy kiếm:

-Xin tha cho huynh ấy!

Ai nấy ngạc nhiên.... Nhìn lên... Lão quản gia reo lên:

-Cuối cùng cô cũng tới!

Lương Anh vui mừng tiến lại:

-Nàng đến rồi!

Phương Mi nghiêng đầu nhìn lạnh lẽo:

-Huynh còn cười đẽ!

Hàn Thiên kiếm mạnh hơn, chàng cất tiếng lạnh nhạt:

-Ta nể tình cô nương thì sao? Ta tha cho hắn nhưng còn họ, họ k tha cho hắn đâu! Đòi công đạo! Là nữ nhân ta cũng không nhường!

Phương Mi nhìn lên, người dân xì xào bàn tán, người người lên tiếng:

-Phương Mi nữ! Người xuống đi! Để Hàn Thiếu chủ giết hắn!

-Hắn tội ác đầy mình! Cô là người hiền hậu,cũng đừng xin cho hắn!

-Tài nữ! Cô xuống đây đi!

Phương Mi cười nhạt, nàng ta quay sang Lương Anh:

-Họ chỉ muốn huynh cúi đầu nhận tội! Vậy mà huynh không làm!

Lương Anh tắt nụ cười, nghiêm mặt:

-Lòng kiêu ngạo của ta! Không thể hủy hoại!

Phương Mi nhếch mép cười nhạt:

-Đẽ! Ra là huynh vẫn đề cao nó đến vậy!

Ánh mắt buồn nhạt của nàng.. LƯƠNG anh dao động... Phương Mi quay sang nhân dân, nhìn lên một lượt rồi bất giác quỳ xuống:

-Xin các vị tha cho huynh ấy!

Lương Anh không còn vẻ cười cợt, hấn đơ người, rồi quát nhẹ:

-Mĩ Lam! Nàng... Nàng đang làm gì vậy! Mau đứng lên!

Phương Mĩ quát mắng hấn:

-Huynh cần nhưng ta không cần sự kiêu ngạo đó!

Ai nấy xì xào to tiếng... Quá khó xử... Nàng ta vốn là người đê nhân dân tôn Vinh, tốt bụng, xinh đẹp tài năng, khác hẳn với Lương Anh, một kẻ trắng hoa, thủ đoạn... Hai người vốn hai thế giới khác nhau... Nàng ta lại bỏ sĩ diện xin tha cho hấn...

-Vậy... Vậy...

Phương Mĩ nhìn lên tay kéo kiếm Hàn Thiên chỉ vào người :

-Phương Mĩ ta bao năm hành thiện, xin đê đòi lấy mạng Lương Anh... Nơi này Không thể không có chàng... Nơi đây cần người làm chủ, các vị xin hãy tha cho chàng!Nếu muốn giết! Xin lấy mạng ta đòi mạng hấn!

Hàn Thiên nhất thời đơ người.. Máu từ tay nàng ta chảy xuống đất từng giọt từng giọt... Nhưng mặt nàng ta vẫn không cảm xúc, chỉ cúi đầu xuống..

Lý Uy cúi người, lắp bắp :

-Xin tha cho muội ấy!

Hàn Thiên lừ mắt:

-Ta không nề tình riêng đâu!

Phương Mĩ quay sang Lý Uy :

-Ca ca! K liên quan đến huynh!

Lương Anh thất thần, hấn nhìn một loạt, rồi xoay người...sao hấn có thể để nàng chết thay... Hấn hất vạt áo, quỳ trước thiên hạ:

-Lương Anh ta nhận tội! Đừng giết nàng ấy! Ta sai! Quá nhiều tội ác! Muốn giết cứ giết ta!

Lương Anh cúi lạy, ánh mắt thống khổ, nhìn xung quanh...

Ai nấy kinh ngạc hơn.... Lương Anh mà cũng có ngày hôm nay.... Sự kiêu ngạo của hấn đều bỏ vì nữ nhân... Không thể tin nổi sự thật... Hàn Thiên nhíu mày.... Lão quân gia xúc động, cảnh này lão chờ lâu lắm rồi, lão ngẩng lên trời:

-Lão già này sống k hối tiếc!

-Hàn Thiếu chủ!

-Sao! Muốn giết cả hai hay người nào! Ta không động tâm đâu! Quyết định ở các vị!

Người dân nhìn lên:

-Tha cho bọn họ! Chúng dân không còn ý kiến! Hấn tuy tội ác nhưng thiết nghĩ mấy năm nay đều cho bọn thần cuộc sống ấm no, chúng thần k thể phụ bạc, hơn nữa, hấn và Phương Mĩ đã hạ mình đến vậy! Bọn thần yên tâm rồi!

Hàn Thiên vất kiếm thu về, lạnh lùng :

-Tùy các vị!

-Ồ ơ.. Sao lại ra vậy đê!

Đám doanh nhân bất mãn!

-Các người có ý kiến gì!

Ánh mắt lạnh lẽo quét một đường, bọn họ run rẩy lắc lắc đầu...

Phương Mĩ cúi đầu:

-Đa tạ các vị! Ta xin hứa sẽ cải tạo hấn! Để hấn k giết người vô tội!

Người dân vỗ tay một loạt lên tiếng:

-người nói vậy bọn ta yên tâm rồi!

Rồi ai nấy giải tán, chỉ còn lại vài người, lão quản gia đc Lý Uy cời trói, lặng lẽ nhìn... Hàn Thiên xoay người đến Lương Anh nhẹ nói:

-May mà ngươi không chết! Không thiên hạ này, chẳng còn ai đủ khả năng đối phó ta! Lương Thiếu chủ! Tạm biệt!

Rồi chàng lên ngựa, không nói gì thêm. Phương Mĩ cúi xuống :

-Đa tạ ngài!

-Xem như chúng ta hết nợ! Cô từng cứu ta, xem như đã trả!

Phương Mĩ gật đầu.. Nhìn sang:

-Ca ca! Huỳnh định theo ngài ấy sao!

Lý Uy gật đầu :

-Ừm! Ta mang ơn ngài ấy! Nợ ân tình! Sau này nguyện làm hộ vệ theo ngài ấy! Còn muội nhớ bảo trọng!

-Dạ caca!

Lương Anh nhìn lên, hần kéo nàng ta lại, cất giọng:

-Không tiến!

Lý Uy nhìn lên liếc hần, rồi vẫy tay tạm biệt... Họ phóng ngựa về phía Giang Nam!

Phương Mĩ hất tay hần ra:

-Ta không muốn nhìn thấy huynh!

Tú Tú lè mè bước lại:

-Người k sao chứ!

-Em đây! Chậm quá đi! Làm ta giải quyết xong rồi!

Tú Tú cúi đầu, nhận lỗi... Phương Mĩ hất nhẹ tóc, quay người :

-Đi thôi! Hết việc rồi!

Lương Anh nhú nhẹ mày, cười nhẹ, tay vòng qua eo nàng ta, vác lên vai:

-Muốn đi đừng hòng!

-Ngài... Ngài làm gì vậy! Bỏ ta xuống!

Phương Mĩ hốt hoảng kêu lên, trông nàng ta như đứa trẻ, khác hoàn toàn vs vẻ sắc sảo hàng ngày.. Lương Anh mặc nàng ta, cứ thế vác về phủ... Người dân cứ nhìn vậy mà cười, kẻ bàn tán, người xì xào!

Tú Tú Quản gia theo sau, lắc lắc đầu đi theo...

Góc nhỏ..

Mĩ Lam:Tác giả! Coi có muốn ta cào rách mặt không! Hình tượng của ta bị cô xé nát rồi!

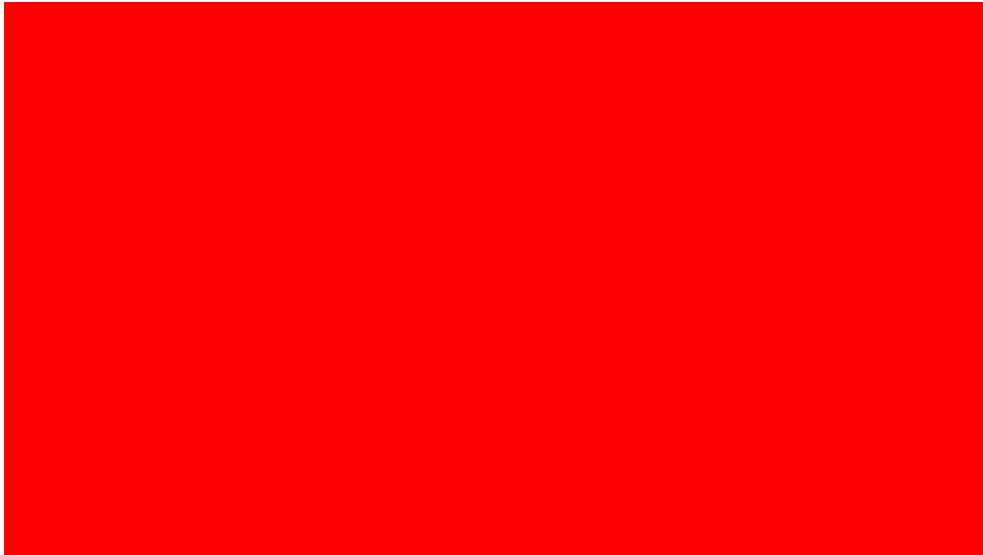
Tác giả:*Ngây thơ*Em mới có sửa tý mà!

Mĩ Lam:Muốn ta mất hình tượng! Đc thôi! Ta sẽ phá tung kịch bản của bé nhé!

Tác giả:áá... Em sai rồi!

Mĩ Lam bực mình bỏ đi....

Chương 48



Phuong Mĩ vùng mãi không được ,gần đến Lương Gia, nàng ta vùng nhẹ tay, tạo một lực, đẩy hẳn ra.. Tú Tú với quần gia giật mình, quần hốt hoảng :

-Sao lại thành ra đánh nhau !

Tú Tú phẩy tay nhẹ nhàng:

-người nghĩ ai cũng như chủ từ sao?

Quần gia lắc đầu, rồi lại gần:

-Chắc gần như hết! Nhìn xem, họ đánh nhau mà cứ như đang treu đùa nhau vậy! Chúng ta nên đi khỏi đây! Tú Tú cô nương mau qua bên đây, ta phân công việc làm ở nơi đây!

Tú Tú cúi xuống gật nhẹ rồi đi theo lão.....

Lương Anh dùng lực, vừa kéo nàng ta vừa cười :

-Ngoan ngoan một chút!

Phuong Mĩ hừ nhẹ, nàng ta không yên phận, vẫn muốn tìm lối thoát, Lương Anh cười càng đậm hẳn ghé tai nàng ta:

-Thiên hạ chắc giờ phá vỡ hình tượng thủy mị của nàng rồi!

Phuong Mĩ cựa tay, tức giận :

-Vậy sao không trách huynh dám vác ta công khai giữa đường như thế! Thanh danh ta chẳng phải bị huynh phá nát à!

Lương Anh đỡ nàng ta, vui vẻ nói:

-Ý nàng là nàng đang trách ta vô liêm sỉ!

Phuong Mĩ nhìn lên, ánh mắt kiên định :

-Quá vô liêm sỉ!

Lương Anh đẩy nàng ta, rồi kéo tay lại:

-Vậy thử hỏi! Tài nữ! Tại sao thông minh lại bị ta lừa gạt vào phủ này!

-Huynh.....

Phuong Mĩ xoay người phát hiện, nàng ta đứng đang ở Lương Gia, quay lại thấy Tú Tú biến mất từ lâu, còn lại nàng ta và hấn..... Lương Anh nhủ nhẹ mày kéo tay nàng ta lại:

-Mĩ Nam! Ngồi yên để ta bôi thuốc!

Phuong Mĩ dang tay nhưng bắt lực, tay đau rát, máu đã tụ lại... Lương Anh phát tay lấy thuốc và băng bó lại, tỷ mỉ xem xét rồi bôi..

-Nàng từ nay từ dùng cái loại võ công này nữa! Thấy không! Tay đẹp vậy lại có sẹo rồi! Đau lắm phải không?

Phuong Mĩ lắc nhẹ, rồi giận dỗi :

-Nhờ ai mà ta vậy!

Lương Anh cười trừ gật nhẹ:

-Là ta là ta! Lần sau ta hứa không để nàng phải dùng thứ võ công bằng tay nữa!

Hấn băng vết thương lại, đưa trà cho nàng ta:

-Bao năm qua Lương Anh ta tìm kiếm nàng không ngớt nhưng chẳng có tin tức gì cả! Ai ngờ chúng ta gần mà lại xa cách đến vậy! Nàng thay đổi nhiều quá, nét mặt này, cả thứ võ công này nữa!

-Cũng như huynh! Nụ cười làm nên đc nhân dân ca là *Nụ cười chết người "đó thôi!

Hấn chỉ trỏ vào mặt rồi lại vào tay nàng ta.... Phuong Mĩ hất tay rồi hừ nhẹ:

-Ta không khiến huynh nhận xét!

-Hahahaah! Cả cái miệng này nữa! Ăn nói sắc sảo lắm! Nói câu nào sát muối vào câu ấy!

-Cảm ơn! Ta tính là vậy đó!

-Hahaha! Nhưng đến thời điểm hiện tại ta phát hiện. Nàng chỉ là bị thời gian làm thay đổi thôi, chứ tính vẫn nhân hậu như thế. Vậy mới mang mác nhân hậu muôn dân! Ta nay là nhờ nàng cả! Thật hổ thẹn!

Phuong Mĩ bỗng đơ người, nhìn lên:

-Huynh nói không thấy mình không bằng một nữ nhân như ta sao! Nếu không sửa đổi! E là ta sẽ không ở bên huynh nữa!

Lương Anh giật khoé miệng, nhìn lên:

-Ta... Ta sẽ thay đổi dần dần muội đừng rời xa ta!

Phuong Mĩ hất cằm nhìn vào hông hấn:

-Huynh còn giữ nó sao!

Lương Anh gật đầu cười nhẹ nhàng vén tóc nàng ta:

-Nàng vẫn giữ nó còn gì!

Phuong Mĩ lùi lại, nàng ta nắm chặt chiếc ngọc bội:

-Không liên quan đến huynh!

Lương Anh thờ dài một hơi, hấn kéo tay nàng vào lòng hấn:

-Mĩ Lam! Ta xin lỗi! Ta sai rồi! Hồi đó ta không nên k đến hẹn để muội một mình bơ vơ! Lý gia xảy ra chuyện! Ta không biết!

Phuong Mĩ khóc tựa bao giờ nàng ta nắm chặt vạt Áo hấn, khóc nhạt nhòa, gương mặt sắc sảo trở nên yếu đuối:

-Huynh không có lỗi! Ta ta biết lúc đó phụ thân huynh qua đời, căn bản k đến đc!

-Đừng khóc! Mĩ Lam! Ta đã tìm đc nàng vậy nên để ta bù đắp đc không ta hứa sẽ không để nàng phải khổ nữa!

Phuong Mĩ đc hấn lau nước mặt, nhẹ nhàng gật đầu nàng ta mở miệng :

-Thật ra ta, ban đầu nhận lầm Hàn Thiên là huynh, thêm nữa, ta không có ý sát muối vào sự sinh sống của huynh!

-Ta biết! Nào! Đi ăn cơm! Ta đưa nàng đi!

Phuong Mĩ nhẹ nhàng gạt đầu, nàng ta chỉ tay vào trán hấn:

-Huynh nghiêm túc như vậy làm gì!

Lương Anh cười nhẹ, kéo nàng ta về phía đại sảnh:

-Nàng muốn ăn cơm hay là để ta ăn đây!

-Huynh dám động vào ta, tay ta bóp nát mặt huynh!

Lương Anh hừ nhẹ cúi đầu chỉ tay:

-Nào! Thần nữ Mĩ Lam mời người!

-Hahaha! Lương Anh! Huynh còn vậy ta xé miệng huynh ra đó!

-Dạ dạ! Ta im ngay im ngay

Cả Lương Phủ nhìn nhau khó hiểu, sống nơi đây lâu, chưa bao giờ thấy Lương Anh lại cúi mình đến vậy, giọng điệu sáng khoái, lại phục tùng một nữ nhân.... Điều này chưa từng xảy ra...

Lương Anh thấy nhiều người dòm ngó hất nhẹ tóc, mở miệng :

-Còn nhìn ta sẽ chặt đầu toàn bộ! Làm Việc đi!

Phuong Mĩ đang đi quay lại, lờm hấn:

-Huynh dám chặt đầu họ thì ta chặt đầu huynh trước!

Lương Anh xua tay ra về đầu hàng, liếc bọn họ rồi, nhìn lên cười như đứa trẻ:

-Thấy không? Ta đâu đáng sợ vậy! Ta bản tính k ác mà! Nhỉ?

Chỉ nhĩ hấn cố nhấn, nô bạc xung quanh run run k dám lắc chi đồng thanh Dạ một tiếng.... Phuong Mĩ lắc đầu, rồi cất bước đi!

Lương Phủ như mang màu sắc mới khi Phuong Mĩ vừa về, nàng ta sửa lại toàn bộ mọi thứ, từ cách nói hay đi đứng Lương Anh.. Mà hấn chỉ cúi đầu k dám cãi lại.... Cả Hoa Nam đồn ầm lên chuyện lạ rằng Lương Anh thiếu chủ, sợ vợ! Sợ nữ nhân! Lương Anh nghe vậy xanh mặt, hấn đen mặt, lục tung Hoa Nam lên tìm nàng, nhưng tiếc hôm đó nàng ta đi công chuyện tới mịt mới về.... Vừa về hấn đã bế thốc nàng ta lên..

-Huynh....bỏ ngay ta xuống..

Lương Anh cười nhẹ, kéo nàng ta vào phòng đóng cửa chặt lại..

-Nàng đc lắm! Dám bêu cảm vùng này ta sợ vợ! Nay để ta xem ta sợ nàng không!

Phuong Mĩ lùi lại cười trù:

-Là họ đồn! Ta không quản đc! Chúng ta vậy không hay! Vẫn là nên riêng phòng!

Phuong Mĩ lẹ người xoay ra cửa, Lương Anh nhanh như cắt nắm tay nàng ta đẩy góc tường :

-Nàng ngại cái gì! Đây là phòng ta! Nàng nên ngủ ở đây!

-Thích thì huynh tìm nữ nhân khác mà ngủ! Ta đây không muốn! Huống hồ! Ta còn chưa xuất giá, huynh lại còn có phu nhân! Vậy không đc!

-Hahaha! Muội thấy Hoa Nam này ai nói phu nhân ta là Dạ Tuyết k! Cô ta chẳng bg dám vào phòng ta, đc cái hình thức, còn giấy tờ, chẳng có một chữ! Nàng là đang giận dỗi sao?

Phuong Mĩ bị nắm tay, căng thẳng, không gian chật hẹp, nàng ta xê người :

-Ta đâu nói cưới huynh! Hành động này của huynh là đê tiện!

-Đê tiện! Cảm ơn nàng nhắc nhở, nàng không cưới thì ta ăn trước cưới sau vậy!

Phuong Mĩ lùi lại, đến mép giường, hấn đẩy nàng xuống! Hấn cười nhẹ:

-Nàng bắt nạt ta ngoài đời nhưng không bắt nạt ta trên giường đâu!

Rồi hấn kéo Áo nàng sang một bên ghé người cắn vào tai nàng nhẹ nhàng nói:

-Ta vốn chỉ muốn có nàng thôi! Nữ nhân khác ta không cần! Mĩ Lam ta chịu hết nổi rồi!

Phuong Mĩ nhất thời rối loạn, nàng ta vòng tay qua cô hấn, ghé môi lại hôn nhẹ:

-Trước nay tình ta vẫn không đổi!

Lương Anh ôm chặt eo nàng ta hôn mạnh mẽ, thấy nàng không có ý trốn, hấn buông dây lưng, hôn lên nước mắt nàng ta:

-Mĩ Lam! Ta yêu muội! Chàng trai ấy và ta bây giờ vẫn thế! Lấy ta nhé!

Phuong Mĩ cười nhẹ, nàng ta ôm thắt lưng hấn cười nhẹ, rồi chìm sâu vào tình trường, Lương Anh ngắm nhìn nàng vui vẻ nói:

-Nàng quả là rất đẹp!

Phuong Mĩ đỏ mặt, nhìn hấn rồi quay mặt đi, Lương Anh đưa mặt nàng lại cất tiếng khàn khàn:

-Mĩ Lam! Nàng đừng tránh! Nàng phải nhớ! ta là phu quân của nàng! và Ta sẽ bên nàng mãi mãi...

Phuong Mĩ ôm hấn mỉm cười, gật đầu:

-Ta biết!

Rồi Hấn lao vào nàng ta như con thú lây ngày chưa ăn, nhẹ nhàng đi vào khiến nàng co rút lại, Phuong Mĩ chỉ kịp kêu một tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi :

-Tên chết tiệt! Huynh nhẹ nhàng một chút! Ta sắp chết rồi!

Lương Anh thở dốc hấn cười trù:

-Nãy ai kêu ta dê tiện vậy! Vậy dê ta chứng minh ta không hề dê tiện mà còn vô cùng khôn nạn nữa!

Rồi hấn tiến vào liên tục, Nàng ta bắt lực ôm chặt hấn, cảm giác thân người đau đớn, nhưng Lương Anh cứ chỉ nhẹ nhàng đều ôm xoa dịu, rồi còn vuốt ve như nâng niu nàng ngọt ngào, tình yêu bao năm vẫn vẹn tròn như thế!

Đêm xuân đáng giá, cảnh đẹp người hữu tình, Lương Gia như có thêm ánh sáng hy vọng, nhẹ nhàng..... Gió mùa đông thổi nhẹ, trên cánh hoa tuyết...

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49



Mai Mai đặt nàng xuống giường, đưa tay vuốt tóc ướt, ánh mắt nhạt nhòa nước mắt..... Nàng vì quá đau lòng mà ngất lịm đi, dường như nàng bị sốt, kèm theo vết thương trên người nặng nề, tấm lưng nàng hằn vết roi kèm theo vết máu đã khô..... Tú Tú cảm y phục, vấy tay thái y rồi đứng bên:

-Ông đi bốc thuốc theo đó đi!

Thái y gạt đầu rồi đi ra.... Mai Mai nhìn nàng thương xót...

Ngày đầu họ gặp nhau...

-Mai Mai, từ nay em là người thân của ta, chúng ta là hảo tỷ muội!

- Tiểu thư! Em sao cùng vai vế với người chứ... Em... Em

-Im lặng! Em vs ta đều là con người giống nhau! Sao lại khác chứ!

Những ngày sau đó...

-Sự khác biệt mà em nói là đây sao! Thấy không? Ta ngoài trận đòn roi và nắng n嘿 bởi phụ thân thì đc hạnh phúc bao lâu chứ!

-Mai Mai em thấy không? Em thấy ta ngốc khi chịu đựng mẹ con họ đúng chứ! Phải! Là ta ngu ngốc! Nhưng ta thà chịu thiệt chứ không tổn hại họ! Vì ta biết! Phụ thân ta cũng là có tình cảm vs họ! Huống chi! Dạ Tuyết nó cũng đáng thương! Lấy tên Theo họ phụ thân ta cũng đã thiệt thòi rồi!

Ta thà phòng còn hơn chữa! Ta thấy chạnh lòng! Có lẽ ta mềm yếu nên cứ phải dễ như vậy! Ta chỉ muốn phụ thân bình an! Còn ông ấy và họ đối xử với ta sao cũng đc! Dạ Lam ta chịu đc!

Ngón tay nàng tím bầm lộ vết bấu víu, có lẽ nàng đã tự mình chịu đựng !cái nàng giữ gìn nhẫn nhịn cũng vụn nát! Nàng bây giờ không còn gia đình, trở thành người tha phương xứ người! Mai Mai hiểu hết! Vì đơn giản, tuổi thơ của cô cũng chịu nhiều sóng gió, bon chen!

Hàn Thiên và Lý Uy chẳng mấy chốc về đến phủ, lúc đó trời đã tối! Hàn Thiên việc xuống ngựa đầu tiên là phi đến phòng nàng... Chàng hát tay nô tài xung quanh cáo lui, xông thẳng vào phòng!

-Dạ Lam... Nàng ấy sao rồi!

Mai Mai quệt nước mắt nhìn lên:

-Tiểu thư vì bị thương nặng nên ảnh hưởng sức khỏe, cô ấy cảm nặng đã hai ngày, mê man không tỉnh! Uống thuốc cũng k vào một giọt! Cô ấy.....

-Ngươi lui ra! Rồi đóng cửa lại! Không ai đc phép vào!

Tay Hàn Thiên nắm chặt, mồ hôi đầy trán, mặt thất thần khi Mai Mai mở miệng... Chàng là đang lo lắng bất lực...

Mai Mai khép cửa.... Đi ra, Lý Uy chờ sẵn bên ngoài thấy cô ra thì lao vào ôm hôn han:

-Sao vậy! Muội đừng khóc Mai Mai! Nói ta nghe nào!

Mai Mai khóc càng lớn, dụi mặt vào vai anh.... Lý Uy vỗ vai, kéo Mai Mai về phòng ân cần nói:

-Muội cũng vất vả rồi! Không sao đâu! Có hàn Thiệu chủ đừng lo, ngài ấy vô cùng chu toàn!

Mai Mai nhìn lên, gạt đầu, tựa vai anh thiếp đi không hay!!!!

Hàn Thiên tháo kiếm để trên bàn, bước đi của chàng tuy nhanh mà thận trọng, sợ nàng bị đánh thức, chàng cầm khăn, khẽ lau mồ hôi trên trán.. Dạ Lam dường như mê man càng nhiều, nàng như bước vào một thế giới khác, rất mệt, cơ thể nàng như lạc vào vùng tối, nàng là trung tâm, còn xung quanh chỉ là khoảng tối.....

-Dạ Lam!

-Mẫu thân! Phụ thân!

Bóng hai người họ trước mắt nàng, họ đứng đó gọi nàng triu mến....

-Nhi nữ mệt quá! Con không muốn tiếp tục như vậy nữa! Hai người cho nhi nữ theo với!

Cả hai đều lắc lắc đầu..... Họ đẩy nàng ra xa, phụ thân nàng cất giọng:

-Con không thể đi! Phải sống cho tốt! Dạ Lam! Ta vốn nợ con bầu trời bình yên như trời sẽ cho con đc hạnh phúc! Mau về đi!

Dạ Lam lê bước khó khăn, vẻ mặt tuyệt vọng đau khổ lòng nàng dấy lên, nàng cất tiếng :

- Nhi nữ đã chẳng còn người thân! Vốn chẳng có nơi nào để về cả!

Nàng mê man bất tỉnh, mồ hôi càng nhiều, Hàn Thiên vẫn cẩn thận lau một chút một! Từng cái nhũ mào của nàng khiến trái tim chàng khẽ rung lên, nhìn bộ dạng này, chàng càng đau lòng!!

""Người đừng đi! Dạ Lam không muốn! Nhi nữ muốn theo hai người! ""

Nàng bất thành tiếng, cất tan yên tĩnh, Hàn Thiên nắm tay càng đậm... Ngay cả trong cơn mê, nàng ấy vẫn muốn bỏ đi... Hàn Thiên siết tay.... Mở miệng nhẹ nhàng :

-Dạ Lam! Đừng đi!

Chàng bỗng thấy đêm nay dài như thế kỉ, chàng thấy đau lòng rồi thấy tự trách, và giờ là lo sợ! Hàn Thiên chàng xưa nay ngoài lo công việc và nhân dân, chưa từng có tư tình lo vì nữ nhân! Nhưng nay đã khác! Hàn Thiên siết chặt tay, thờ dài bất lực...

Mẫu thân nàng lắc lắc đầu, nhẹ nhàng vỗ vai nàng:

-Con bây giờ vẫn còn nơi nương tựa! Ngoài kia vẫn còn có người thương yêu con tha thiết! Dạ Lam tỉnh lại đi! Người đó đang chờ con!

Bóng hai người họ xa dần, xa dần... Dạ Lam bị bỏ lại, cánh tay vươn lên rồi bỏ xuống! Nàng khóc! Trong cơn mê man và ngoài đời thực! Miệng có phần đắng đắng, rồi cảm nhận cái mềm mềm áp vào môi mình kèm theo mùi thuốc và mùi vị vô cùng đắng....

Có lẽ thấy mọi thứ xung quanh, nghe âm thanh tĩnh lặng... Nàng chỉ nghe mà không tài nào dậy và mở mắt đc! Người cảm giác nóng ran, mệt mỏi, kèm theo đau nhức....

Hàn Thiên liếc lên, phát tay...

-Mau lui ra! Xung quanh đây giữ yên tĩnh! Không ai đc làm ồn cả!

Hàn Thiên vuốt nhẹ má nàng, rồi vẫn cẩn thận thay khăn lau mặt nàng.....

Dạ Lam thấy mệt, nàng cơ hồ thiếp đi nhưng vẫn ý thức xung quanh. Rằng đôi lúc mình lại đc uống thứ gì đắng đắng, khó nuốt!

Đã ba ngày tiếp theo, nàng vẫn chưa tỉnh... Hàn Thiên vẫn kiên nhẫn.... Chưa từng rời khỏi... Khuôn mặt chàng khá mệt mỏi vì thức nhiều, ánh mắt sụp nhẹ, dường như là chợp mắt....

Dạ Lam động mi, mắt nàng khẽ mở, thấy mờ mờ rồi đập vào mắt nàng là bóng hình quen thuộc.... Cảm giác đau toàn thân, nàng khẽ động người ngồi dậy, vô hồn nhìn xung quanh, rồi chăm chú nhìn người trước mặt, tỉ mỉ nhìn mà không phát ra tiếng động nào...

Hàn Thiên dường như mệt mỏi, chàng khẽ thiếp đi, đôi lông mày hơi nhíu lại... Dạ Lam giơ tay lên chạm nhẹ vào lông mày chàng vuốt một đường rồi bỏ xuống. Hàn Thiên chớp nhẹ mắt, chàng nhìn lên, thấy nàng ngồi trước mặt thì to mắt, vui vẻ nói nhẹ:

-Muội tỉnh bao giờ!

Dạ Lam như vô hồn, thấy chàng hỏi, nhìn lên, ánh mắt có phần nhợt nhạt...

Dạ Lam lắc lắc đầu, đáp:

-Ta mới tỉnh!

Ánh mắt sụp xuống rồi nhẹ nhàng cười :

-huynh vất vả rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50





Hàn Thiên thấy nàng tỉnh, trong lòng vui hẳn, nỗi mệt mỏi dường như xoá nhoà.... Nhưng.. Tại sao nàng lại trở nên xa lạ như vậy, cách nhìn và lời nói:

-Huynh vất vả rồi!

Câu nói khiến Hàn Thiên đơ người... Từ khi nào... Họ đã trở nên khách sáo như vậy....

*Dạ Lam... Nàng có biết, vì tìm nàng lo cho nàng mà Hàn Thiên ta trở nên mất lí trí

*Dạ Lam.... Nàng có biết...Ta đã rất sợ khi nàng rời xa ta, cảm thấy đau đớn khi nhìn vết thương của nàng trước mặt... Hàn thiếu chủ thì sao... Hàn Thiên này... Nay bất lực... Bất lực khi để nàng phải qua nhưng điều này... Ta sai... Ta nhận... Hàn Thiên ta biết lỗi về mình...

Ngay từ đầu ta không nên hờ hững quan tâm nàng kiểu cách lạnh lùng ấy....Ta không nên để nàng phải chật vật sáng sớm nấu từng bát canh cho ta... Không nên nói và hành động vô tình khiến nàng tổn thương.. Không nên để nàng đi đến An Nam.. Ta đã không chu toàn mọi việc....

-Dạ Lam... Ta xin lỗi!

Hàn Thiên mở miệng, nhẹ nhàng, rồi bất lực thở dài.... Dạ Lam cứ thế lướt qua chàng.... Như thể người xa lạ.... Ánh mắt dao động, bàn tay khẽ nắm chặt lại,thở dài, im lặng....

Mai Mai và Lý Uy vừa vào thấy bóng dáng nàng thì vui mừng...

-Tiểu thư Dạ Lam! Cuối cùng người cũng tỉnh... Người...

-Huynh đừng nói nữa!

Lý Uy chưa nói hết câu, Mai Mai đã thúc tay vào người anh... Lý Uy im lặng thật, rồi anh và Mai Mai cùng quan sát nhất cử nhất động của Dạ Lam

-Này! Sao! Sao cô ấy... Lại như cái xác này vậy!

-Haizz! Bị sốc vậy không đau lòng mới lạ... Nhưng theo sự quan sát của muội thì... Hình như cô ấy... Mất trí nhớ chăng!

-Hả! Hả! Vậy... Để ta vào xem Hàn Thiếu chủ!

-Tiểu thư... Người!

Dạ Lam đứng lại, nhếch nhẹ đầu, nàng khó khăn mở miệng:

-Ta muốn yên tĩnh! Đừng ai theo ta!

Rồi nàng xoay người bỏ đi...

-Thiếu chủ! Người không sao chứ!

Lý Uy vội đỡ lấy thân người mệt mỏi của Hàn Thiên, Hàn Thiên phẩy tay ra hiệu không sao, rồi chỉ tay:

-Bảo Mai Mai và các nô tỳ! Theo sát nàng ấy nhưng đừng để phát hiện! Nàng ấy đi đâu! Làm gì! Ta phải biết đầu tiên!

Đám Linh canh thấy nàng đi ra, đang có ý chặn lại thì Mai Mai ra hiệu, họ xoay người nhường đường cho nàng!

Dạ Lam cứ thế bước đi, nàng trở nên trống rỗng, khuôn mặt không có bất gì cảm giác bên ngoài nào..... Nàng sau khi hỏi chuyện cứ đi cứ đi..... Đến một nơi thì dừng chân hẳn...

Đã đc một canh, Lý Uy vội vàng vào bẩm sinh :

-Không đáng ngại! Cô ấy đến....

-Chỗ mộ phụ mẫu!

Lý Uy gật đầu... Trong tình huống này, nàng còn có thể đi đến đâu... Nỗi đau mất người thân như không thể xoá nhoà... Hàn Thiên với chiếc Áo lông rồi xoay người ra ngoài...

- Bảo bọn họ về hết! Không cần theo dõi nàng ấy nữa! Ta tự mình đi ý!

Lý Uy vội lọ đan dược đưa vào tay Hàn Thiên:

-Người uống nó đi!

Hàn Thiên lắc lắc từ chối tay chàng hất một lực khiến lọ đan về vị trí ban đầu :

-Ta ỏn!

Dạ Lam dừng chân bên hai tấm bia mộ..... Hắn là người mai táng có lòng thành, để phụ thân nàng ngay cạnh mẫu thân, từ cách nhìn vô cùng chu đáo! Mà người làm điều này... Chỉ có thể là... Nàng cười nhẹ cay đắng, ngồi nhẹ bên tấm bia, đưa tay vuốt vuốt :

-Phụ thân! Mẫu thân! Nhi nữ đến rồi! Đưa con bát hiếu đến rồi!

Phiến má bắt đầu ửng đỏ, nàng vô hồn nháp môi:

-Vậy là nhi nữ đã không giữ đc lời hứa! Đã không chăm sóc phụ thân tốt! Mọi chuyện đều là nhi nữ không chu toàn! Sự nhân hậu của con đã khiến hai người phải bỏ mạng!

Nàng cơ hồ nhớ lại năm tháng vô tư trước khi rồi cười chua xót:

-Nhi nữ sao có thể lúc nào cũng vô tư như vậy chứ! Sao lúc nào cũng phải diễn kịch trong khuôn mặt tươi cười! Con mệt quá! Con bỏ cuộc! Dạ Lam con nhớ ngày tháng ngày xưa! Lúc gia đình chúng ta còn hoà hợp! Lúc đó mọi người đều vui vẻ, bọn họ vẫn chưa độc ác đến thế, chưa khiến gia đình ta phải tan nát... Rồi trách sao đc lòng người, chúng ta cu rư mạng họ, lại bị họ cản trở, âm mưu độc ác.... Nhi nữ không trách họ, đòi thì ra nghiệt ngã như vậy, họ cần bản cũng chỉ là những người vì sống mà vưon lên nhưng sự vưon lên ấy lại làm đổ vỡ gia đình ta... Mẫu Thân từng nói! Người không trách mẹ con họ, người dặn con phải lấy đạo Đức tính mạng con người làm gương... Con đã làm theo... Nhưng cuối cùng, đó lại là điểm yếu khiến sự đau đớn hôm nay... Nhi nữ thấy mình sai, mình vô dụng... Họ đã phải trả giá nhưng con lại không thấy vui trái lại còn mất đi người thân mãi mãi.. Rồi con lại thấy ân hận! Con ngay từ đầu! Đều k làm tròn bổn phận!

Nàng cứ vậy nói một mình, tựa đầu vào bia mộ, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt, sự đau khổ hiện lên rõ nét...

-Con mạnh mẽ mà! Con sẽ không khóc! Những điều người dặn trong mơ con đều ghi nhớ! Nhưng...Dạ Lam con thấy bất công... Tại sao! Sự cố gắng của con lại trở thành vô nghĩa! Những thứ con theo đuổi đều mất hết! Tài sản thì sao! Dạ tiểu thư khuê cát thì sao! Con không cần! Con chỉ cần có người thân, cuộc sống nghèo khổ con đều chịu đc!

Con có thể vì mẫu thân, nhẫn nhịn sự xúc phạm từ mẹ con họ, bỏ qua lỗi lầm cho họ, một lòng bảo vệ phụ thân,dẫu họ khiến con luôn bị mắng chửi đánh đập, con đều chịu đc!

Con có thể, vì phụ thân chịu những trận đòn roi từ chính người mà không hề khóc lóc van xin...Con có thể bỏ qua sự mua bán của người để sống bình thân

Nhưng cuối cùng con đc gì! Con chẳng còn ai cả!Mọi thứ mất hết! Người thân con đều bỏ con đi rồi!

-Dạ Lam! Nàng còn ta! Còn Hàn Thiên ta!

Hàn Thiên bên nàng từ bao giờ bàn tay đặt lên vai nàng, chàng đột nhiên rơi lệ.... Chàng kiên nhẫn nhìn từng cử chỉ của nàng, chậm rãi nhẹ nàng nói, nàng khóc, nhưng rồi đau khổ trước sự đau đớn của nàng... Dạ Lam nhìn lên môi nàng đã mím chặt, ngón tay bấu vào da đến tím lại, y phục không còn ngay ngắn,sạch sẽ như ban đầu mà lấm tẩm đất, cát!

Nàng nhất thời không cử động... Hàn Thiên thấy nàng không khóc lóc thì ngồi xuống, đưa tay lên môi nàng khẽ chạm mạnh:

-Đừng mím vậy nữa! Nàng khóc đi! Đau khổ trút lên ta đi! Đừng tổn thương chính mình!

Dạ Lam cứ vậy nhìn chàng, ánh mắt còn đọng giọt nước mắt... Nàng không muốn khóc, nàng luôn phải giữ sự mạnh mẽ trước mọi người, sự yếu đuối ấy, nàng không thể bộc lộ, nàng sợ người ta thương hại, mà nàng không cần điều ấy.... Chàng nâng bàn tay nàng lên, nhẹ lấy thuốc, từ tốn bôi lên, xoa nhẹ nhàng, cử chỉ dịu dàng, mỗi lần xoay chỗ tím ở mu bàn tay, chàng nhiều nhẹ, sợ mình mạnh tay, sợ nàng sẽ đau.... Dạ Lam nhìn người trước mặt, nàng thấy mùi lòng:

-Huynh từ khi nào lại nói nhiều như thế! Từ khi nào lại ân cần đến thế! Lòng tốt của huynh! Ta xin nhận! Ta

-Muội đừng nói nữa! Xin muội! Muội cứ vô cảm vậy đi! Hãy đối xử với ta như ta từng lạnh lùng với muội! Ta không cần nhận lời cảm ơn, hay gì cả! Chỉ cần muội ở bên thôi! Phải! Hàn Thiên ta rất kiêu lời! Nhưng vì nàng ta có thể nói, nói nhiều hơn!

-Huynh cần gì phải làm như thế! Dạ Lam ta không xứng, ngoài việc gây phiền phức cho huynh ta chẳng làm đc gì cả... Ta...Xin lỗi!

Hàn Thiên thở dài một hơi, chàng nhẹ giọng, để tay nàng xuống, kéo nàng tựa vào người :

-Dạ Lam! Người xin lỗi là ta! Ta đã không bảo vệ đc muội tốt! Trước mắt người ngoài ta hoàn mỹ, chu toàn nhưng hôm nay ta phát hiện "Ta bất lực trước nỗi đau của muội".nhìn muội đau khổ mà ta như bị dao đâm, dao chém! Ta phải làm sao đây! Ta chỉ xin muội đừng tìm cái chết, đừng dòi xa ta, thứ ta không thể mất là muội! Dạ Lam! Muội hiểu chứ!

Dạ Lam xúc động, khóc nức trong lòng, nước mắt cứ vậy thấm vào ngực chàng, nàng nức nghẹn :

-Huhuhuhuhuhu! Ta không chịu nổi nữa! Ta không vô cảm nổi! Hàn Thiên! Ta không thể vô hồn trước huynh, ta không thể đối xử với huynh như thế! Nhưng ta lại không hiểu cảm giác của huynh lúc nào cũng theo ý mình! Hàn Thiên! Ta.... Mệt mỏi quá!

-Vậy chứ! Khóc đi! Nói gì nói hết đi! Đau đớn cũng nói ra! Ta tuy không thể làm gì, nhưng ta hứa sẽ bên muội, đau cùng với muội! Khổ cùng muội!

Dạ Lam cứ vậy nức lên, nàng khóc khóc lớn tiếng, Hàn Thiên chỉ nắm tay nàng rồi vuốt nhẹ tóc

-Ta không còn người thân! Ta đều mất hết!

-Không! Nàng còn có ta

-Ta sai rồi! Phụ thân ta cũng thế! Ta chấp nhận bị đánh, bị tổn thương

Bà ta cũng chết! Nhưng ta đều k nhẹ lòng! Ánh mắt thù hận ấy, ta không thể quên!

-Họ đã hành hạ muội nhiều năm! Những lời cay nghiệt, đòn roi từ phụ thân muội đều do muội gây ra, ông ấy thậm chí đem muội bán rẻ, vậy mà muội vẫn nghĩa tình, tha thứ, tha cho Dạ Tuyết! Muội là bản tính nhân hậu,Dạ Lam! Muội không sai! Từ đầu đến cuối là vậy!

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51



-Dạ Lam! Về thôi muộn rồi!

Dạ Lam quần Áo lấm lem, nhìn lên thấy bàn tay của chàng trước mặt giờ ra. Nàng đặt tay lên dc chàng kéo dậy thì người như không còn sức lực ngã vào lòng chàng... Hàn Thiên xót xa đỡ nàng, nhủ thầm nói:

-Nàng bị chẹo chân sao!

Dạ Lam cắn môi lắc lắc đầu.... Hàn Thiên chỉ tay vào môi nàng lên giọng:

-Rõ ràng là nàng đau mà còn cố chịu! Mau lên đây! Ta cũng..

-Không.... Ta.. Ồn...

Chưa kịp nói xong Hàn Thiên đã bế nàng lên bằng hai tay, nhẹ nhàng cất bước :

-Nếu mệt thì nghỉ đi! Ngay cả nói nàng cũng không nói đằng hoàng! Vậy thì im lặng đi!

Dạ Lam bám lấy tay chàng, nhìn xa xăm, nàng im lặng... Đúng là mệt mỏi.... Mắt nàng gần như sưng lên, chân đau, người chưa khoẻ, người nàng rã rời như một mảnh vải có thể bay bất cứ lúc nào!!

-Thấy không? Trời tối vậy! Bằng khả năng của nàng thì đến sáng cũng không tìm thấy đường!

-Huỳnh..... Ý huỳnh là sao?

-Nàng bị mù đường!

Hàn Thiên cười khềnh vu vơ :

-Nàng đó! Đi quanh năm chắc vẫn không thể tìm đc lối! Giống như lần đầu vào phủ ta! Nàng làm loạn khiến nô bộc trong phủ phen hú vía, Lí Uy cũng đau đầu!

-Huỳnh còn nhớ sao?

-Từng hành động của nàng ta đều nhớ! Dạ Lam! Ta còn biết đc! Sự quyết tâm theo đuổi ta là như thế nào đấy! Lần đầu tiên ta có cảm giác thú vị về nàng!

-Ta! Huỳnh nói vậy là sao! Ta không hiểu!

-Đúng nàng ngu ngốc nên mới không hiểu! Lần đầu chúng ta gặp nhau! Mọi người biết ấn tượng của ta với mọi người là gì không?

-Là... Gì!

-Ta ấn tượng đôi mắt trong veo của nàng nhưng điều ta không ngờ là nàng lại dùng nó mà soi xét ta! Ta khi ấy nhận định! Nàng là một cô gái háo sắc!

Dạ Lam bật cười nhẹ... Phải! Lúc đó nàng đúng là mê mọi người trước sắc đẹp của chàng!

-Ai mà ngờ đc! Chúng ta lại trải qua nhiều biến động như vậy chứ! Dạ Lam ta thích mọi người trở về ngày xưa! Về khoảnh khắc nàng nói nàng sẽ chịu trách nhiệm với ta! Ta nhớ món canh nấu mỗi sáng, những lời phụng phịu của nàng! Dạ Lam! Nàng quay về như xưa đc không!!!

Dạ Lam cười nhẹ rồi lắc lắc đầu, nàng im lặng coi như từ chối. Hàn Thiên cúi đầu, chậm rãi bước về phủ:

-Phải! Sao có thể trở lại được chứ! Nàng bây giờ! Ngay cả cái cười cũng khó khăn! Dạ Lam! Ta biết lỗi rồi! Ta đã không bảo vệ tốt cho mọi người!

-Huỳnh không có lỗi!

-Ta từng nghĩ! Giả như nàng không gặp ta thì tốt! Có lẽ nàng sẽ gặp đc người tốt hơn! Dạ Lam! Nàng hối hận khi gặp phải kẻ đầu đá như Hàn Thiên ta không!

Dạ Lam bám chặt chàng nhẹ lắc đầu :

-Không! Ta không hối hận! Sự việc hôm nay là số kiếp của ta! Huỳnh đừng tự trách nữa!

Hàn Thiên để nàng xuống giường chậm rãi cởi giày cho nàng:

-Mai Mai sẽ vào giúp nàng sửa soạn! Mai chúng ta lại gặp!

-Mai lại gặp!

Hàn Thiên xoay người định đi, rồi bất chợt quay lại, tay nắm lấy vai nàng :

-Hứa với ta! Nàng lạnh nhạt với ta sao cũng đc! Nhưng đừng tự làm khổ mình... Ngày mai ta muốn thấy nàng không đc khóc nữa! Quan trọng hơn! Đừng bỏ ta mà đi! Dạ Lam! Ta sợ mất nàng!

Khoảnh khắc như ngưng tụ lại, Dạ Lam nghe từng chữ vào tai, cười nhẹ:

-Đc! Ta hứa với huynh! Ta sẽ không khóc! Sẽ không dòi bỏ huynh và có y tợ sát nữa! Muộn rồi! Huynh nghỉ đi!

-Dạ Lam! Cảm ơn muội! Ngủ ngon!

Hàn Thiên bắt đắ dĩ dòi đi trước khi đi không quên nhắc Mai Mai:

-Nhớ chăm sóc cô ấy cho tốt!

Rồi trở về phòng mình xem xét giấy tờ...

-Thiếu chủ! Tiểu thư Dạ Lam!

-Cô ấy đỡ hơn rồi!

-Vậy còn việc nhà họ Dạ! Chúng ta xử lí sao!

-ĐỂ Dạ Lam bình tĩnh lại! ĐỂ nàng ấy xử lí! Chúng ta không nên nhúng tay vào!

-Người trông mệt mỏi quá rồi! Thiếu chủ người nghỉ sớm đi! Vài ngày nữa đến hội hoa đăng! Liệu...

-Ngươi đi đi!

-Ý thần là.... Người đưa Dạ Lam tiểu thư đi!

-Còn nói ta! Lý Uy! Chẳng phải ngươi cũng có ý xin phép ta sao! Lại còn vòng vo!

Lý Uy gãi đầu, anh không phủ nhận, cúi đầu vui vẻ :

-Bị người đoán trúng rồi!

-Đc rồi! Về nghỉ đi! Ta tự có sắp xếp! Ngươi đi đâu cũng đc! Ta không quản!

-Người... Người sao nói như ruồng bỏ thần vậy! Hàn Thiếu chủ! Có chết thần vẫn theo người!

Hàn Thiên nhếch mép, khẽ rùng mình, cầm ống bút ném mạnh ra cửa:

-Ngươi biến ngay cho ta! Và cắt ngay cái giọng kinh khủng đó đi! Đc lắm! Có người bên cạnh mà ngươi chẳng còn nghiêm túc nữa!

-Người chẳng phải cũng thế sao!

Lý Uy nhặt bút, sắp xếp lại, để vào ống rồi ra cửa khẽ nói vào

-Ngươi..... Biến ngay cho bản Thiếu chủ! Biến!

Hàn Thiên cầm ống định phi lần nữa thì chỉ nghe tiếng Dạ của ai kia và mắt hút từ lúc nào!!! Chẳng để mạnh ống bút xuống, day day thái dương:

-Phải! Hàn Thiên ta thay đổi rồi! Dạ Lam! Nàng sao rồi!

Chàng nhìn ra ngoài kia, định sẽ qua phòng nàng ngóng một chút rồi mới yên tâm... Thấy nàng ngủ say thì mỉm cười quay lưng lặng lẽ về phòng chìm vào giấc ngủ!!!!

Bạn đang đọc truyện *Vị Hôn Thê Của Thiếu Chủ Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.